

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

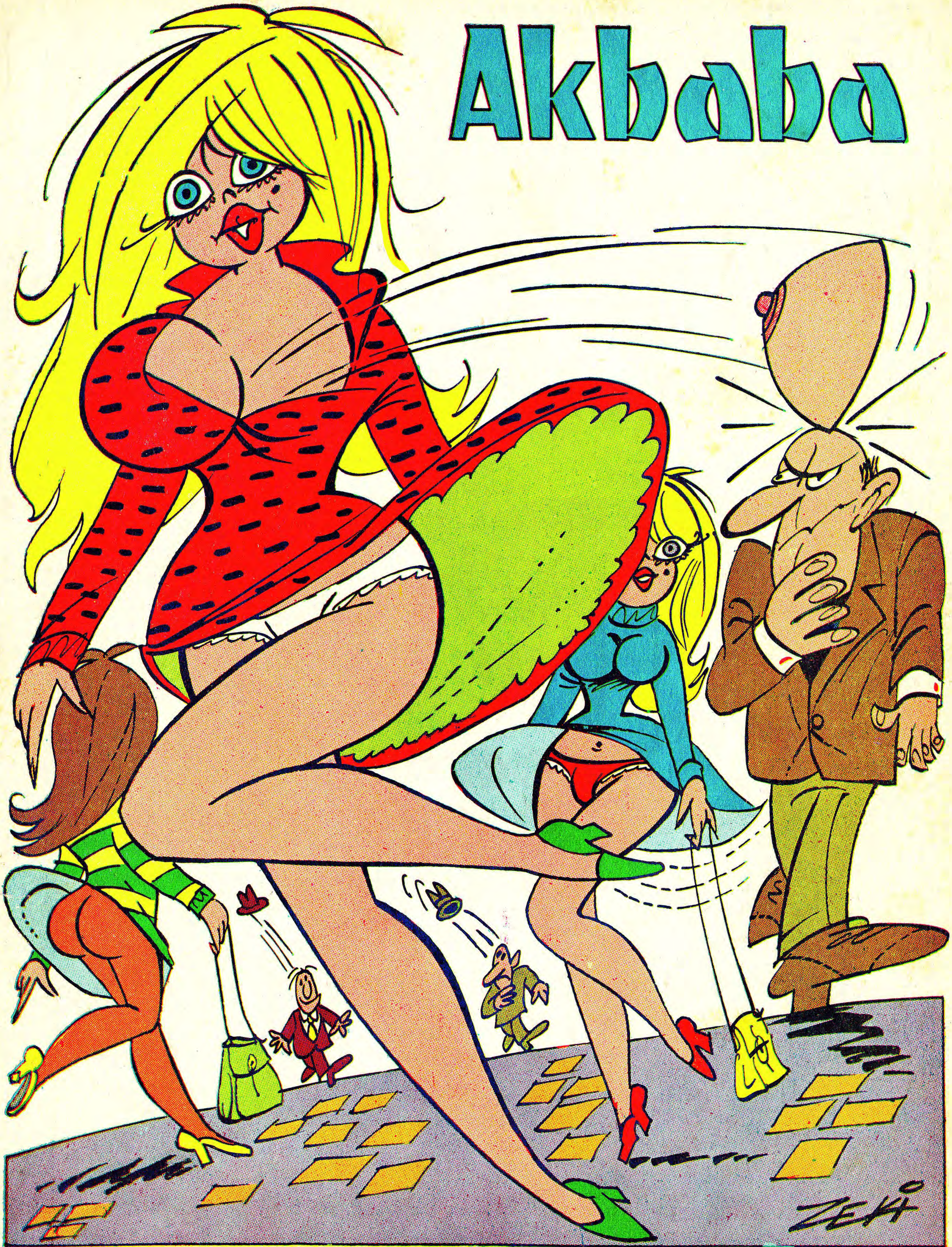
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

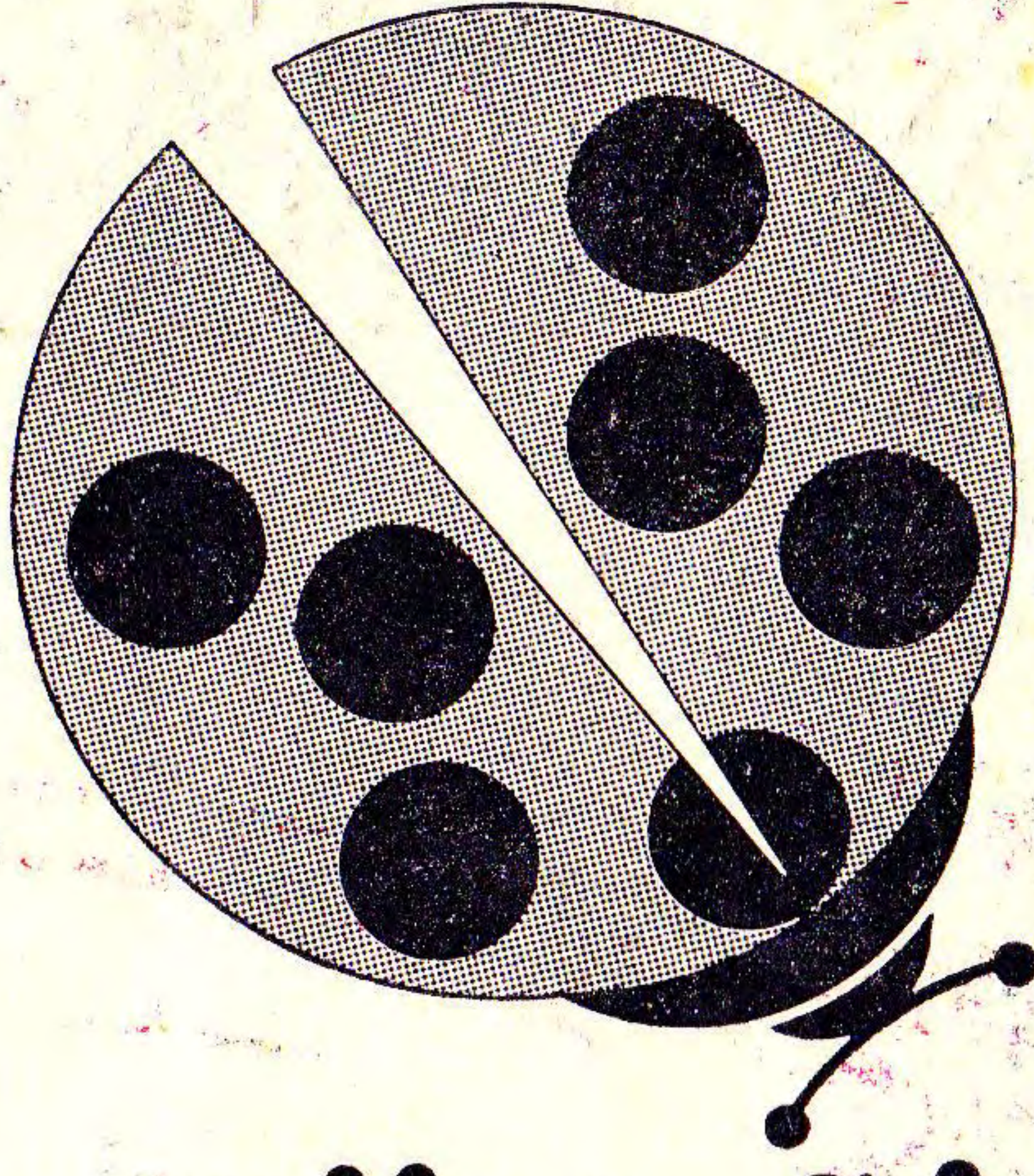
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akbaba



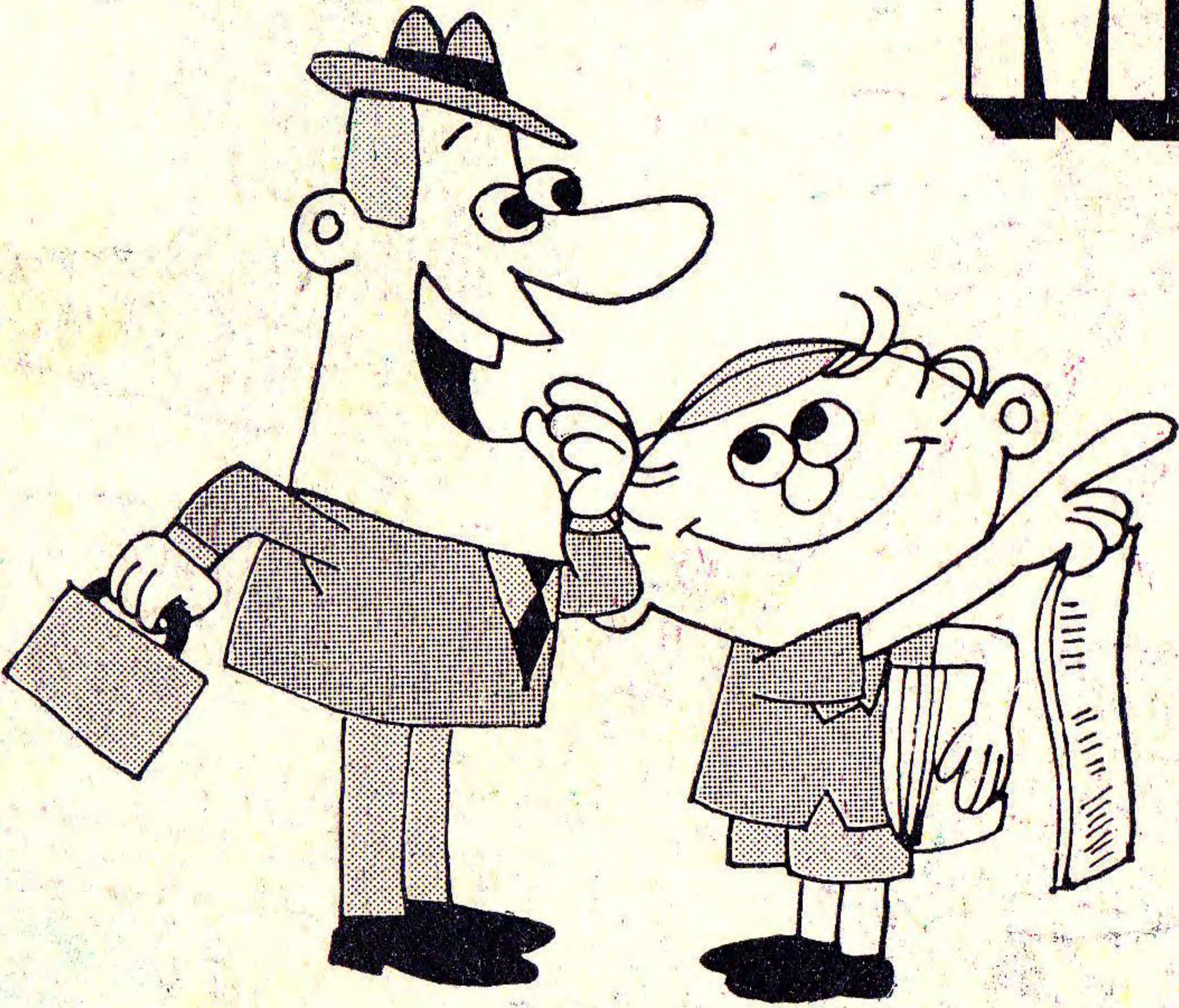
SONBAHAR KAZASI!



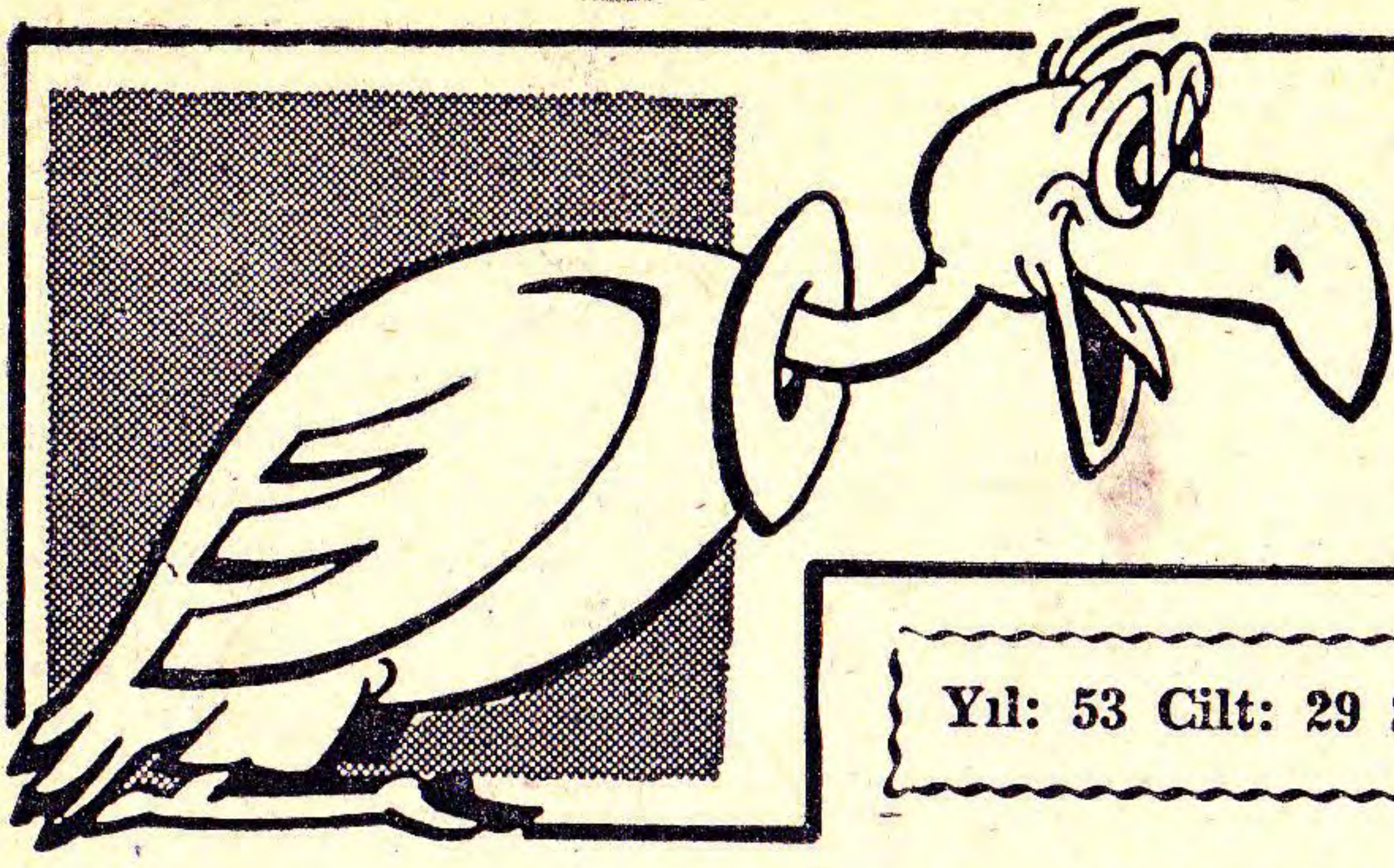
**UĞUR BÖGEĞİNDEN
UĞURLU HABER...**

yılsonu çekilişinde

**16.5
MİLYON**



AKBANK



AKBABA

Yıl: 53 Cilt: 29 Sayı: 44 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 29 Ekim 1975 * Fiyatı 250 Krs.

Eyi muz!

KOL gücünden çok çene gücüne güvenen ağzı kalabalık pehlivanlar vardır. Güreşten aldıkları sonuç ne kadar kötü olursa olsun, ortalığı lâfa boğarak üstelik çıkmaya bakarlar:

— Minder iyi değildi! Hakem taraf tuttu! Hasmım faul yaptı! Birtakım seyirciler edepsizlik etti! Zaten omuzum incinmişti. Bu durumda çıkardığım güreş altın madalyalık sayılır!

Seçim sonrasında politika sahnesini de bir sürü o türlü yalancı pehlivanın şamatası doldurdu.

Sonuçların anlamı şuymuş, hesabı buymuş, tahlili bilmemneymiş!

Güvenilecek bir tek ölçüsü var konunun:

— Sonuçlar toplumumuzdaki bilinçlenmenin genişlediğini gösteriyor mu, göstermiyor mu? Başka bir deyimle, siyasal yelpazemizdeki sol kanadın tümü gelişmekte mi, değil mi?

Bunun cevabının «Gelişmekte» olduğu besbelli.

Hem yalnız sayıca değil, nitelik bakımından da! Şöyle ki:

Her ülke gibi bizdeki en önemli toplumsal bölüm çizgisi kırsal — kentsel ayırımından geçer. Yani «kent dışında oturanlar» ve «kentte yaşayanlar» diye iki ana bölüme ayrılır halkımız.

Bunların birincisi ikincisinden çok daha güçsüz ve bilinçsizdir. Üstelik o bölüm gitgide darahrken ikincisinin toplum içindeki oranı da hızlanarak genişlemekte. İşte Türk solu o bölümde gelişiyor.

Durumun önemini sağcılarımızın bile anlayabilmeleri için ticaret alanından misal getirelim.

Diyelim ki Sağcıoğlu ile Solcuoğlu adlı iki tüccar keçiboynuzu piyasasını ele geçirmek için çekişmekte. O alanda iki anonim şirket var. Birincisinin durumu günden güne bozulmakta, müşterisi azalmakta. İkincisi ise gitgide palazlanarak piyasa payını hızla artırıyor.

Bay Sağcıoğlu birinci şirkette, Bay Solcuoğlu ise ikincisinde hisse sahibi. Ayrıca Solcuoğlu'nun ikinci şirketteki ortaklık oranı da yükselmekte: Geçen yıl hissesi yüzde 55 iken bu yıl yüzde 65 olmuş.

Şimdi sizce bu iki tüccardan hangisi batmakta, hangisi çıkmaktadır?

Durum alabildiğine açık. Ama çene pehlivanları yine de basıyorlar yaygarayı:

— Yenik değiliz! Gelecek bizimdir!

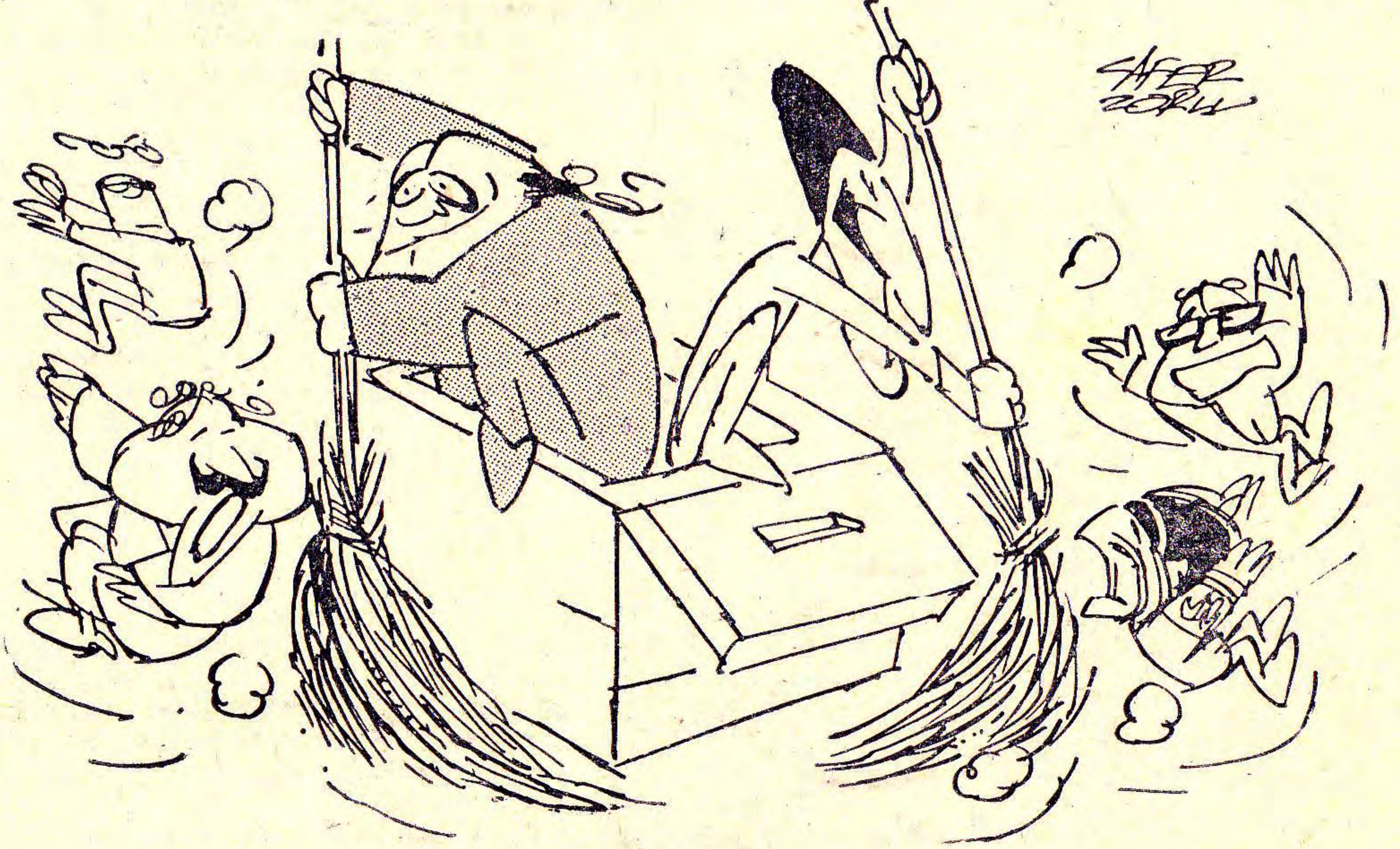
Ne denir? «Geleceğiniz sizin olsun, hayrını görün» diye iyi dilekler sunmaktan gayri...

Muz ne niyetine yenirse o tadı vermiş ya; anlaşılan seçim sonucu da muz gibi birşey oldu ülkemizde.

— Zaferdır! diyorlar.

Zafer tadı geliyor ağızlarına...

İyi. Bir zaman daha oyalansınlar bakalım.



Sandıktan çıktık!

DÜNYADA üç blok var:
1. Batı bloku.
2. Doğu bloku.
3. «Üçüncü Dünya» bloku.

Bu sonuncusunun üyeleri aenüz sanayileşmemiş, kentleşmemiş, eğitimi yayamamış ülkeler. Toplumumuzun içinde de sağ ve

sol kanatların dışında bir çeşit «Üçüncü Dünya» bloku bulunduğu söylenebilir. Kırsal yerlerde oturan geçimini genellikle tarım köklü işlerden kazanan, ilke diye de en çok dine bağlanan vatandaşlarımız o bloğun doğal üyeleridir.

Gerek uluslararası alandaki Üçüncü Dünya, gerekse onun toplumumuz içindeki karşılığı geçici sınıflardır; o ülkeler gibi söz konusu yurtdışlarımız da geliştikçe öteki bloklardan birine gireceklerdir elbette.

O zamana kadar?

O zamana kadar hiç değilse kendi kişilik ve bağımsızlıklarını korumaları. «Ne sağcıyız, ne solcu» diyebilmeleri beklenir. Ama ille de seçimleri gerekirse, her halde çıkarlarının sağ blokunkine yakın olması düşünülemez. Sol kanat onlar için çok daha uygun bir müttefikdir.

Bu vatandaşlarımızın siyasal rehberi rolüne çıkan Milli Selâmet Partisi yöneticilerinin ellerinde önemli bir fırsat vardı. Hiç değilse birkaç seçimlik süre boyunca CHP ile tarihsel bir işbirliği içinde Türkiye'nin aydınlıklara doğru yol almasına katkıda bulunabilir, kendileri de yıllar yılı iktidarı paylaşabilirlerdi.

Hiç gereği yokken «sağcı» oldular. Hem de en ciddiyetsiz, en tutarsız, en anlamsız yöntemlerle.

Sonuç ortada.

Seçim sonrasında genel görüntüsü hiçbir şey ispatlamadıysa yanlış hesapların artık Türkiye'den geri döneceğini de göstermedi mi?

O kadarı halkımız hesabına yeterli zaferdır şimdilik.

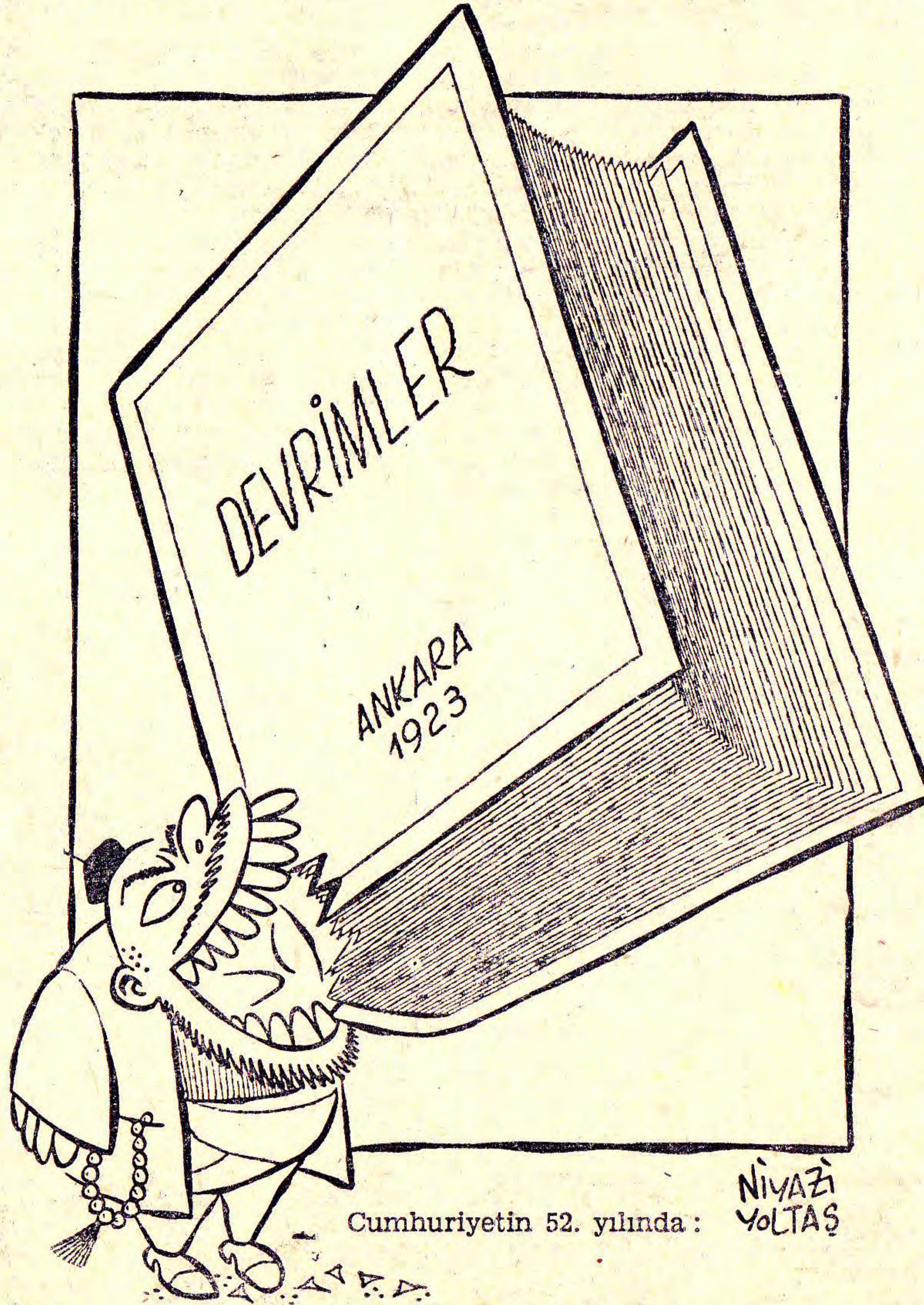
Ama hazretler:

— Hesabımız yanlış değil, diye diyorlarmış...

Kendi bilecekleri iştir.

Onları muzlarıyla başbaşa bırakır, gülüp geçeriz!

Refik ERDURAN

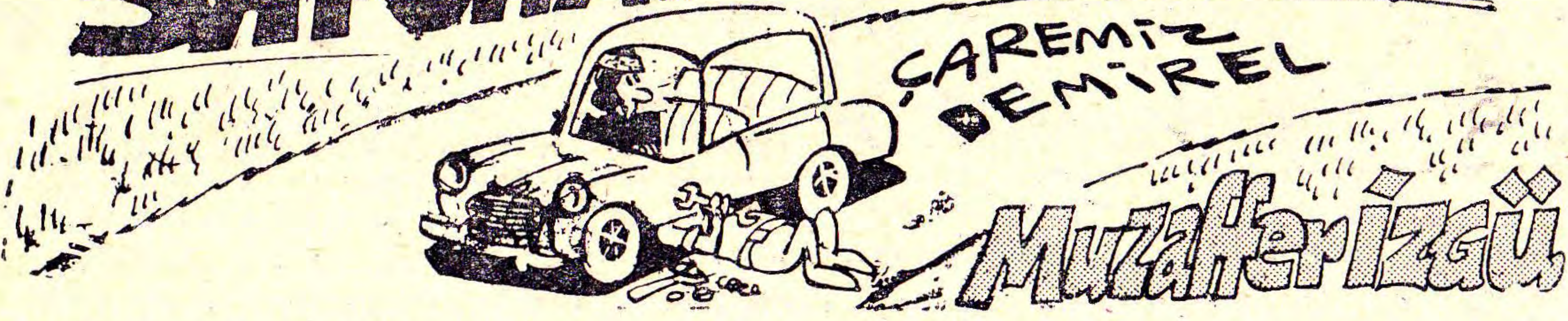


Cumhuriyetin 52. yılında:

NİVAZİ
YOLTAŞ

DEVİRİM GÜVESİ!

SAP OHA MARI



FRANSIZ Pol'un, İsveçli arkadaşısı Enrick'e yazdığı mektuptur.

Sevgili dostum,

Mektubunda bu yaz karınla birlikte Türkiye'ye gezi yapacağını yazıyorsun. Biz karınla bu yaz Türkiye'ye bir gezi yaptık. Sana yardım olur düşüncesiyle şu bilgileri vermeyi düşündüm. Biliyorum arabalarla gideceksindir Türkiye'ye, işte bu bakımdan yazdıklarımı bir iyi oku ona göre davran. Türkiye yollarında Nedense Türkler karayollarında çok değişik işaretler kullanmaktadırlar. Bu işaret ve yazıların anlamını bilmeden mi daha birkaç kilometre yol almadan hemen kaza yaparsın. En iyisi sana bizim başımızdan geçen olayları anlatayım da sen de bir fikir edin.

Gördük Türkiye'ye bilirsın keskin virajlarda şöyle bir kıvrık ok işareti bulunur değil mi havır Türkiye'de bu işaretin yerine DP harflerini kullanıyorlar. Hemen hemen her virajda DP harflerini göreceksin. Önce hiçbir anlam veremedik biz bu işarete. Karım Kolet açtı Türkçe - Fransızca sözlüğü, gerçi son harfi anlamıştık park demekti ama D harfi ne demekti? Karım bir sürü D'li kelimeler buldu. Deli, dolma, devnek. Sonunda Dütük'te karar kıldı. Demek ki bu işaretin anlamı Dütük Park demekti. Çek-tik böyle bir levhanın yanına arabamızı, karım kornaya bastı, ben arabanın dışına çıktım şöyle kollarım açılıp diye birtakım hareketler yapmaya başladım. Karım devamlı düdüğü çalıyor, ben elimi, kolumu vücudumu oynatıyorum. Çok geçmedi aradan, kocaman bir kamyon durdu az önümüzde. Kamyonun hem şoför hem de yardımcısı indiler kosarak yanımıza geldiler biri motorun kapağını açtı öteki de kornanın telini bir çekişte kopardı. Ardından da sırtımaya başladılar. Karım da ben de sasırmıştık. Artık bilmiyorum o şoförle yardımcısı benim el kol hareketlerimi durun olarak mı anladı ve arabamızda bir arıza mı var sandı? Neyse, bizim kornanın teli sarktı kaldı. Ben tri kıyım olan bıvıklısını aldım trafik işaretinin yanına götürdüm. Ve DP işaretini gösterdim. Bıvıklı adam, gözlerini kapadı, yere uzandı. Yanındaki yardımcısı mort mort dedi. Mort ölü şaşkınlık karınla birlikte. Bıvıklı yerde yatıyor, yardımcısı onu parçalama işaretleri yapıyordu. Tabii biz anlamavınca adamlar sırta sırta kamyonlarına gittiler, gaza basıp uzaklaştılar. Biz karı koca hiçbir anlam verememiştik. Adam galiba yolun az ilerde kavşık olduğunu bize anlatmaya çalışıyordu. Neyse, bindik kornasız arabamıza ve yola koyulduk. Söyle bir iki tepe astıktan sonra yepyeni bir trafik işaretiyle karsılaştık. SAP... İlk SAP vazan trafik işaretinin hemen yanında durduk. İşaretin anlamını bilmediğimiz için, beklemeye, bir aracı durdurmaya karar verdik... Her zaman gazetelerde Türkiye karavollarında çok trafik kazası olduğunu okuduğumuzdan, bu işaretin anlamını bilmeden yola devam etmek istemiyorduk. Az sonra yine bir kamyon geldi. İşaretimizle durdu... Ben koştum kamyonun yanına,

şoföre ve yardımcısına işaretin anlamını sormaya çalıştım. Anlamadılar, arabamızda bir arıza var sanarak ikisi birden inip bizim arabamızın yanına geldiler. Ben, trafik işaretinin yanına koşum ve SAP yazısını gösterdim. Şoför yardımcısı hemen sağ yumruğunu öne uzatıp, sol eliyle sağ bileğini tuttuk. Sonra yumruğunu kafa gibi oynatmaya başladı. Bizde böyle hiçbir işaret olmadığı için anlamadım. Tuttum ben de aynı şoför yardımcısına yaptım. Bir elimle trafik levhasındaki işareti gösteriyor, bir taraftan da şoför yardımcısına kendisinin yaptığı hareketi yapıyordum. Bu kez işe şoförün kendisi de karıştı, onlar karşında iki kişi, ben bir kişi, başladık birbirimize öyle övle yapmaya. Ben iyice anlayabilmek için yumruğumu sıkı sıkı sallayınca, şoförle yardımcısı daha çok hızlı sallamaya başladılar. Ama ikisinin de kolları çatılmıştı. Anlaşamadık, ben arabama doğru geliyor bir taraftan da kolumu onlara yaptıkları gibi sallıyordum. Yani anlamadım ama, anlamış gibi kendimi göstermek adamlara bu yolla tesekkür edebilmek için hızlı hızlı sallıyor, bir taraftan da sırtıyordum. Şoförle yardımcısı benim hızlı hızlı salladığımı görünce, onlar daha çok hızlı sallamaya başladılar. Adamların kollarının çatılmasından korktuğum için, karıma işaret ettim, başladı karım da kolumu onlar gibi sallamaya. Onlar bize biz onlara, biz sırtıyorduk, onlar suratlarını astıkça aşıyorlar... Ben arabaya bindim, kolum yine dışarda, öbür pencereden de karım sallıyoruz kolumuzu. Şoförle yardımcısı hisimla geldiler yanımıza, çıkardılar beni arabadan dışarıya, biri karıma bir yumruk çekti, öteki suratıma. Sonra da çekip gittiler... Anlayamadık ki ne oldu?... Karıma sordum:

«Niye kızdı ki bunlar?»

«Bilmem, dedi karım, belki de burada durduğumuz için.»

Onun için hemen hareket ettik...

Bu işaret şöyle yüz kilometre kadar devam etti. Yüz kilometre sonra, bir virajı dönünce karşımıza yepyeni bir işaret çıktı. MARI... Gerçi isim hiç yabancı değil ama, Türkçede yol işaretlerinden hangi anlama geliyor, bildiğimiz yok ki...

Durduk işaretin yanında... Birine sormak olası ama, va yine kızdırırsak? Kamyon durdurmamaya, bir otomobili durdurmaya karar verdik. A baktık, biz dur işareti vermeden bir otomobil yanımızda durdu. İçinden saçları traş edilmiş birkaç genç çıktılar, bize doğru geldiler. Ben, sırtarak, birinin kolundan yapıştım, yapışmamla birlikte, genç «Hayı huu traş» dedi. Eyvah dedim, bunlar galiba Uzakdoğulu, yanlış kapı çaldık. Sordum, ne İngilizce ne Fransızca bilmiyorlar, sordum, dedim, «Türk» dediler, «Bozkurt»... Demek bunlar Bozkurt Türküymüş, bilmiyorum ki. Gençlerden biriyle birlikte işaretin yanına yürüdük. MARI'yi gösterdim... Göstermemle birlikte hepsi birden çakallar gibi ulumaya, titremeye başladılar. Deminki adamlara el kol hareketi yaptığımızda kızdıklarını bildiğim için, bunlara hiçbir işaret yapmayarak öylece durdum... Gençin biri geldi, beni titretmeye başladı. Ha titre, de titre belki beş dakika titredik. Bilirsın ben resim yaparım, arabamda yığınla boya vardır. Türkiye'de de resim yaparım diye boyaları, fırçaları koymuştum arabama. Gençler arabamda boya ve fırçaları görünce aldılar beni ortaya, vura vura bir ettiler. Sonra elime fırça ve boyayı vererek, MARI'yi MHP yaptırıldılar. Bu arada arabamızı titretip bir iyice salladılar.

Artık karar vermiştik, kimseden işaretlerin anlamını sormayacaktık ki, yepyeni bir işaret daha çıkmasını karşımıza, hem de kocaman kocaman OHA... Yok karı koca kararlıyız, bu işareti sormayacağız kimseye, ama ya ilerde bir kaza yaparsak? Gerçi öteki işaretlerin anlamlarını da öğrenememiştik ama, suç bizde değildi ki... Sonunda karı koca, ilerden nazlı nazlı gelmekte olan bir at arabasını durdurarak sormaya karar verdik... Arabacıya başımla selâm verdim, OHA dedim... Adam önce sırtı, tatlı bir yüz gösterdi bize... Ben cesaretlenip adama

bir daha OHA dedim... Adam yine suratını asmadı, yürüyüp gidiyor arabasının üzerinde vol boyunca, ben de yanı sıra, durup durup OHA diyorum... Adamın yüzü asılmaya başladı, bilmem kaçınıcı OHA'dan sonra, adam arabadan aşağı inip elinde atları durttuğu değneklerle ver etti bana... Ben işareti gösteriyor, OHA dedikçe, adam değneği kaldırıp indiriyordu...

Vazgeçtim... Yüzümde sıyrıklarla arabaya döndüğümde karım:

«Bir daha mı, sakın» dedi... «Galiba Türkiye'de trafik işaretlerinin anlamını sormaya çok kızıyorlar.»

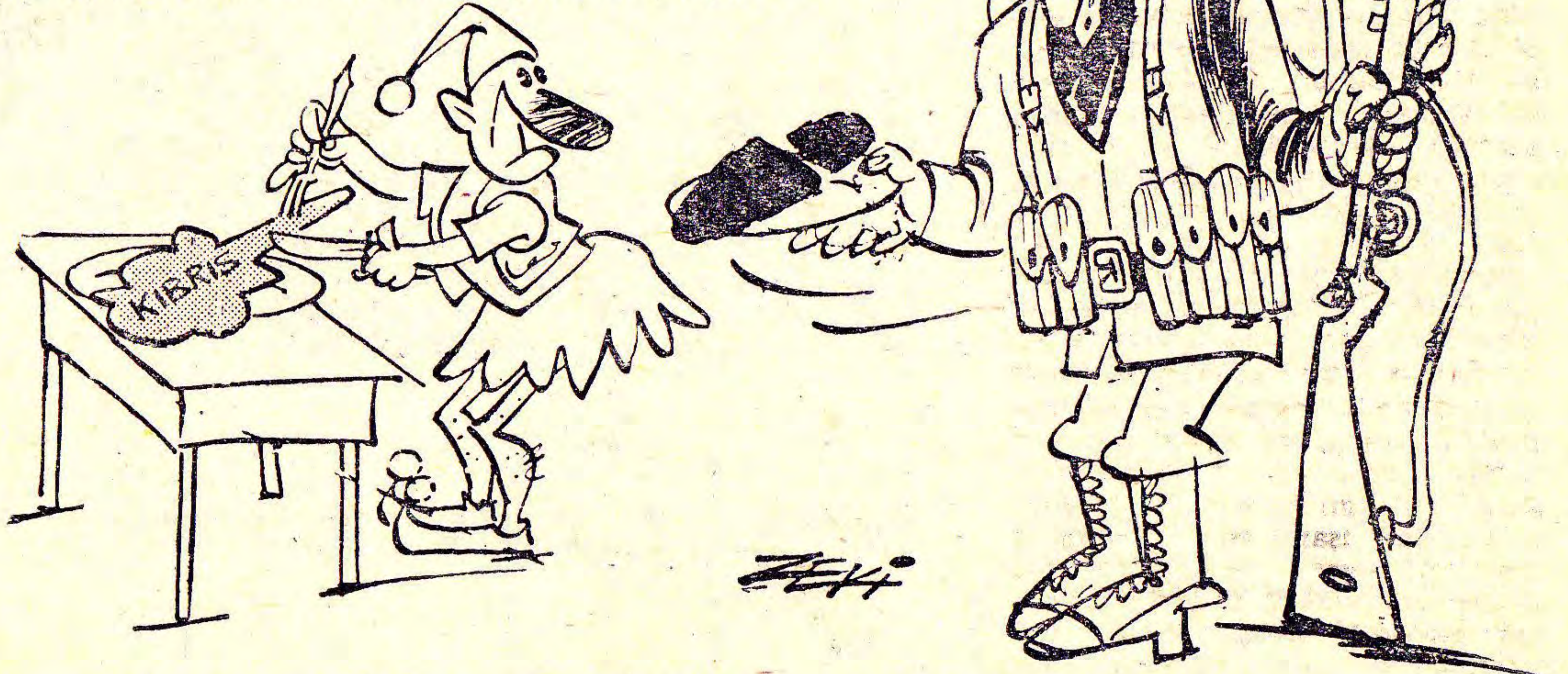
«Galiba, dedim, kimsenin işaretlere uymaması, onlarla alay ediyor muşuz gibi geliyor, ondan kızıyorlar.»

Evet sormayacağız, bundan böyle elimizdeki sözlüğe başvuracağız ve işaretin anlamını onunla çözmeye çalışacağız... İlerdeki benzinliğin birinden benzin aldık, hemen benzinlikten çıkmıştık ki, karşımıza yepyeni bir işaret çıktı, MSP... Durduk işaretin yanında... Karım bir taraftan sözlüğü karıştırıyor, ben bir taraftan işaretin yanına gidip gidip geliyordum... Karım arıyordu boyuna, MESEPE ne demek? Buluyoruz birşeyler, ama bulduğumuz sözlerin hiçbirisiyle, karayolu işareti arasında bir ilişki kuramıyoruz... Biz böyle işaretin anlamını çözmeye çalışırken, bir de baktım benzinlikteki kahveden bir yığın başı sarılı eli tesbihli adamlar bize doğru geliyorlar... Bir önceki olaydan korktuğumdan, hemen arabaya koştum ve fırçamla boyayı kaptım, geldim işaretin yanına MSP'yi ne yap-sam? Adamlar bir taraftan yaklaşıyorlar, ben ellerim titreyerek MSP'yi ne yapayım diye düşünüyorum. Adamlar ha yaklaştı, ha yaklaşıyorlar, şaşkınlıkla aynı şeyleri yazmaya başladım levhanın orasına burasına, elimdeki yeşil boyayla boyuna MSP MSP yazıyorum... Adamlar yaklaştılar, ağızları bir karış açık, memnun memnun beni izlediler. Sonra karga tulumba altın beşik yapıp beni benzinliğe getirdiler. Çaylar, kahveler içildi, geliyorlar, sırtını okşuyorlar, başlarını memnun memnun sallıyorlardı... Sonra hiç anlamadığım bir söz etmeye başladılar. Sünnet, diyorlardı... Sözlüğümüz yanımızda olsa, bakacağız ama, sözlük arabada kaldı. Sakallı biri, sakallarını sıvazlayarak bana:

«Sünnet?» dedi.

Ben de başımı salladım... Bir kez daha sordular, yine başımı salladım... Yarım saat sonra birileri eli çantalı birini getirdiler... Eli çantalı önde, ben onun ardında, ardında

— Yunanistan, Kıbrıs'tan Türk askerinin çıkmasını istiyor. —



— Onu hazmedemezsin... Sen bunu yemeye alışmışsın palikarya!..

YEDİ GÜN

PAZARTESİ :

Suç kimin, ceza kime?

Seçim geride kaldı ya, şimdi öğreniyoruz ki, seçim sırasında yapılan gecekonducuların hepsi yıkılacakmış!

Aldığımızdan yadırgamadık haberi. Bildik bileli hep böyle yürür bu işler.

Politikacı alacağını aldı mı, yapımına göz yumduğu konduları yerle bir ettirir; yakılan ormanların yerine yeni fideler diktirir!

Heba olup giden milli servet kendi cebinden çıkmıyor ya...

SALI :

Tevazu

Yumruklarından çok çenesiyle ün yapan dünya ağır siklet boks şampiyonu M. Ali, yaşam öyküsünü anlatan bir de kitap yazmış.. Ve Yaradan'a sığınarak atmaya başlamış:

«Kur'andan sonra en büyük kitap benimkidir!»

Neyse ki din olarak İslamiyeti seçti de, zamanında bizim tarafa geçti.

Ya kazara mason'lukta dirensydi Ali, n'olurdu İslamiyetin hali?

Birşey değil, sağda solda «Benim kitabımdan sonra Kur'an gelir» diye öğünüp duracaktı.

ÇARŞAMBA :

İyimser olalım

Beşbin ölü, yirmibeşbin yaralı...

Bu rakam, ne Lice depreminde vitirdiklerimizle ilgili, ne Kıbrıs Barış Harekâtıyla... Ne Kuzey İrlanda'daki özgürlük kavgasıyla ilgili, ne Lübnan olaylarıyla...

Tamamen «Barış içinde bir arada yaşama»yla ilgili bizden bir haber bu.

Gelişmekte olan ülkemizin, genişlemekte olan yollarında son bir yılda 50 bin kaza vuku bulmuş, bunlardan beşbini sizlere ömür, 25 bin yolcu hastanelik olmuş!

PERŞEMBE :

Çilemiz

Başta kolyos olmak üzere balıklar karaya vuruyor.

Kaçak sigaralar karaya vuruyor.

Denizcilik Bankasının şehir

hattında çalışan vapurları karaya vuruyor!

Hani Tanrı, yaya kalan yurttaş gözden çıkardı diyeceğiz.

Her yönden sarılmışık. Para etmiyor kaldırırma, kıyıya kaçmamız...

Bu nedenle değil mi «İstikbal göklerde» diyerek kampanya açmamız!

CUMA :

Seçimden kalan

Boya darlığı, tiner yokluğu, hâlâ kulaklarımızdan yankısı silinmeyen politika tartışmaları ve bir de duvarlarda çirkin çirkin sırtan gelişigüzel yazılmış yazılar...

Oldu olacak, yazan, şunu özenle yazsaydı, karşı görüşte olanlar önceki yazılana dokunmadan bir başka yer bulup görüşlerinin propagandasını yapsaydı gene hoş görürdük belki.

Ama öyle olmadı ki...

Biri, «Emekçiler Taksim'e!...» komutunu vermiş, bir başka grup «Emekçiler»in önüne bir «Y» ekleyerek, «Yemekçiler Taksim'e!...» yapıvermiş.

Biri, «Demokratik Milli Üniversite» yazmış, bir diğeri az bir emek, biraz boya ile bunu «Demokratik Zilli Üniversite» yapmış.

İşin garibi, üniversitenin kavgasını biliyoruz. Taşısını biliyoruz. Sopasını, silâhlısını biliyoruz...

Şimdiye dek görmediğimizden olacak, zillisini çok merak ediyoruz!

CUMARTESİ — PAZAR .

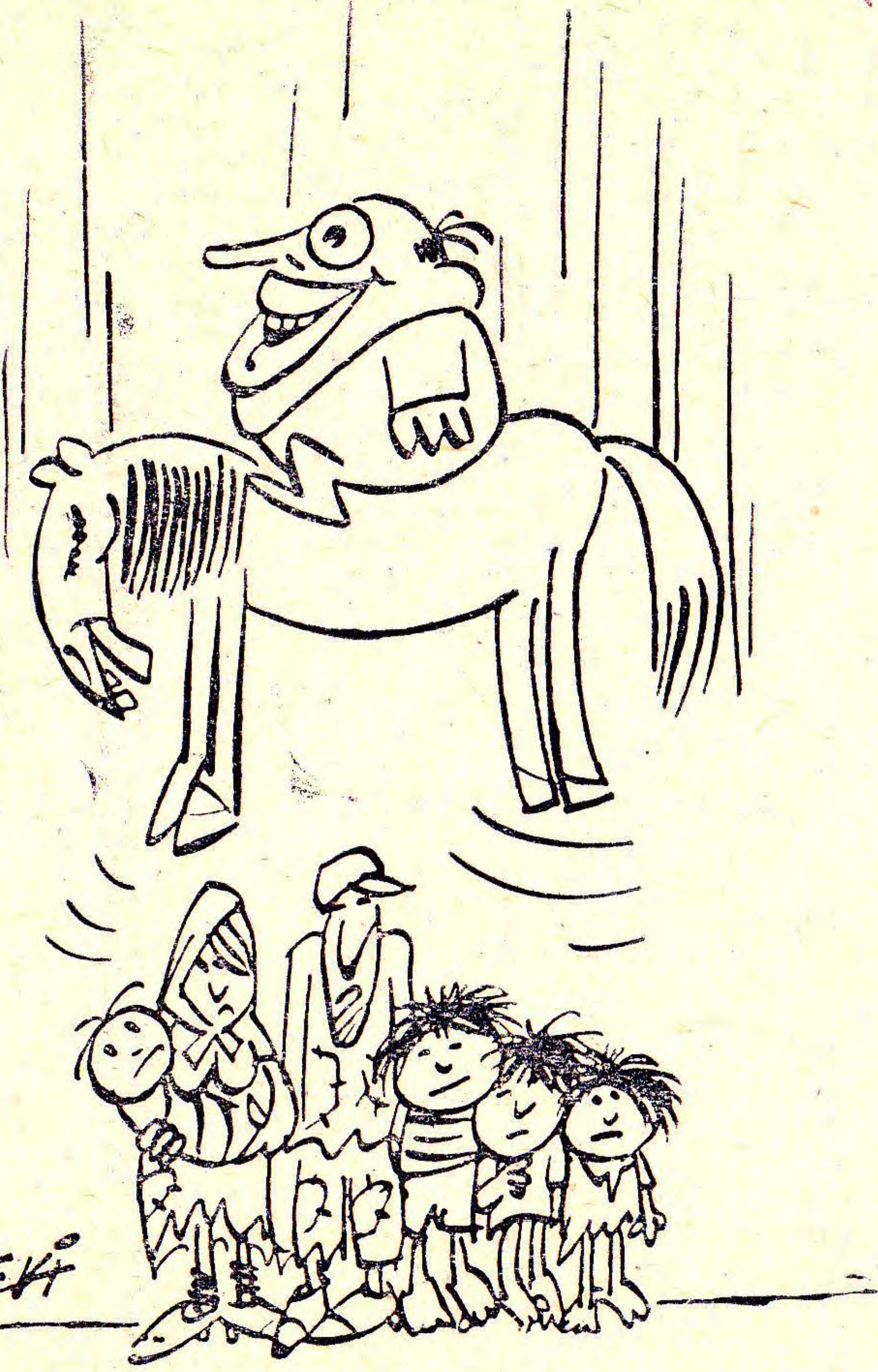
Yaşamak kolaylaştı

Bilim adamlarının büyük çabaları sonunda konserve kalb de yapıldı şükür.

Hiç değilse, kalb hastalarının işleri kolaylaştı demektir. Yakınınızda birinin kalbi mi tuttu? Hastaneydi, doktordu, cankurtarandı arama derdi yok. Hastayı olduğu yerde bırakıp en yakın bakkala girersiniz, «Hemşerim şuradan bir barbunya, bir yalancı dolma, bir de kalb konservesi açar mısın» dersiniz.

Bir de şişe açtınız mı yanına, can kattınız demektir hastanın canına!

Vedat SAYGEL



Gene dört ayak üstüne düştü!

bir yığın adam benzinlikten çıktık, yolun kıyısındaki çalığa geldik... Beni çalının içine soktular. Eli çantalı pantolonuma el attı. Ben sandım, hani ötekiler titretmişlerdi ya, bunlar da galiba beden eğitimi yaptıracaktılar sandım... Pantolon çıktı, adam dona el atınca, ben kaçmaya başladım... Bilirsin, her zaman buradaki yarışmalarda bin metre birincisiyimdir... Koştum arabamıza doğru, o eli çantalı adam, bir ustura çıkarmış ardım sıra koşuyordu... Hani olacak ya, karım da kahvede oturmaktan sıkılmış, arabanın yanına gelmişti... Beni öyle önde can havliyle koşuyor, ardımdan eli usturalı birinin, onun ardında da bir yığın adamın koştuğunu görünce, hemen atladi arabaya, bastım marşa ve oradan uzaklaştık... Karım nefes nefese sordu:

«Niye kovalıyordun o adam seni?» diye.

«Ne bileyim» dedim...

Az sonra karım sözlükte slınnetin karşılığını bulunca, ikimizin de gözleri faltaşı gibi açıldı...

Tamam artık kararlıyız, ne olursa olsun hiç kimseden, hiçbir karayolu işaretini sormayacağız, herkes nasıl gidiyorsa, biz de öyle gideceğiz...

Söyle elli kilometre kadar yol gittik. Bizim araba birdenbire durdu. Ne marş basıyor, ne çalışıyor, ne de yerinden bir milimetre kıpırdıyordu... Gelen geçeni durdurmaya korktuğumuzdan, birilerinin kendi istekleriyle durmalarını bekliyorduk... Sonunda bir otomobil durdu. İçinden İngilizce bilen biri çıktı. Konuştuk, ilerde bir ilçe varmış, oradan bir usta göndereceğini söyleyerek çekti gitti. Gerçekten az sonra minibüsün birinden üstü başı kapkara bir adam inerek yanımıza geldi... Adam anahtar takımlarını çıkardı, birtakım yerleri söktü... Marşa basmamı işaret etti... Bastım, araba çalışmıyor... Usta, tekrar orasını burasını söktü motörün, birbuçuk saat daha uğraştı. Araba yine çalışmadı... Yılmadı, üç saat daha çalıştı, araba yine işlemedi... Son kez arabanın pilâtinini söktüyordu

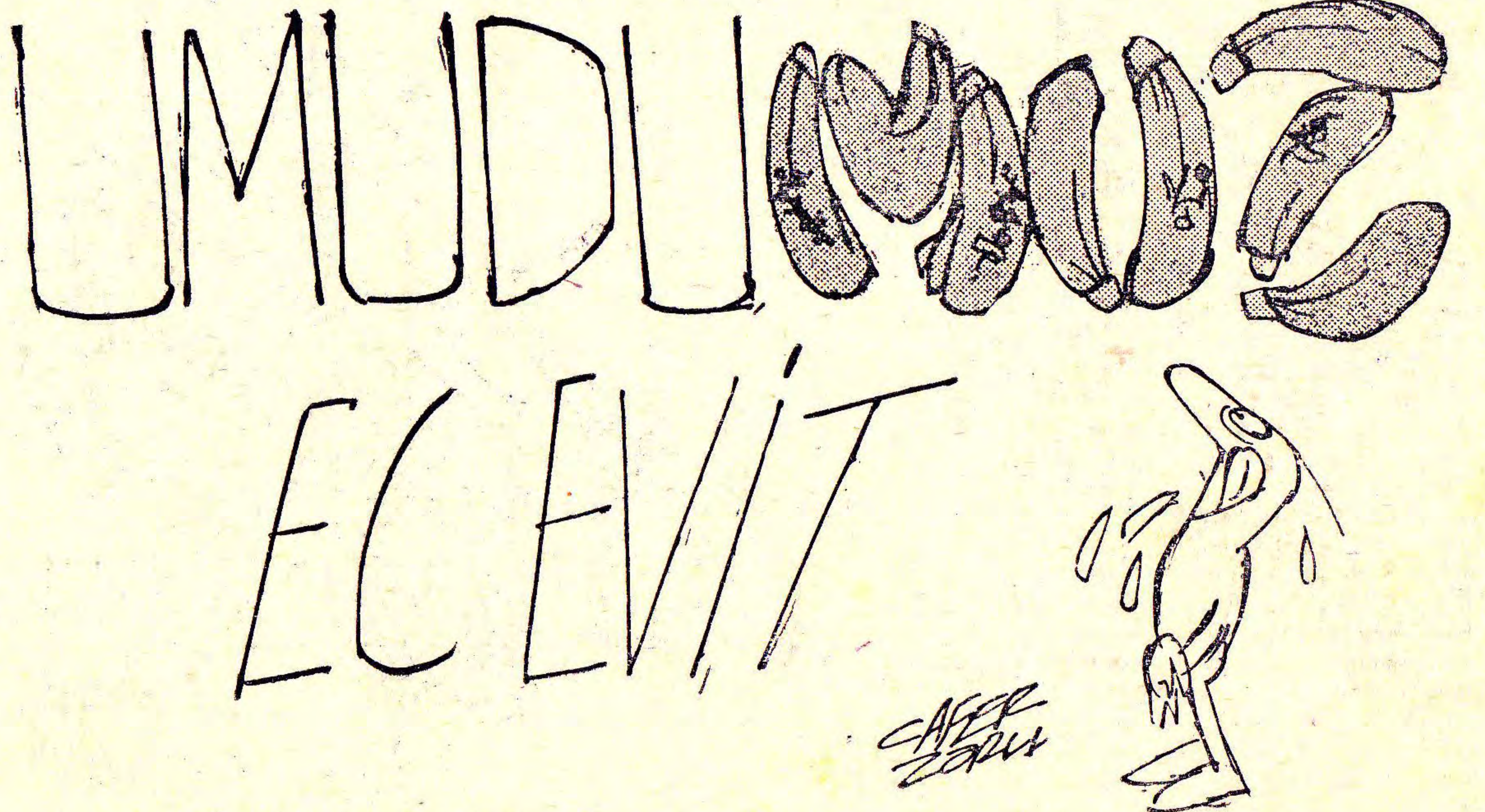
ki, usta dizlerine vurmaya başladı. Pilâtini elime verdi, arabanın motor kapakını kapattı, sonra bana yerdeki bir yazıyı gösterdi, bir trafik yazısını... «ÇAREMİZ DEMİREL»... Bizim araba tam bu yazının üzerinde bozulmuş ve durmuştu... Ustanın sözlerini karım tuttu defterine yazdı. Usta, bir arabaya atlayıp gittikten sonra, karım söz-lükten ustanın söylediklerini tercüme etmeye çalıştı. Meğer usta bize demiş ki:

«Madem arabanız bu yazının üzerinde bozuldu artık bu arabayı hiçbir kimse düzeltemez.»

Gerçekten de bizim arabayı hiçbir kimse düzeltemedi. Sakın ola ki arabayı böyle bir yazının üzerinde bozma, sonra elin havada armut toplar gibi açıkta kalırsın... Unutma, «ÇAREMİZ DEMİREL»...

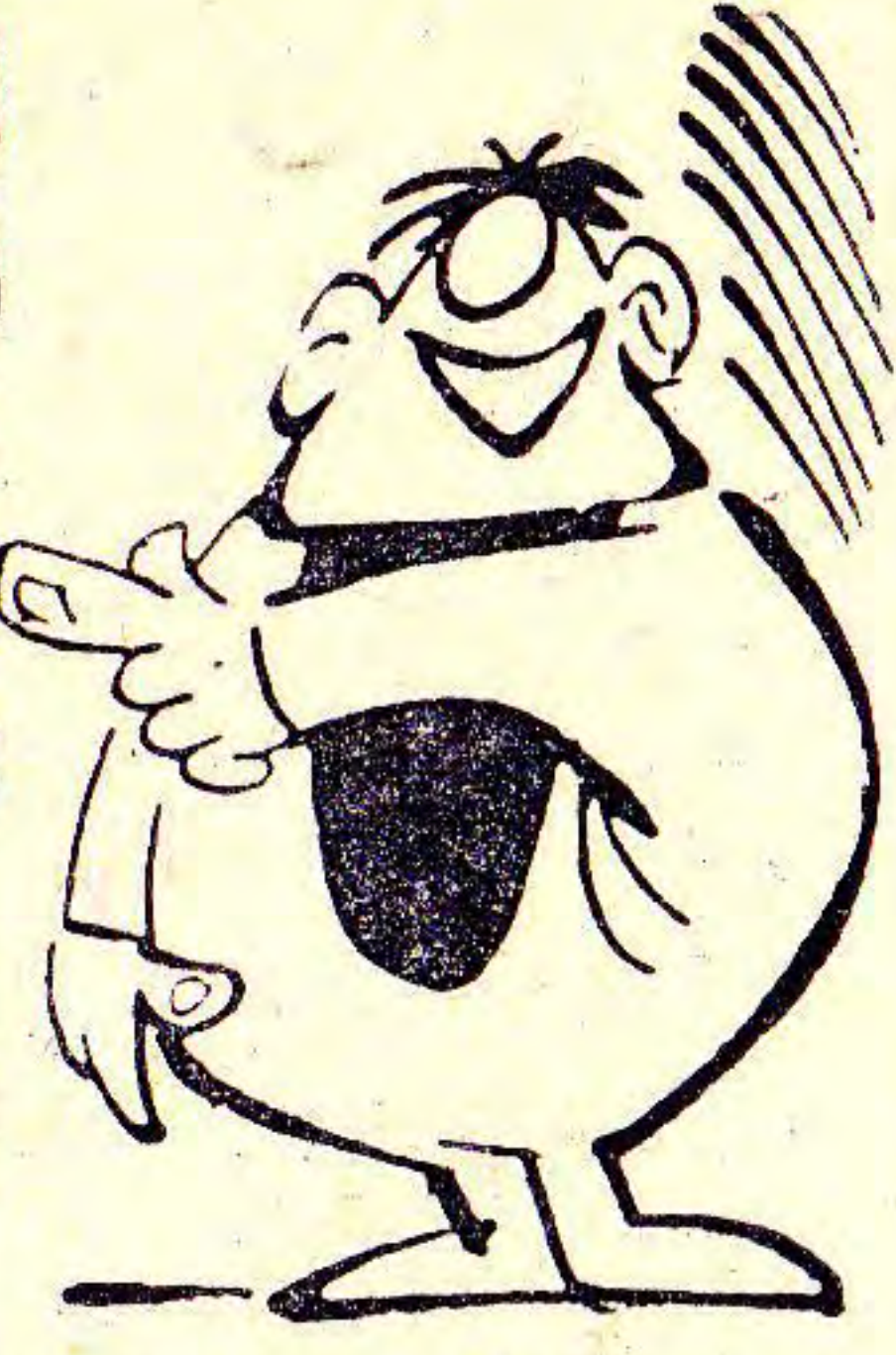
Karına; benden, karımdan selâmlar...

Muzaffer İZGÜ



YEMİN

K. DOĞAN BÜKE



«Ofke baldan tatlıdır» sözünü bilmeyen yoktur. Ofke ile bal'ın mukayesesi bence saçma bir durumdur. İlkokulda öğrencilere ilk öğretilen konulardan biri, aynı tür olan malların toplanıp çıkarılabileceğidir. Elma ile armut toplanamazmış Elma elmayla, armut armutla, hıyar da hıyarla toplanırmış. Ofke, duygusal bir durumdur. Bal ise gıda maddesi. Duygu ile gıda maddesini birlikte değerlendirmek abesle iştigalin ta kendisidir. Haydi armutla hıyar toplanabilir diyelim. Ofke ile bal da mukayese konusu yapılabilir. Neden bal? Baldan tatlı şey yok mu? Bence dilberdudağı baldan tatlıdır. Kavanoza bir kaşık daldırıp bal alsanız hemen eklemek aranırınız. Bal, ekmezsiz yenmez. İçim kesilir diye düşünürsünüz. Ama dilberdudağı öyle mi? Yumul babam yumul

Biz öfkeli bir milletiz Bal binbir derde devadır, öfke de binbir derde gebe. Yolda görüp yanımızdan geçen bir arkadaşımız selâm vermedi diye öfkelenir bozuluruz Acaba arkadaşın seni gördü mü? Belki adam önünde yürüyen dar pantolonlu hanımın kalçasının ritmik hareketlerine kendisini kaptırmıştır O duygusal durumda, değil seni iki yıldır haber alamadığı borçlusu yanından geçse onu dahi göremez. Arkadaşının kendine selâm vermemesini bozulan vatandaşımız soluğu mahkemede alır: «Savın Yargıcım, sanık yanımdan geçerken bana sövmüş, hakaretlik yapmıştır » Yargıç sorar: «Sanık sana nasıl sövdü?» Müşteki cevap verir: «Ağzıyla sövdü efendim.» Yargıç öfkelenir: «Tabii ağzı ile sövecek karnı ile mi, sana ne söyledi onu anlat?» Sanık: «Sinkafli sözler efendim!» Sinkaf devince iş biter. Anadan baciya, deveden küncüden ufağına varan bir okşamadır bu. El okşamaması değil Lüt-fen kulağınızı uzatın: Pısır pısır vı-sır okşamadır bu. Tüh, utanmaz adam!

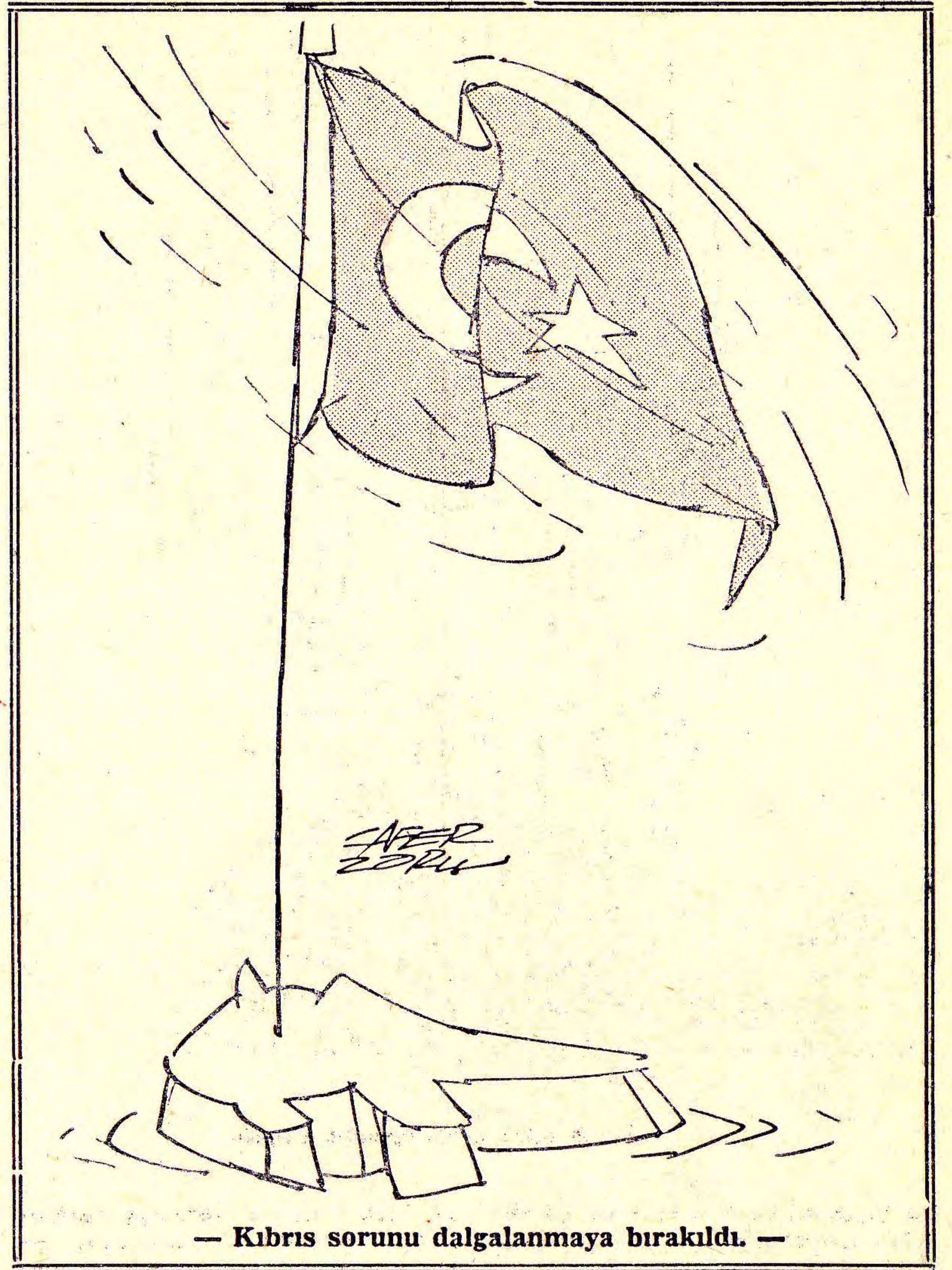
Mahkemedeki bu kalabalık neden? Hep öfkeden. Çevresine öfkelenen soluğu mahkemede alıyor. Arkadaşı na dört yüz lira borç vermiş, aradan üç yıl dört ay sekiz gün geçmiş, arkadaş borcunu ödememiş, para mühim değilmiş aldatılmak zoruna gidiyormuş. Yoksa; arkadaş, gel kalfaları çekelim dese başüstüne abi der, bin lira hesabı ödermiş, paranın ne kıymeti varmış? Yeter ki enayi yerine konulmasınmış.

Komşusu, duvar çekerken, kendi hudutlarına tecavüz etmiş, iki yüzelli lira verip fen memuru getirip ölçürmüş, tam kırkaltı santimetrekare tecavüz tesbit edilmiş. O kadar yerin ne kıymeti varmış, komşusu gelip harbi o kadar ver istese gık neden verirmiş Komşusunun saygısızlığına öfkelenip bu davayı açmış. Amerika'da Polis Mahkemeleri varmış. Uyduruk işleri karakoldaki yargıç halleder, basarmış para cezalarını. Ben de kanun kovucu olsam, müstakil Ofke Mahkemeleri kurardım. İş orada halleder esas davaları Adli Mahkemelere götürürdüm. Ofke davalarının çokluğundan yargıçlar, gerçek ihtilâfları çözümlemeye vakit bulamıyorlar.

Benim basımdan ilginç bir olay geçti, bunu Ofke Mahkemesine mi, yoksa Adli Mahkemeye mi sevk etmek gerekir karar veremedim. Ofke Mahkemeleri kanun teklifimi hazırlayabilmem için kanaatinizi bana iletmenizi dilerim. «İnsanlar konuşa konuşa, hayvanlar koklaşa koklaşa anlaşır» demisler. Tabii ki sizlerle konuşup meselelerimizi elbirliği ile halledeceğiz.

KOYDEKİ tarlamıza, bitişik tarla sahibi Osman Ağa tecavüz etmişti. Osman Ağa, tecavüz edecek başka şey bulamadın da bizim tarlaya mı tecavüz ettin?

Köyümüzde kadaastro tesbiti yapılmadığından işi bir fen memuruna ölçüm yaptırıp halledemiyoruz. Ba-



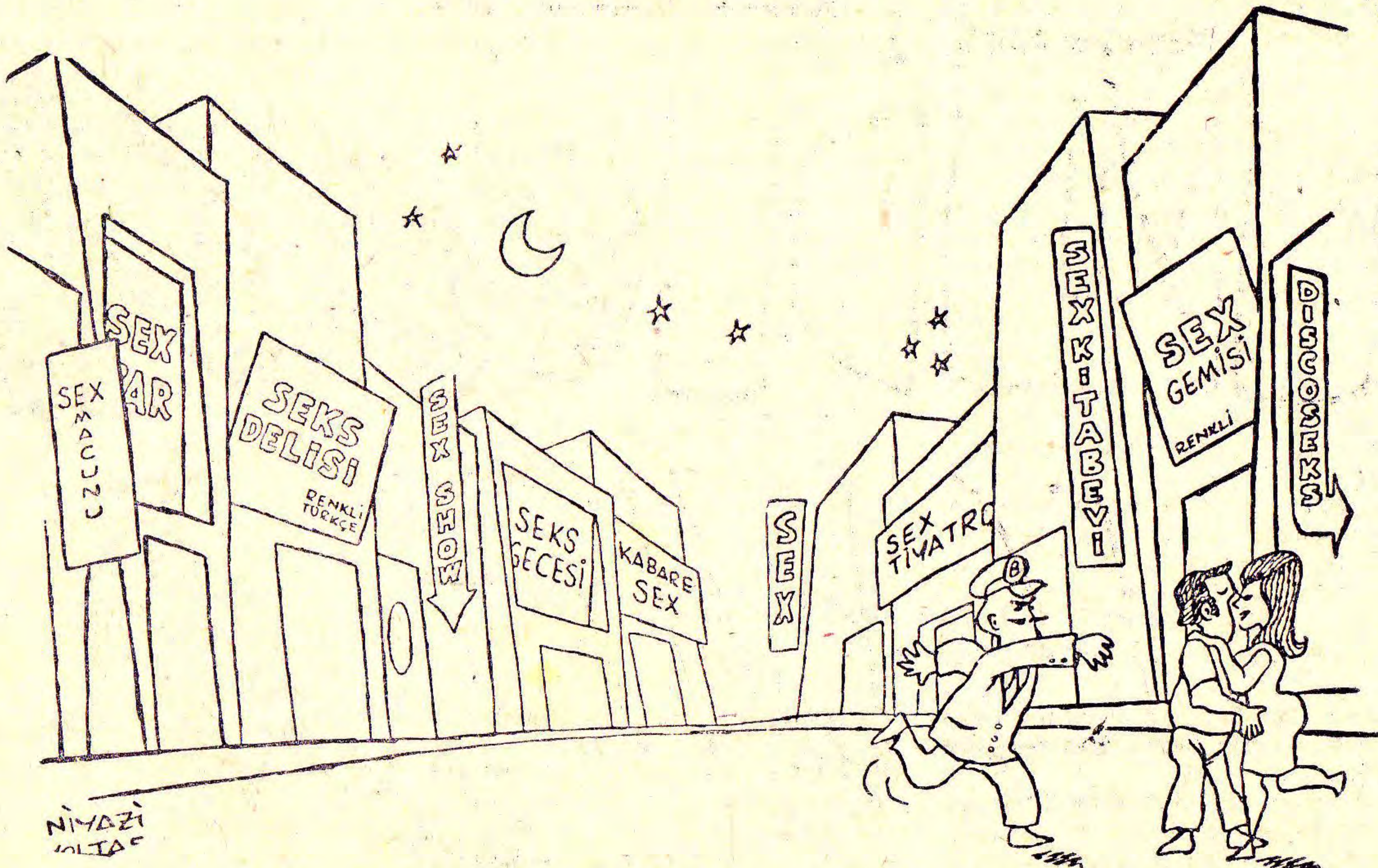
bam gayrimenkul işlerinden anlayan bir avukata danışmış ve ona vekâlet verip men'i mudanale davası açtırmış. Dava sekiz sene mi, yoksa dokuz yıl mı sürdü tam hatırlamıyorum. Sonunda yargıç gayrimenkul keşfe geldi Keşif, kanuni bir deyim. Yasa, dava konusu yapılan yerde tetkikat, tanık, bilirkişi dinleme, ölçme gibi işlemleri keşif olarak nitelemiş. Bizde keşif ve icatlar yapılmıyor diye üzülenler bu üzüntülerini terketsin. Her gün mahkemeler binlerce keşfe çıkıyorlar. Neyi keşfediyorlar? Hakikatı... Mühim olan hakikatı keşfetmektir. Fleming midir, nedir. İngilizin biri kalkmış, peynir küfünü keşfetmiş, adına penisilin demiş. Bre Fleming, penisili-

ni keşfedeceğine hakikatı keşfetmeye çalışsaydın, emeğin boşa gitmez, tüm dünyaya rezil olmazdın. Az mı canlara kıydın?...

Mahalli bilirkişi olarak Hınzır Ağa görevlendirildi. Zabıt kâtibi tutanağı tanzim edip Hınzır Ağanın hüviyetini saptadı Yargıç kanuni ihtaratını yapıp görevini anlattı. Yargıç, ihtilâflı yerin davacı babama mı, yoksa davalı Osman Ağaya mı ait olduğunu Hınzır Ağaya sordu. Bre Hınzır Ağa, sakalından utan, bizim kırk yıllık hududumuzu inkâr edip nasıl Osman Ağanın yeridir dersin? Allahından bul inşallah... Yargıç, Hınzır Ağaya yemin teklifini yapıp yemin etmesini istedi. Hınzır Ağa: «Bu bastığım toprağın Osman Ağaya ait olduğuna Allahıma, namusuma, vicdanıma yemin ederim» dedi. Allahsız, namussuz, vicdansız Hınzır Ağa, sen bu yerlerin eski sahibi değil misin, bu yeri bize sen satmadın mı, bastığın yer senin değil miydi?

O ne, Hınzır Ağa topallıyor, rahat duramıyor, sanki ateş üzerinde. Bu işte bir bit yeniği var. Hemen atıldım: «Sayın yargıcım, lütfen karar verin, Hınzır Ağa ayakkabısını çıkartsın...» Yargıç birşey anlamadı, başka anlayan da yok. Yargıca talebimi kabul etmesi için direttim. Yargıç, Hınzır Ağaya dönüp: «Ayakkabını çıkart bakalım» dedi. Hınzır Ağa direndi, yine de ayakkabısını çıkardı. Her iki ayakkabının içi basıla basıla ezilmiş toprak dolu... Az daha kalsa çamurlaşacak... Osman Ağanın tarlasından aldığı toprağı ayakkabına koy, nereye gidersen git, bas yemini: «Bu bastığım toprak Osman Ağanındır, Allahıma, namusuma, vicdanıma yemin ederim!»

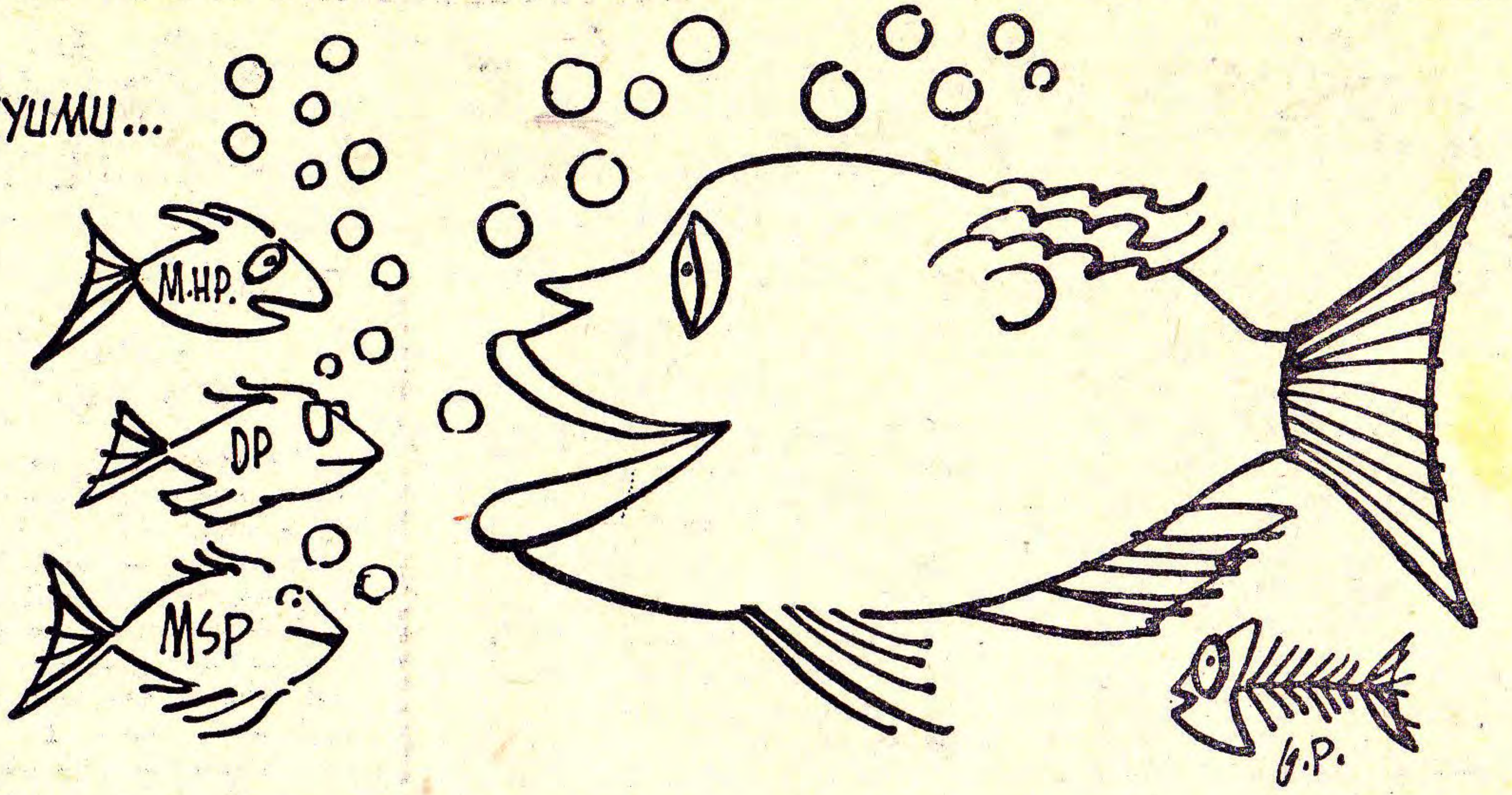
Hınzır Ağa dilerim Allahtan, sana Urfa'da Toprak Reformundan iki yüzelli dekar sulu arazi versinler, tapunu eline alıp mevcut olmayan tarlanı ararken kırkbeş derece sıcak altında can veresin...



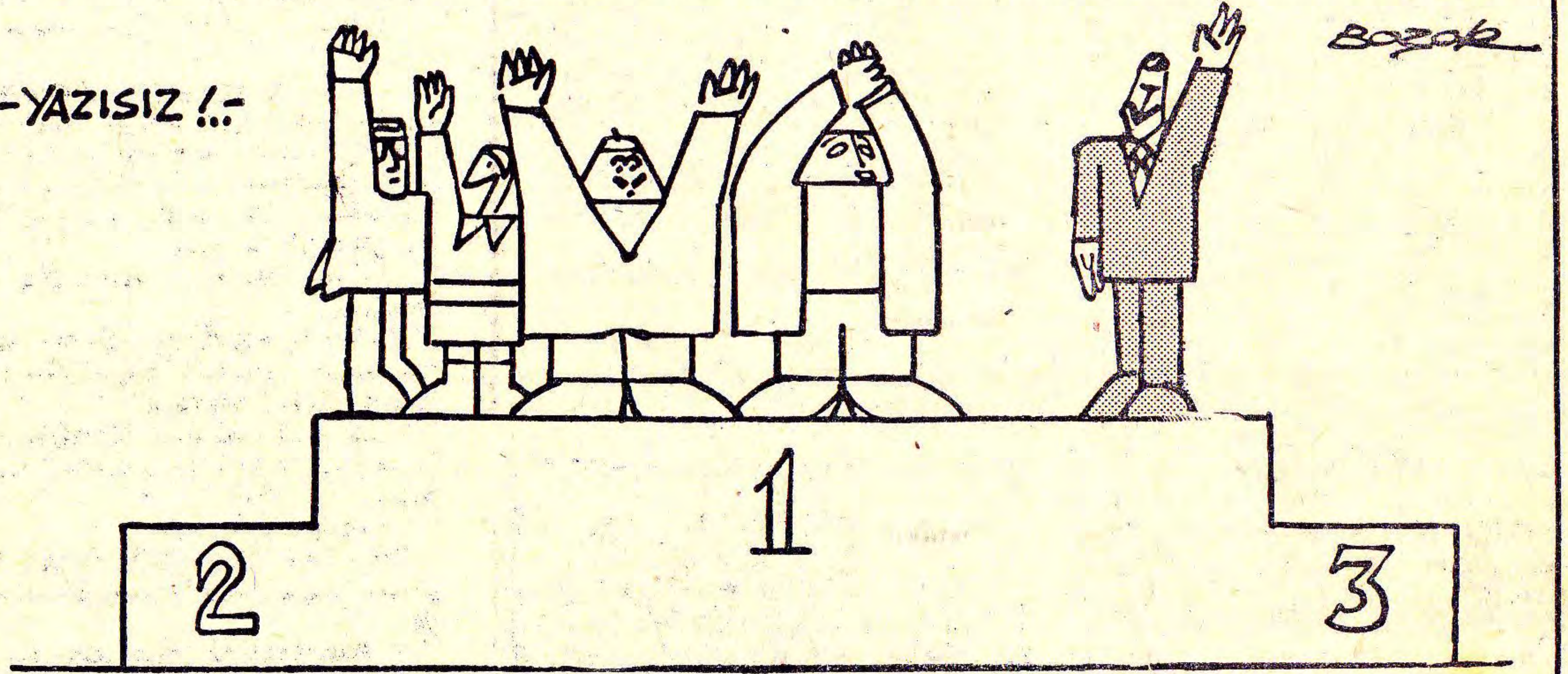
Bekçi — Vay, sokakta öpüşürsünüz ha? Yürüyün bakalım karakola!..



M.C.
AKVARYUMU...



-YAZISIZ !-



B U, «Kazan olmayınca kepçe işe yaramaz» bendenize alt bir «özdeyiş» tir.

«Milliyetçi Piyangodan Bayram Çekilişinde Kazananlar» listesinde, bendenize de «Amorti» babında, «Politika kazanını» daha iyi karıştırabilmek için kepçe» çıkmış.

Ah eski günler ah! Ne günlerdi o günler Yârabim! TBMM'nin «koridor»larında, o canım, o çok ama çok pahalı koltuklara kanepelere yanlar, çaylar kahveler içerdik, sayın parlamenterlerle... Her partiden sevdiğimiz kişiler vardı. Sevmediğimiz, sevmemediğimiz ve de sevemiyeceğimiz, sevmemize hiç mi hiç olanak bulunmayan çoğunluk yanında...

Ağızdan bal damlayan bir Osman Bölükbaşı'nı nasıl anımsamam? Sözü anhası, minhası, o zamanlar kazanda öyle şeyler vardı ki, kepçeyi bir daldırmak yeter artardı!... Öyle, konu neyim aramaya gerek yoktu. Koridorda iki tur, sekiz on kişilik bir toplulukla on beş dakika oturmak, içerde görüşmeleri yine beş on dakika izlemek üç günlük yazı çıkarır idi... Beti bereketi vardı o ranın da!...

Gıda bakımından da, yâni yaşama bakımından da mutluyduk.

Parlamento lokantasında, biz basın erlerinin oturduğu masadan yükselen kahkahalar, yakıştırmalar tüm yemek kokularını, seçmen kokularını bastırır idi.

Bir gün çorbadan taş mı ne çıkmıştı, arkadaş söylenirken, Mehmet Kemal patlamıştı:

«— Uzun etme be yirmibes kuruşluk çorbadan inci çıkacak değil a!...»

Bir kâse çorba tamı tamına 25 Türk kuruşu idi!... Çorba deyip geçmeyin. Et sulu, içinde et parçaları olan, pirinçli, yada şehriyeli, üstelik «terbiyeli»... Nerde o terbiyeli çorbalar ve yemekler? Simdileri hensi terbiyesiz, hem öyle bildiğiniz cinsten değil!... Fiyatlar da oluvermiş iki, ikibuçuk lira! Gerçi ikibu-

BURASI ANKARA Fikret Otyam

“Kazan olmayınca kepçe işe yaramaz,”

çok liranın bugün alım gücünün sözü bile edilmez ama, iki tanesi yan yana gelince, neylersiniz adı «beş» lira oluyor!...

Sonra nerede o cânım kavgalar? Elli, yüz kişi ne güzel girerlerdi birbirine demokrasi gereği? Öyle tabanca falan çekilmezdi. En güzel âlet-i câriha, fermuarlı çantalar idi, yılbaşlarında şuradan buradan hediye edilen... Tüy gibi yumuşak, deriden yapılma... O çantalar havalarda kuşlar gibi uçardı da fermuarları da bir türlü bozulmaz idi!... Pantolonlarımızda olanlar gibi, ne var ne yok ortaya döken!...

Günler geçti, ilerlemeler oldu çantalardan da yana... «Ceymis Bond» lar çıktı, vurdun mu rakibinin kafasına, yirmi günlük rapor verdiren cinsten!...

Nerde o İsmet Paşa? Kürsüye sinirli çıkanda «Bu gece eşkiyanın ne yapacağı belli olmaz» diye, tam sekiz sütun manşetlik sözler eden?

Nerede Bölükbaşı, yaralı aslan? AP'lilerin gözlerinin içine baka baka:

«Benimki sürçü lisan, sizinki sürçü iktidar» diye haykırıp, nefeslerini kesen?

Kürsüden bağıra bağıra konuşan, ne dediği belli olmayan bir sayın üye için, «Yahu ödüm koptu, adamın beyni çatlayacaktı» diyen bir gazete-

ciye, «Beynin çatlaması için, önce onun olması gerekir» cevabını veren lâf ebesi Dr. Halûk Nurbaki?

«Gerici kime derler arkadaşlar?» diyen Devlet Bakanına, «Sıranın en arkasından yürüyene» diye bu soruyu tanımlayan üye nerede?

Başbakan Yardımcısı Dr. Kemal Satır:

«Sermaye kuşa benzer, gürültü du yarsa kaçır» deyince, «Kışttt» diye seslenen üye nerede kimbilir?

Evet, parlamento kulislerinde o zamanların en güzel bilmeceleri, hani şimdi nerede?

Bir örnek mi? Buyrun:

«İçinde Şevket Demirel ve Hacı Ali Demirel'in bulunduğu bir sandal batsa, kim kurtulur bunlardan?»

Cevap:

«Bankalar...»

Şimdi gün oldu, sandala yeğen Yahya Demirel'i koyabiliriz.

EVET.. EVET...

Evet, nerede eski parlamento, nerede eski politika kazanı, nerede şimdikiiler? Ol nedenle, kepçeyi kullanabilmek için, içinde «bişeyler» olan kazan gerekir. Kazan boş ise, kepçe neylesin? Kepçe de olsa Otyam neylesin?

DUYURU

Seçimler bitti. Olanlar da sokaklara, duvarlara, çeşitli direklere oldu... AP'nin parası bol ki, milyonlarca «at» salıverdi ortalığa. Şimdi bunlar temizleniyor, özellikle İstanbul'daki yapıcılara önemle duyururum, hani tam sucuk yapma mevsimidir de...

POLİTİKA KAZANI

S EÇİMLERİN sonunda beklenen, beklenmeyen sonuçlar alındı. Ankara da yavaş yavaş kaynamaya başladı.

Bu kaynama Kasım başına kadar sürer. İçten, derinden derinden kaynama, kaynatma... Kimbilir, belki bu yazı dizilirken «tuhaf» şeyler olabilir partiler arasında. Kasım'da bildiğiniz gibi Meclisler açılır... Parlamento içi seçimler yapılır, sonra sayın parlamenterler çok yoruldukları için on gün kadar tatile girilir! Aralık ayı gelir, kış bastırır. Yılbaşı falan derken yine dinlenirler! İşte bundan sonra seyreyleyin Meclisleri. Dedim, bir kez daha tekrarlayayım, ola ki kaynamalar daha önce başlar, yâni bizim, o kaynayacak muhakkak kaynayacak, kaynaması kaçınılmaz kazana piyangodan çıkan kepçeyi sallamadan işler karışır...

Ol nedenle, hele «azıcık» sabreyleyin...

Gün ola harman ola...

Ne demiş adam?

Demiş ki:

«Sende bu ense, su adamda da bu kadar para varken, daha çokook tokat yersin...»

Tanrı, tokadı ensemizden irak e...

Fikret OTYAM



HÜSNÜHAL MAZBATASI

Berveçhi âtide künyesi yazılı eşhas mahallemiz sakinlerinden olup, Dalavere sokakta hazine ar-sası üzerinde kaçak olarak inşa ettirdiği 12 katlı apartmanın ikinci dairesinde ikamet eden Şakir Kelepir, karaborsacılık, iş-tiçilik gibi cari ticarî işlerle uğ-

raşmakta, bu arada Suriye'den sigara yakmak için çıkmak, Lübnan'dan İngiliz malı kumaş, Habeshistan'dan mitinglik iri taş, A-merika'dan Salem, Afrika'dan harem ithal etmekte, siyasi amaç-larla işlediği üç cinayet, iki yaralamadan, sekiz dolandırıcılık-tan, dört hırsızlıktan iki sahte evrak düzenlemekten, bir de kar-sılıksız çek vermekten, ufak tefek dalavereli işlere postu sermek-ten gayri hiçbir günah işlememiş, mahallemizde saçının akı, iç-tiği susuz rakı, çantasındaki kotalarla ilgili evrakı ve de iyi ah-lâkı ile tanınmıştır.

Siyasi durumu dahi her türlü şüpheden varest, politik adımları gayet ahestdir. Gidişe uydurur ayak. Ticarî sırrını açıklamaz, yese de bir araba dayak.

İşbu mazbata aslının aynı, sahibi de bizim parti başkanının kaynıdır.

(Mühür ve imza)
MUHTAR HAMZA

KEMER

Uçak pist üzerinde yürümeye başlamıştı. Hostes, yolculara ke-merlerini takmalarını ihtar etti-



gi halde, bir kişi bu uyarıya uy-mamıştı.

— Beyefendi lütfen kemerinizi takınız.

— Benim kemere ihtiyacım yoh hanım kızım. Bizim bel ga-yış dutmuyo. Asğı gullanyom!



— Neden ağlıyorsun?

— Az önce televizyonda bir güldürü oyunu seyrettim de, mi-zahımızın hali dokundu bana.

— Peki kızım, sen neden gülü-yorsun?

— Sorma baba, ben de TRT'de acıklı bir temsil dinledim. Aklı-ma geldikçe hâlâ kahkahalarımı tutamıyorum!

MINİK HİKÂYE:

BÖYLE KAZA KIZ VERİLMEZ!

Şu evlenme dalgasının hikâyesini sana anlatayım kısaca. Önce bir si-gara edeyim rica. Biz de o haltı ye-dik, evlenelim dedik.

Başladık aramaya taramaya. Dost ahabp da girdi araya. Gönül işine verdik hız. Sonunda arakladık kek-lük sekişli, önden çekişli, kadillâk gibi bir kız. Sıra gelmişti eh deme-ye, ailesinden istemeye.

Görücüler geldi gitti. Senin anla-yacağın kırtasiye işlemleri bitti. Se-vinçliydim gayet. Kızın babası ni-hayet:

— Gelsin, demişti. Bakayım, gö-reyim nasıl kişi damat adayım!

Moruk kalantor mu kalantor. Ya hayâlî şirketlerin bol kredili ortak-larından biri, yada vizitesi ikiyüz bangnotluk doktor.

Kalbim küt küt vura vura, çıktık huzura.

— Ne iş yaparsın oğlum? diyerek ilk suali patlattı. Heyecandan beni sandalyeden hoplattı.

— Seyyar esansçı, gülyağcıyım, di-yemedim. Yumurtayı yedim rafadan, attım kafadan:

— Mobilyacıyım!

Tutmuşa benzıyordu maya. Kayın-peder başlamıştı burnundan soluma-ya:

— Sanatkârlar kalmazlar aç. İma-lâtını dış ülkelere eder misin ihraç?

— Mesleğimin ehli sayılırım. Pe-şin para ile alışverişe bayılırım. Ba-na sökmez gırgır. Mal onundur be-yim sayarsa peşin mangır.

Şeker atarken çaya:

— Kaç parti gönderdin? diye sor-du, Libya'ya...

İşkembeden ata ata oturmştuk şapa. Bilmediğin konuda olsun ağ-zını kapa. O günlerde Libya yenilir mi, içilir mi, köprü gibi üzerinden geçilir mi yoktu bilen. Nerden çı-karmıştık şu mobilyacılığı da len!

Kıramazdım cicibabanın buyruğu-nu. Takmalıydım yalanın kuyruğu-nu:

— Sipariş aldık, fakat... Mal gön-dermeye bulamadık takat...

— Herkes öyle yapmış, mangırın neşelisini kapmış. İş adamında bu-lunacak kurnazlığın ziyadesi. Kaç milyon tuttu vergi iadesi?...



O sırada kızı girmişti odaya. Kı-yafeti, seks ziyafetinden farksızdı, uymuştu son moda:

— Baba, dedi, bu iş yattı. Kızın evlenme defterini kapattı. Karakol-dan soruşturdum. Oradan savcılığa koştum. Ne haram lokma dişlemiş, ne de adam şişlemiş.

— Eyvah...

— Eyvah ki eyvah. Ne komando-luk etmiş, ne de muhalefet liderini taş, sopa, bomba ile karşılamaya gitmiş.

— Vergi iadesi aldığının da yok mu aslı?

— Almadan geçtim vaz, üstelik vergi mükellefi. Bu kadar enayi bu-lunur az.

Baba döndü bana, dedi:

— Oldu mu ya? Bak ne marifet-lerin çıktı ortaya. Bu kafa ile sen sap olamazsın baltaya. Böyle kaza, kız verilmez.

— Babacığım dahası var. Kara-borsadan çıkmıyor. Vurgunlara dö-nüp bakmıyor. Süte bile su kata-maz. Zeytinyağına motorin atamaz. Elliye alıp, yüzelliye satamaz. Se-nin gül gibi kızın da böyle enayi ile bir yataкта yatamaz!

Dürüstlük taslayarak, sınavda ka-zanalım derken başarı, edilmişlik kapı dışarı. Değişmiş âbiciğim eski düzen. İtibar sahibi olmuş toplumun derisini yüzen.

Ne çektiyse bu fakir kafasızlığın-dandır ah... Şu esansları okutayım, etmedim daha sıftah. Haydi eyval-lah!



TASALARIMIZ

Sanatçımız yeni bir uzatmalı bulunca Tatlanıverir hemen zehir olan aşımız.

Yakışıklı jöntümüz tek madamla kalınca, Suratımız asılır ve çatılır kaşımız.

Kırk milyon titriyor yıldızların üstünde Sanırsın Yeşilçam'dan gelmekte maaşımız.

Bir şarkı, üç öksürük kaptisleri de caba, Büyük sanatkar diye oluyor baştacımız.

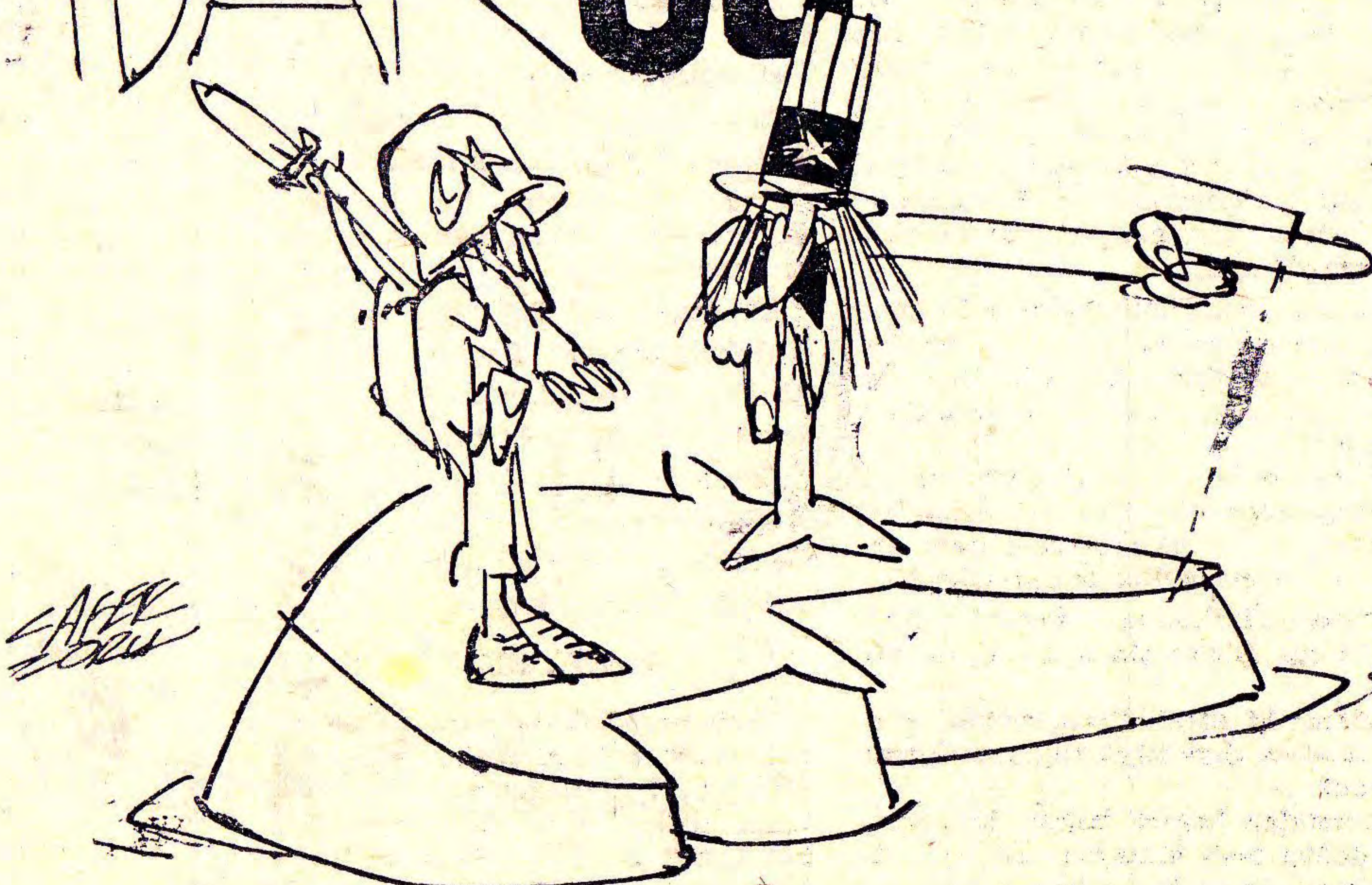
Tek kolla çıksak bile trafik kazasından, Fırkân'ın nasırında kümelenir acımız.

Martta kediler gibi seks turnesine çıksa, Yine gönül tahtından inmez şöhret bacımız.

Beyaz perde, mikrofon yıldızları önünde; Elimiz kazma kürek, süpürge dir saçımız!

B. E.

AMBAR GO





SEVİMLİ ESKİYA

Bu romanı Şehir
eşkiyalarının
okuması yasaktır.

vazan ve çizen:
Aydın
Aliustaoglu

Hızlı Osman'ın sigirlerini
kacırmasına sinirlenen
Ağa soluğu dışarda aldı.
Başladı rutuk olan politi.
kacı gibi atıptutmaya.

AMEETLER! MEMETLEER!
IRGATLAR! MARABACILAR!
TOPLANIN! TOPLANIN BAKIIM!

TUHH BEE!
İNEK ARKADAŞ-
LAR DAĞA ÇIK-
MIŞLAR! NE
AKSİLİK BEN BU
RADA YOKTUM!

Göbeği haram mal
Şişkini Ağa başladı
savurmaya...

HIZLI DENİLEN HAYDU.
TUN YERİNİ SÖYLEYEN
ADAMA HELALİNDEN
BİR SAKSI TOPRAK VE-
RİCEEM! AĞNIYOMU-
SUNUZ

Bir saksi toprak ödülünü duyan
köylülerin içi bir hoş olmuş. san-
ki dünyaya yeniden gelmişlerdi.

NEE! BİR SAKSI
TOPRAK MI DE-
dii!

YERİNİ BİLSEK DE SÖYLESEK.
AMA BU HERİF HER ZAMAN
OLDUĞU GİBİ YİNE CAMURA
YATAR.

Ne yazık ki Hızlı Osman'ın yerini
akbabalardan başka bilen de
yoktu. Zaten şehirde olsun,
köyde olsun eşkiya dediğin
karda yürüyüp izini belli etmeyen
adam demektir.

Ağanın ineklerini dağa kaldıran Hızlı asma-
nı mühim bir düşünce almıştı.

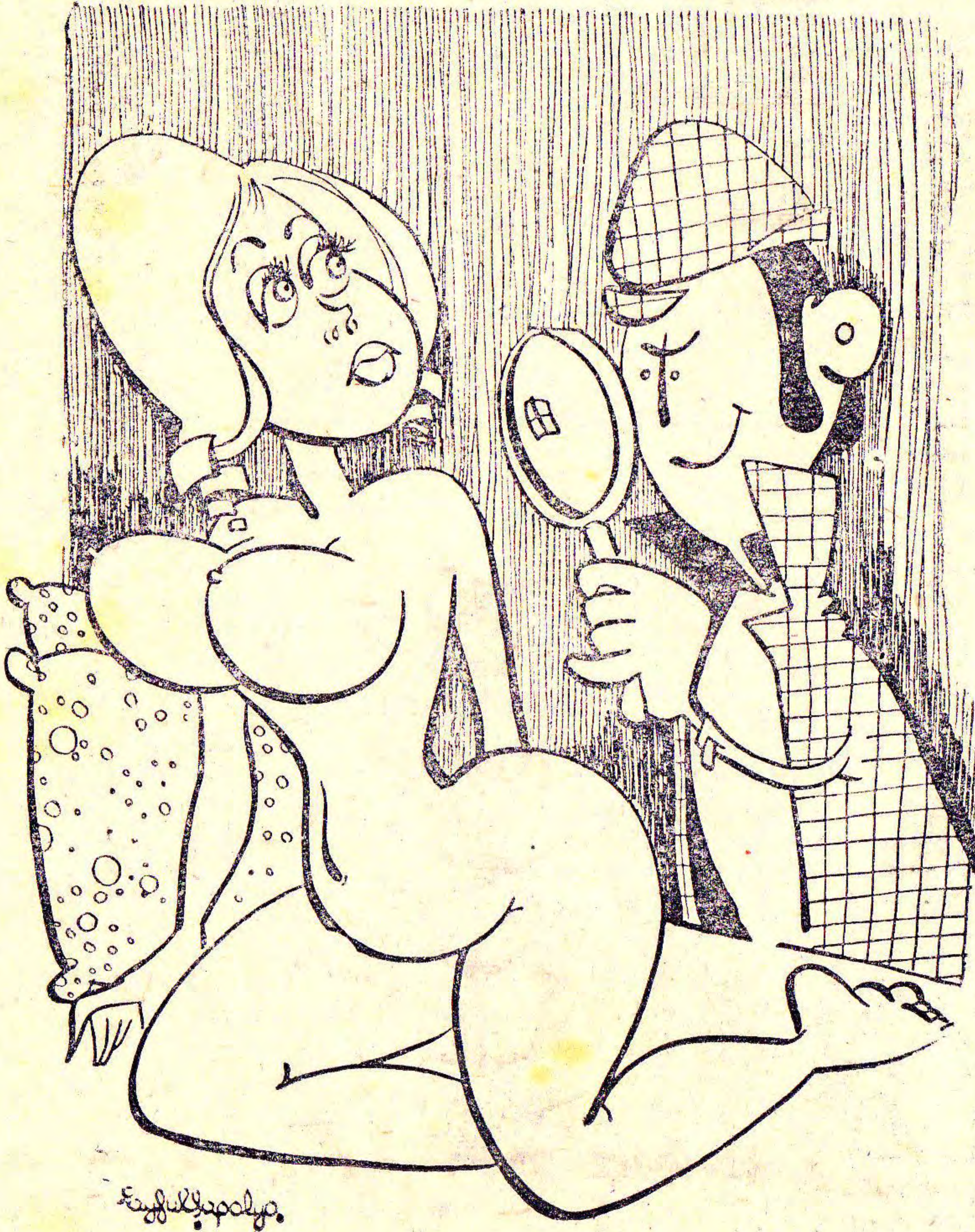
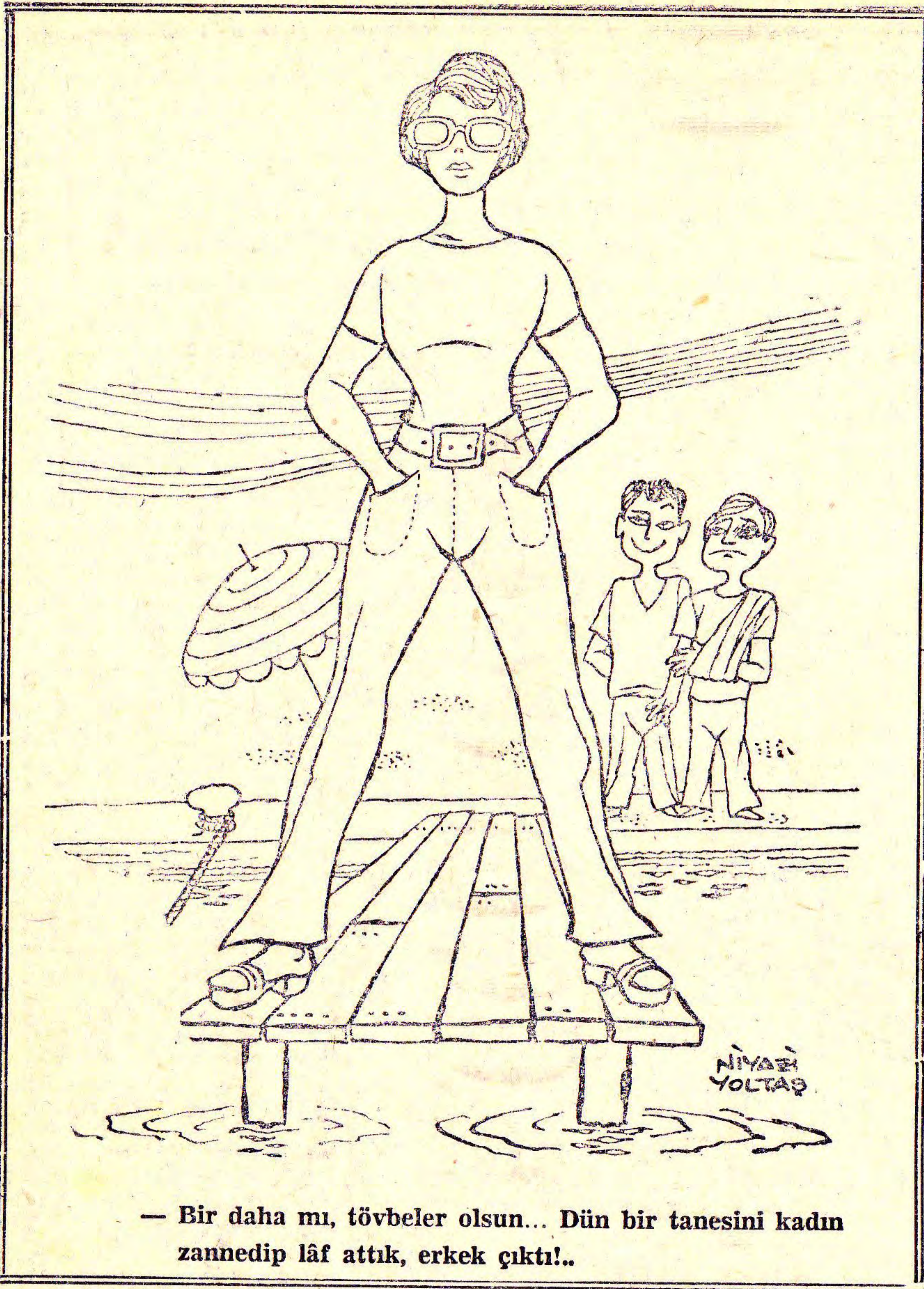
BU KADAR İNEĞİ GÜDEBİL-
MEK İÇİN POLİTİKA KAFALI VE
DE ZEKALİ BİR ADAM BUL-
MAK GEREK!

BULDUM! BU İNEK-
LERİ GÜDEBİLECEK
SİYASİ KELLEİ, ADAMI
HEMEN BULUP BUR-
YA GETİRMELİ

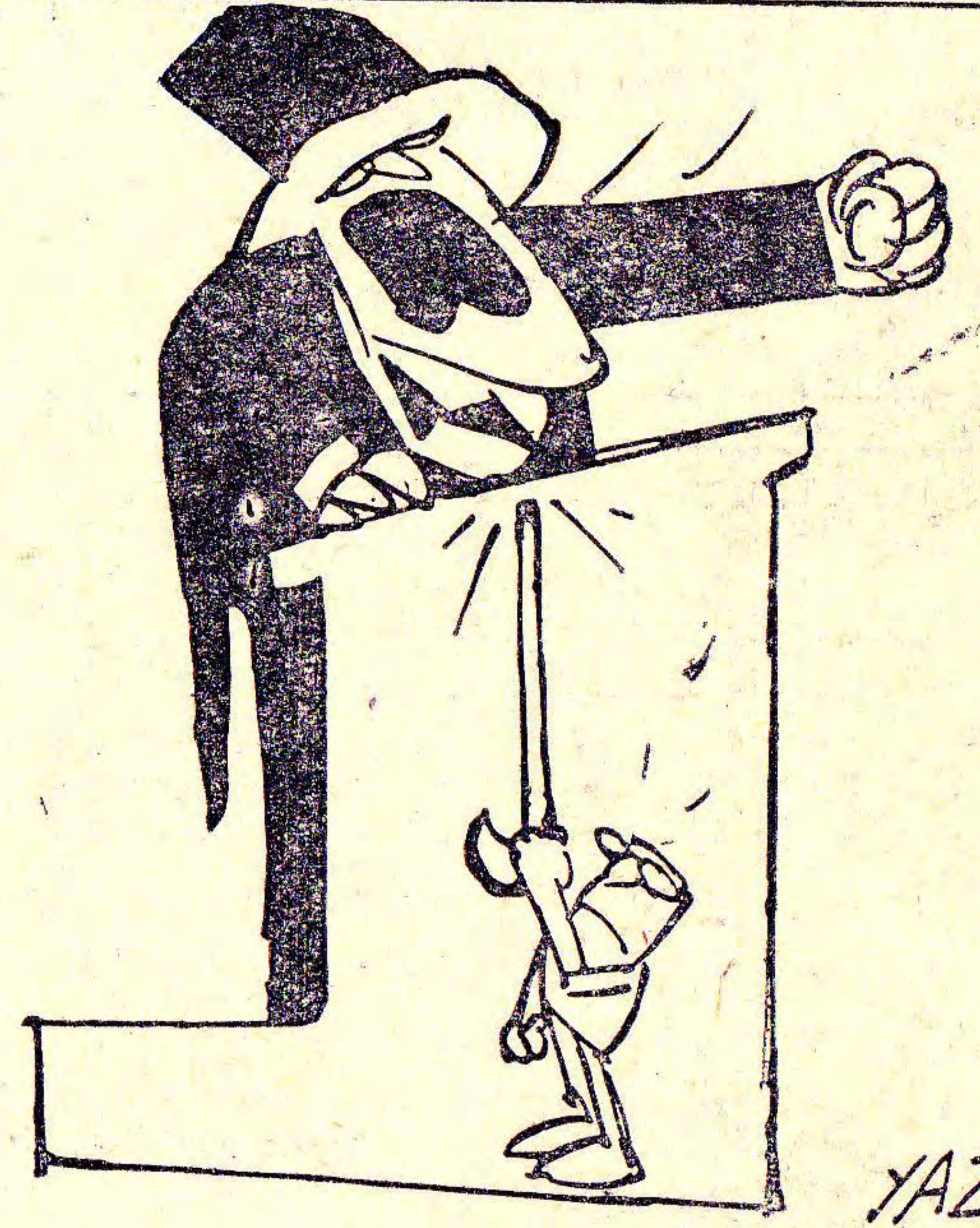
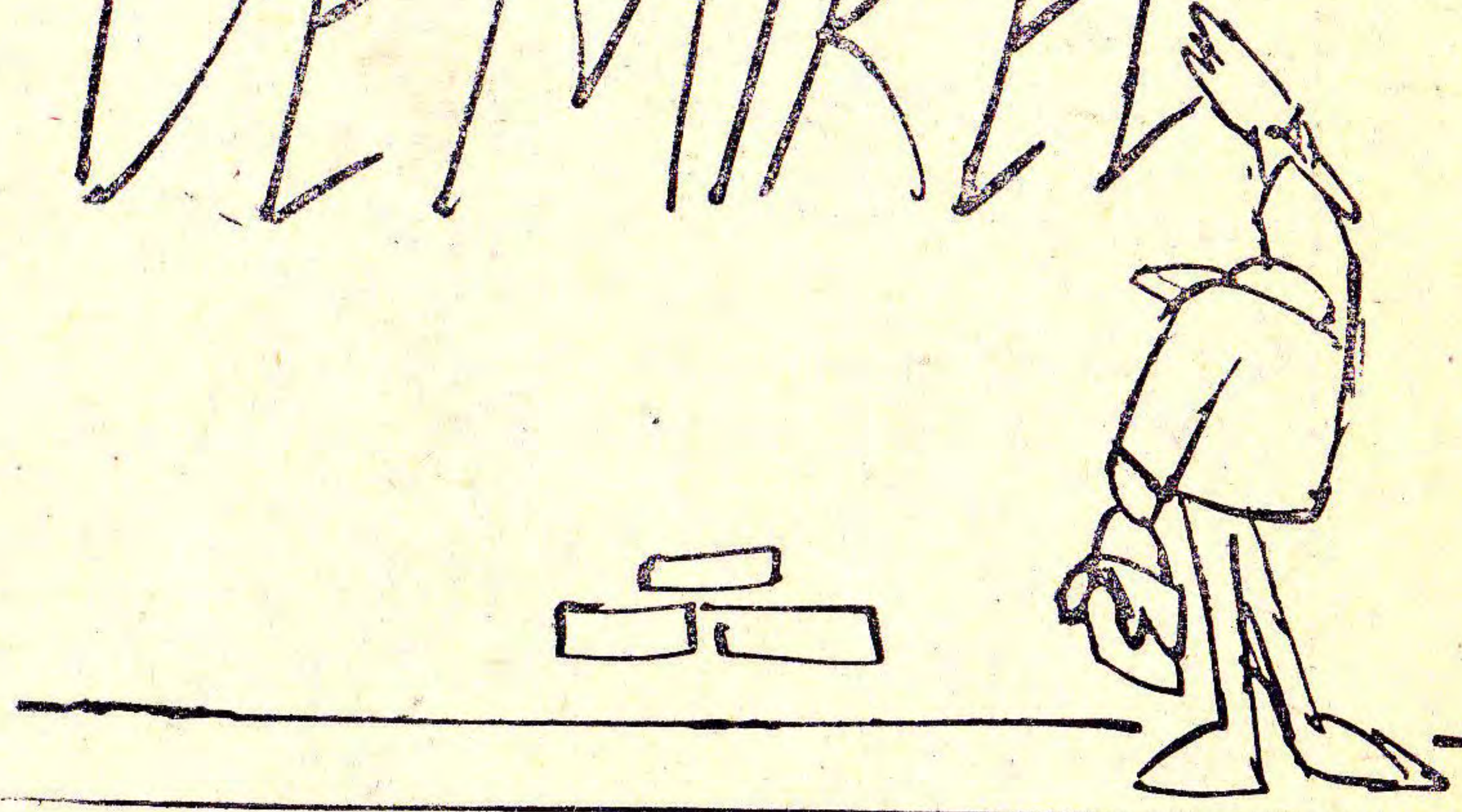
Hızlı'nın kafası ara-
da bir çalışır ama
çalışınca da zehir gibi-
dir.

Hızlı Osman'ın düşündüğü Çoban
Hasan ise isten kovulmuş bak-
kal Rızanın dükkanında demle-
niyordu.

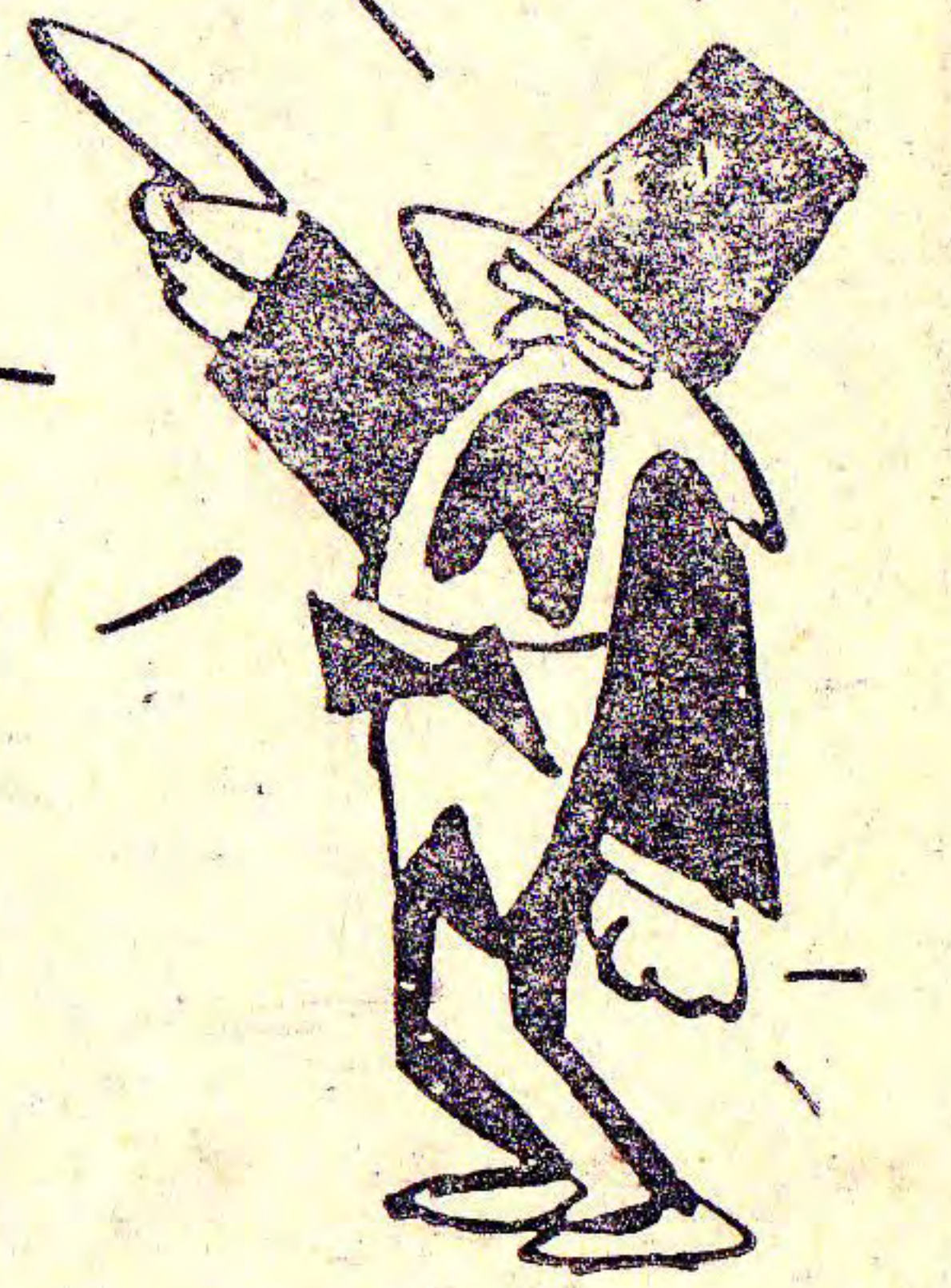
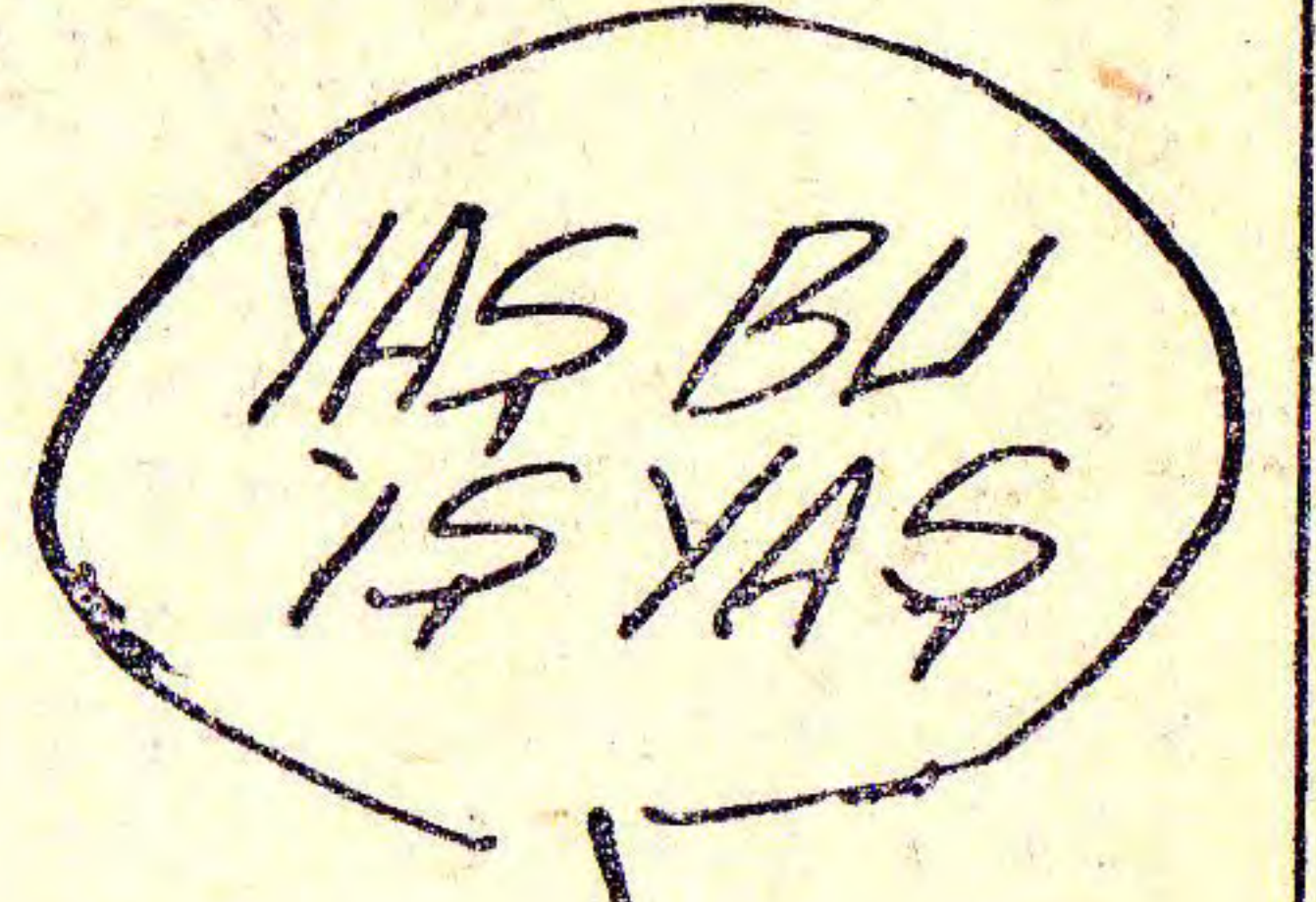
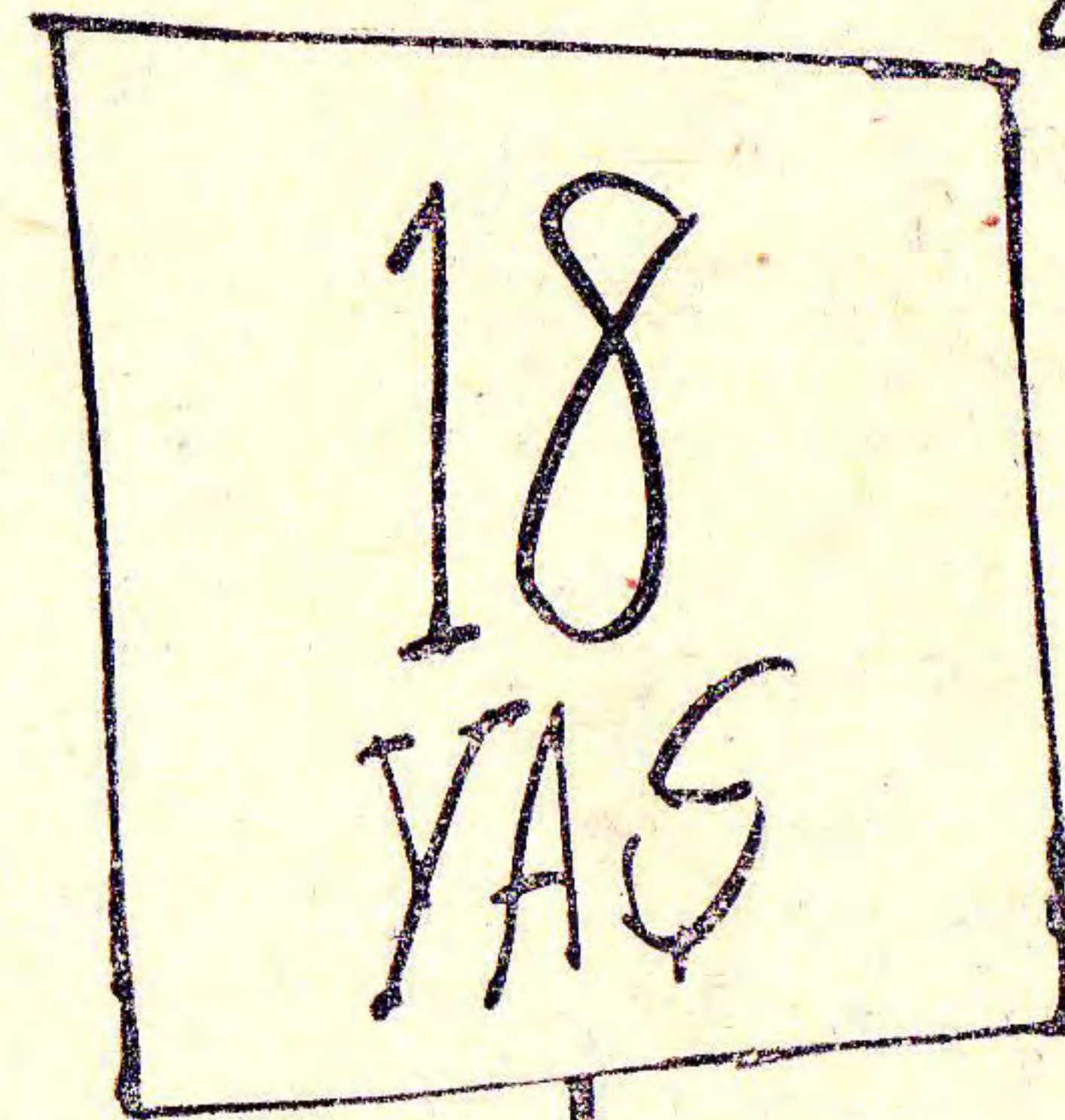
ÜZÜLME HASAN, AN-
KARA SAĞOLSUN. ORA-
DA TÖRPİLİN VARSA
BİR İŞE GİRER ÇALIŞIR-
SIN!



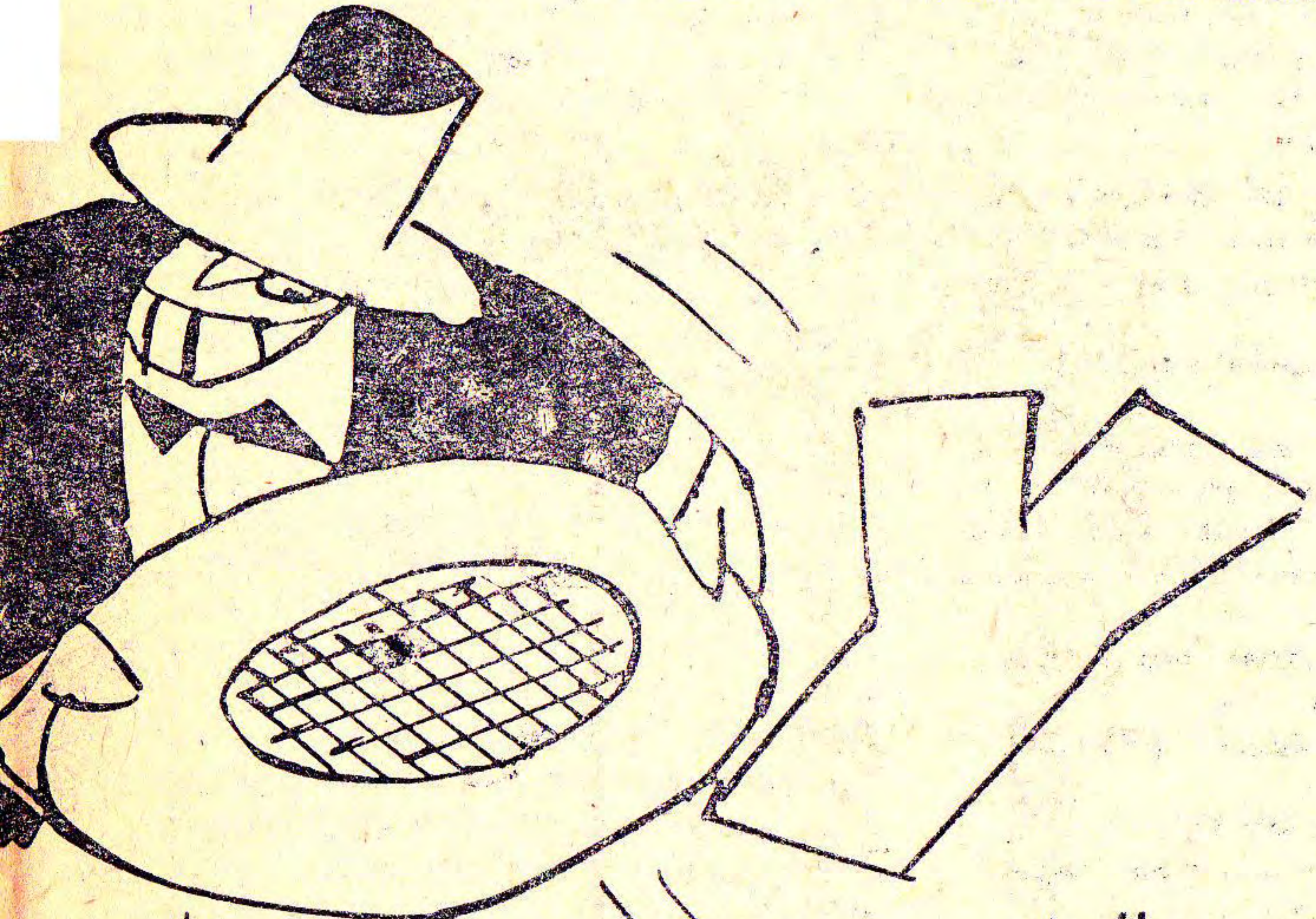
ÇAREMİZ DEMİREL



-18 YAŞINDAKİLERİN
OY KULLANMASI
İSTENDİ.-



SAREMİZ TEKEL

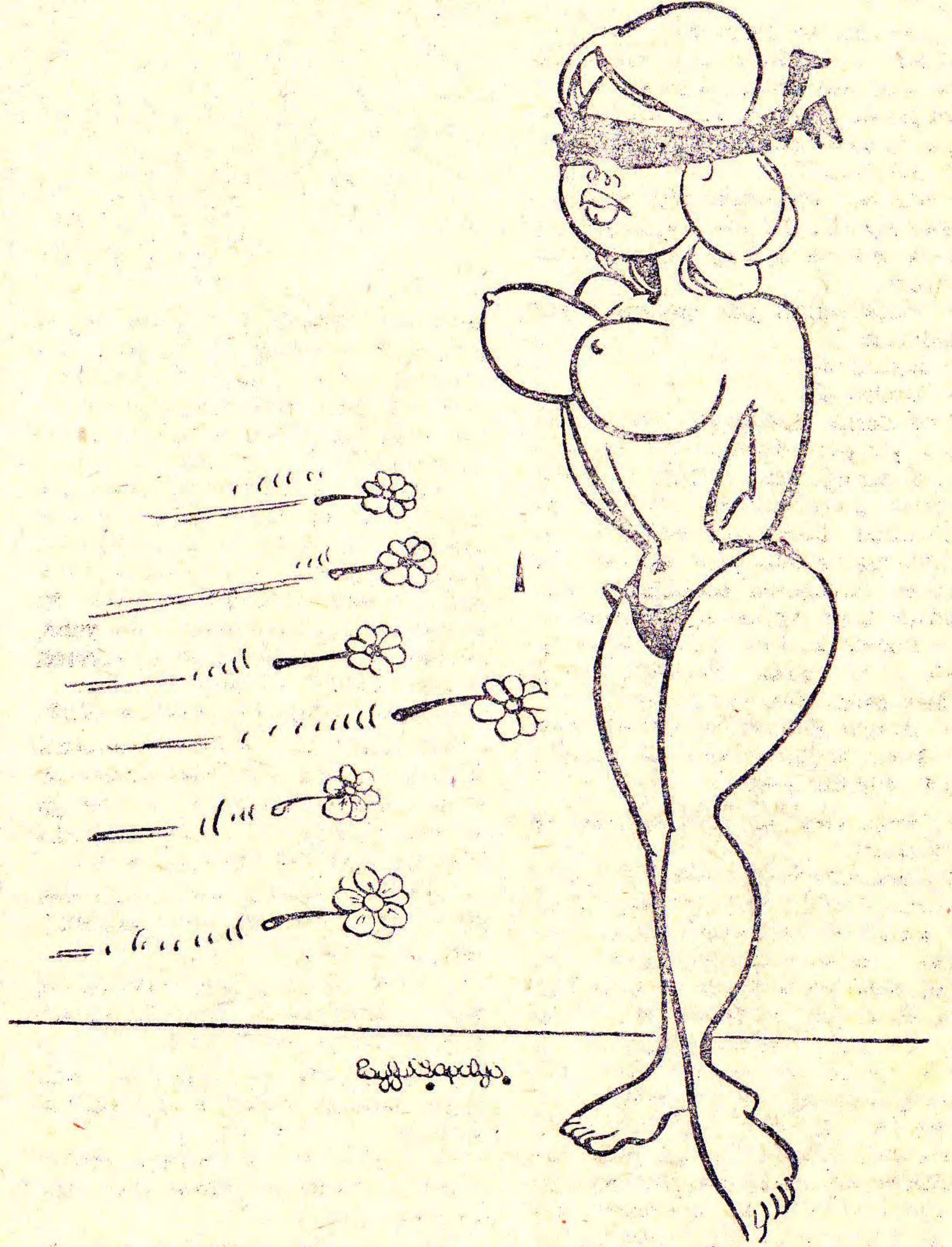


KÜAİK
PARTİLER!



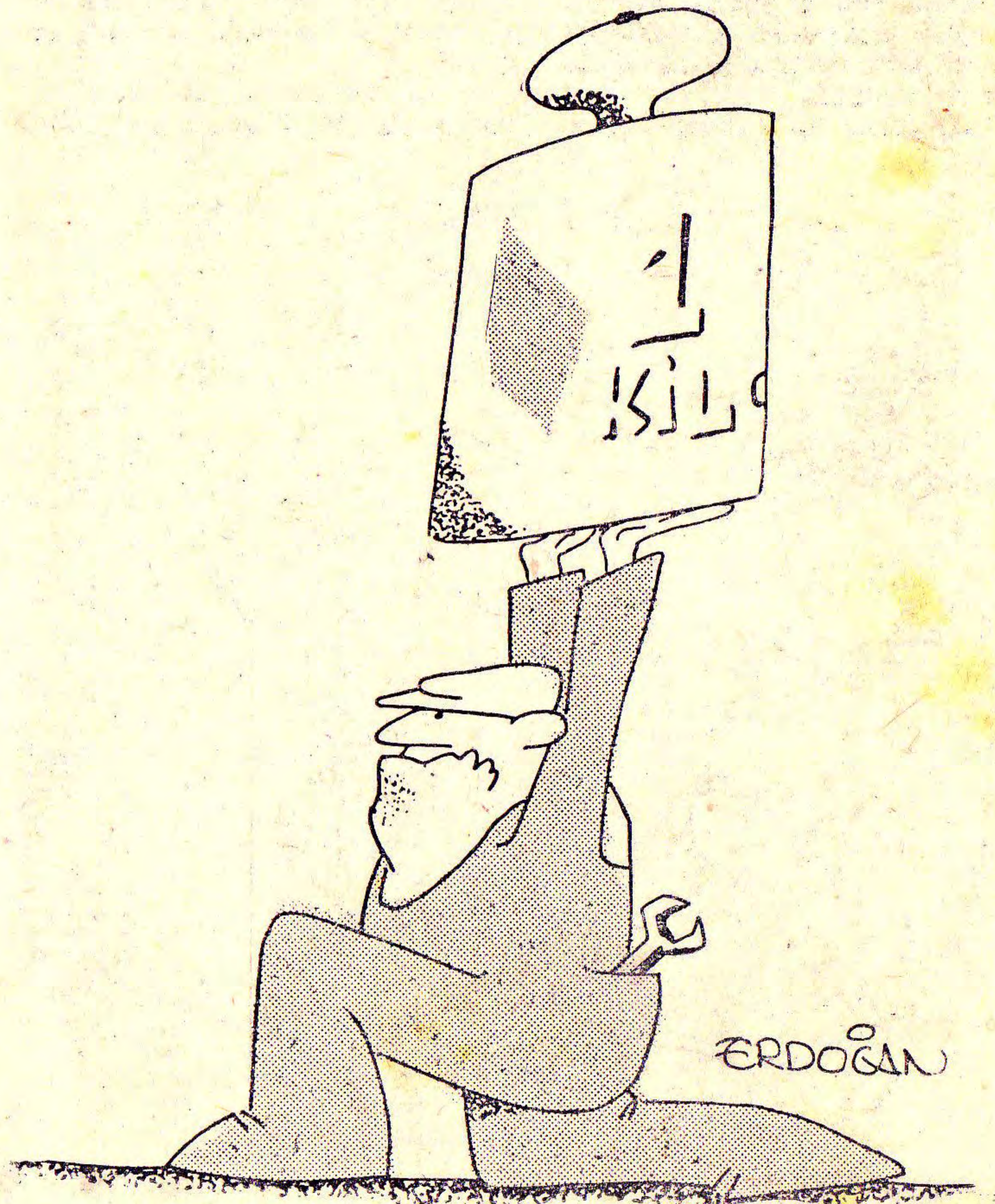
YAZISIZ

SAFİR
2024



Yazısız

Yazısız



Okkanın altındaki!

ÜÇÜMÜZ de kara kara düşü-
nüyoruz. Ellermiz şakakla-
rımızda... Gözlerimiz ya kar-
şımızdakinin ceket düğmesi, rozet
gibilerden belli bir yerine, yada a-
ralarındaki boşluktan geçip öbür
yandaki masada oturanlardan biri-
nin yüzüne takılmış, dalıp dalıp gi-
diyoruz.

Üçümüzün de derdi bir: Atanma
işlerimiz var. Memuruz. Kafamıza
göre özel durumlarımıza en uygun
bulduğumuz yerler var, oralara a-
tanmak, daha doğrusu yer değiştir-
mek istiyoruz.

Arada bir içimizden biri dalgınlı-
ğından sıyrılıp bir söz atıyor ortaya.
Bunun üzerine birkaç sözcük konu-
şuyoruz:

— Valla benim pek umudum yok
arkadaşlar...

— Benim de...

— Benim de...

Yine derin düşüncelere dalyoruz.
Dalıp gidiyor, düşünüyor, düşünü-
yor, düşünüyorum... Sigaralarımızı
paketten çıkarırken de, yakarken de
gözlerimizi daldığımız noktadan a-
yırıyoruz. Arada yine «mutadımız
vechile» vardığımız sonuçları masa-
mızdaki kamuoyuna açıklıyoruz:

— Bizim senatör Halil beyde u-
mudum var biraz. Pençesini attığı
yerden parça koparır derler.

— Oraya gelince bizim milletve-
kili Şakir beyin el atıp da çözemi-
yeceği düğüm yoktur!...

— Peki ben ne halt edeyim be
kardeşim?!

Bu üçüncü büyük lafı eden ben-
denizim. Olanak çıkmadı değil ama,
bir üstünlük saymadığımdan mıdır,
yoksa sünepeligimden midir bil-
mem, onlarınkiler gibi iş bitirebile-
cek birileriyle tanışmak için en u-
fak bir çaba göstermemiştim. O
yüzdendir ki bir saatten beri sür-
dürdüğümüz kara kara düşünme ey-
lemine en başarılı biçimde yürüt-
mekteydim. Bu son konuşmalarımız
sırasında arkadaşlardan biri gözleri-
ni ötekinin ceket düğmesinden, öte-
ki de benim yakamdaki rozetten a-
yırarak, benim hâlâ öbür ma-
sadaki adamcağızın yüzüne bakmak-
ta olmam bunu açıkça kanıtlar. A-
damın bakışlarından tedirgin oldu-
ğunu, ötesini berisini düzelttiğini,
cep aynasını çıkarıp yüzüne baktığı-
nı falan, bilinçaltımdan güçlükle çı-
kardığım pek belirsiz izlenimlerle
anımsayabiliyorum.

Bu haftayımın da ardından yine



tefekfüre daldık biz. Birer sigara
yaktık. Kül tablasını el yordamıyla
bularak küllerini döktük, bitirdik.

— Bu Halil bey benim işimi ya-
par arkadaş!... Yapacağını biliyoruz
da söylemesi zor geliyor bize.

— Şimdi çok doğru söyledin işte.
Şakir bey de benim işimi sevine
sevine yapar. Ama biz ne yapıyoruz?
Gidip derdimizi söyleyeceğimize o-
turmuş kafa patlatıyoruz burda. El
öpmekle dudak aşınmaz. O bir yana,
sevinir adamlar. İşe yaradık diyerek
komplekslerini atarlar!...

— Ben ne yapayım arkadaş, ben?..

Deminden beri yüzüne bakmakta
olduğum karşı masadaki adam ye-
rinden doğrulunca aklım başıma ge-
ler gibi oldu. Biraz hızlıca bağırdığı-
mın da o zaman bilincine vardım.

Aldı sandalyesini, geldi bizim ma-
saya. Adam çatacak bana besbelli...
derken, gülmüseyerek:

— O denli kaygılanma arkadaşım,
dedi. Diledikten sonra üstesinden
gelinmeyecek şey yoktur.

Bizim arkadaşlar benim bir tanı-
dığım sanmış olacaklar; yer açtılar,
oturdu:

— Her şeyin bir kolayı vardır.
Yolunu yöntemini bileceksin, bil-
mezsen bulacaksın.

Adama verdiğim onca rahatsızlık-
tan sonra bana verdiği cezanın bu
«içtenliği» oluşuna sevindim doğru-
su. Bizimkiler:

— Arkadaşı tanıtsana... dediler.

Bana bırakmadı. Durumun anla-
şılması daha hoşuna gitmişti bes-
belli:

— Adım Hüdaî... Ben de memu-
rum ve benim de sizler gibi bakan-

Kenan AKINCI

lık dairelerinde halletmem gereken
işlerim olmuştu...

İki arkadaşım birden atıldılar:

— Bizim senatör Halil bey benim
işimi yapar mı?

— Bizim Şakir bey?...

— Yaparlar efendim. İstediler mi
her ikisi de yaparlar.

Bizimkilerin yüzleri gülüyor, se-
vinçle ellerini ovuşturuyorlardı. On-
dan sonra fazla da kalmadılar yanı-
mızda. Beni arkadaşım sandıkları
Hüdaî beyle başbaşa bırakarak ko-
nuşa gülüşe gittiler.

Kendi derdimin düşüncelerine dal-
mak üzere, gözlerimi dikmek için
başka bir adamcağız aranıyordum
ki:

— Eee, anlatın bakalım şimdi, de-
di.

Niçin başka bir yere atanmam ge-
rektiğini uzun uzun anlattım, o da
bana hak verdi. İşimi gördürecek
biri olmadığımı söyleyerek sözümü
bitirdim.

— Ahmet bey yapar senin işini...

— Hangi Ahmet bey?

— Bakanlıkta, sizinle ilgili daire-
de çalışır.

— Yapar mı dersiniz?

— Kesinlikle söylüyorum, yapar.

— Soyadı neydi?

— Valla soyadı hatırımda değil.

Canım bunca yıllık Ahmet beyi ta-
nımayacaklar mı?! Durumunu anla-
tırsın, selâmını söylersin... Söyle-
mesen de olur. «Benim işimi ancak
siz yapabiliyormuşsunuz» dersin. Biraz
rica minnet edeceksin artık.

Bir süre sonra bakanlığa, dediği
daireye gittim. Odacıya sordum ön-
ce:

— Beni Ahmet beye götürür mü-
sün?

— Nasıl Ahmet beye?

Hüdaî beyden aldığım güvencenin
yürekliliğiyle çıktım:

— Canım, bunca yıllık Ahmet be-
yi tanııyor musun?

— Kusura kalma bey, ben öteki
sandımdı. Gel hele...

Ardına düşüp gittik.

Kırışmış gölge bıyıklı, tombalak
bir memurun karşısına götürdü be-
ni. Kollarında kolluklar, burnunun
üstünde tel çerçevesi, küçük camlı
bir gözlük var.

— Ahmet bey, bu bey sizi görmek
istiyor.

Odacı çekilirken, Ahmet bey göz-
lüklerinin üstünden bana baktı:

— Buyurun efendim?

— Efendim, sizden bir istirhamım
olacak da...

Durumumu anlatmaya koyuldum.
Şaşkın şaşkın bakıyor yüzüme. Ben
anlattıkça daha da artıyor şaşkın-
lığı. İş anlar gibi oluyordum yavaş
yavaş. Hele daire arkadaşlarının a-
rada bir ona takılarak eğlendikleri-
ni görünce daha iyi anladım Bizim
Hüdaî bey asıl cezayı işte şimdi ver-
mişti bana. Bu adamcağıza gönder-
mekle!...

— Siz verin adresinizi bana, dedi.

Söyledim, ben konuşurken aldığı
notların yanına ekledi. Gözlüğünü
düzeltir gibi yapıp yine eski yerine
koyarak:

— Birkaç gün sonra ben size ya-
zarım durumu, dedi.

Teşekkür ettim. Bu adamcağızın
suçu yoktu elbet. İçimden Hüdaî
beye uygun birşeyler okuyarak yü-
rüdüm, çıktım. Öc alma zevkini tat-
tırmamak için, buraya gelişimden
hiç söz etmiyecektim ona.

Aradan bir hafta, on gün kadar
geçmişti ki, inanılır gibi değil, hem
Ahmet beyden mektup geldi, hem
atanma emrim! Dilediğim vere a-
tanmışım! Öbür arkadaşlarımın iş-
leri olmamıştı; daha sonra da bir
sonuç çıkmadı.

Teşekkür etmek için Hüdaî beyi
buldum, anlattım olup bitenleri:

— Hiç ummuyordum, dedim. Ar-
kadaşların işlerine bakanların biri
senatör, biri milletvekili. Onların işi
olmadı, bu adam benim işimi yaptı.

— Yapar... dedi.

— Aklım almıyor bir türlü.

Akıl almayacak birşey yok bun-
da. Tavşanla kaplumbağanın yarış
öyküsü... Tavşan «Nasıl olsa geçe-
rim» diyerek yan gelmiş yatmış da,
kaplumbağa durup dinlenmeden yü-
rüyerek yarış kazanmış. Ahmet bey
de kimlerle bir sraya konduğunu
biliyor, durur mu?! Öbürleri: «Fi-
lâncanın işini yapiverin» deyip ge-
çştirirken, o kimbilir nerelere gir-
di çıktı, kimbilir kimlerin ardından
koştı...

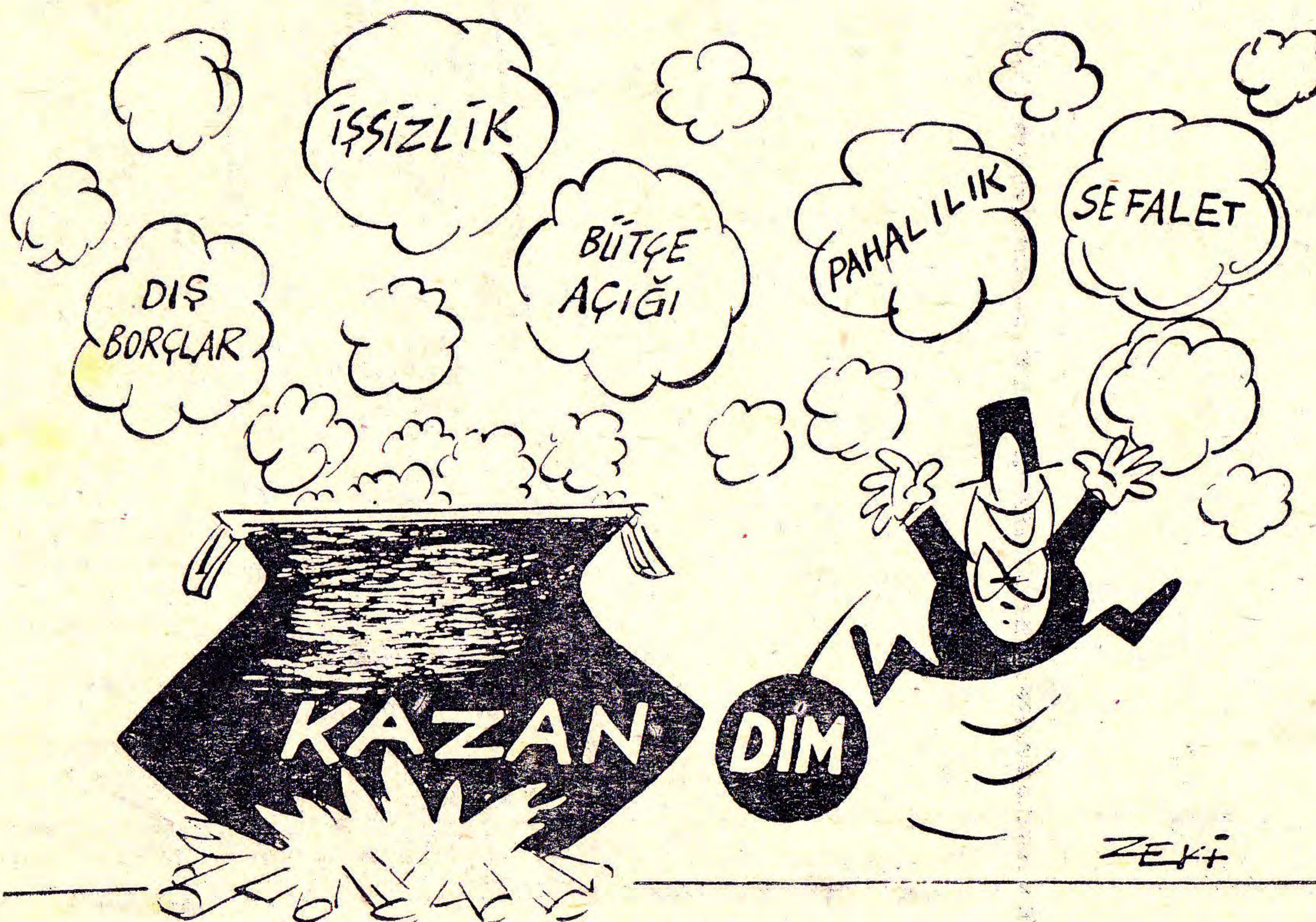
— Ama çok iyi bir dostunuz ol-
malı ki benim için bunca çaba gös-
terdi?...

— Yok canım, öyle bir kimsenin
varlığından bile haberim yoktu. Onu
rastgele söyledim ben. Nasıl olsa
orada bir Ahmet bey bulursun di-
ye...

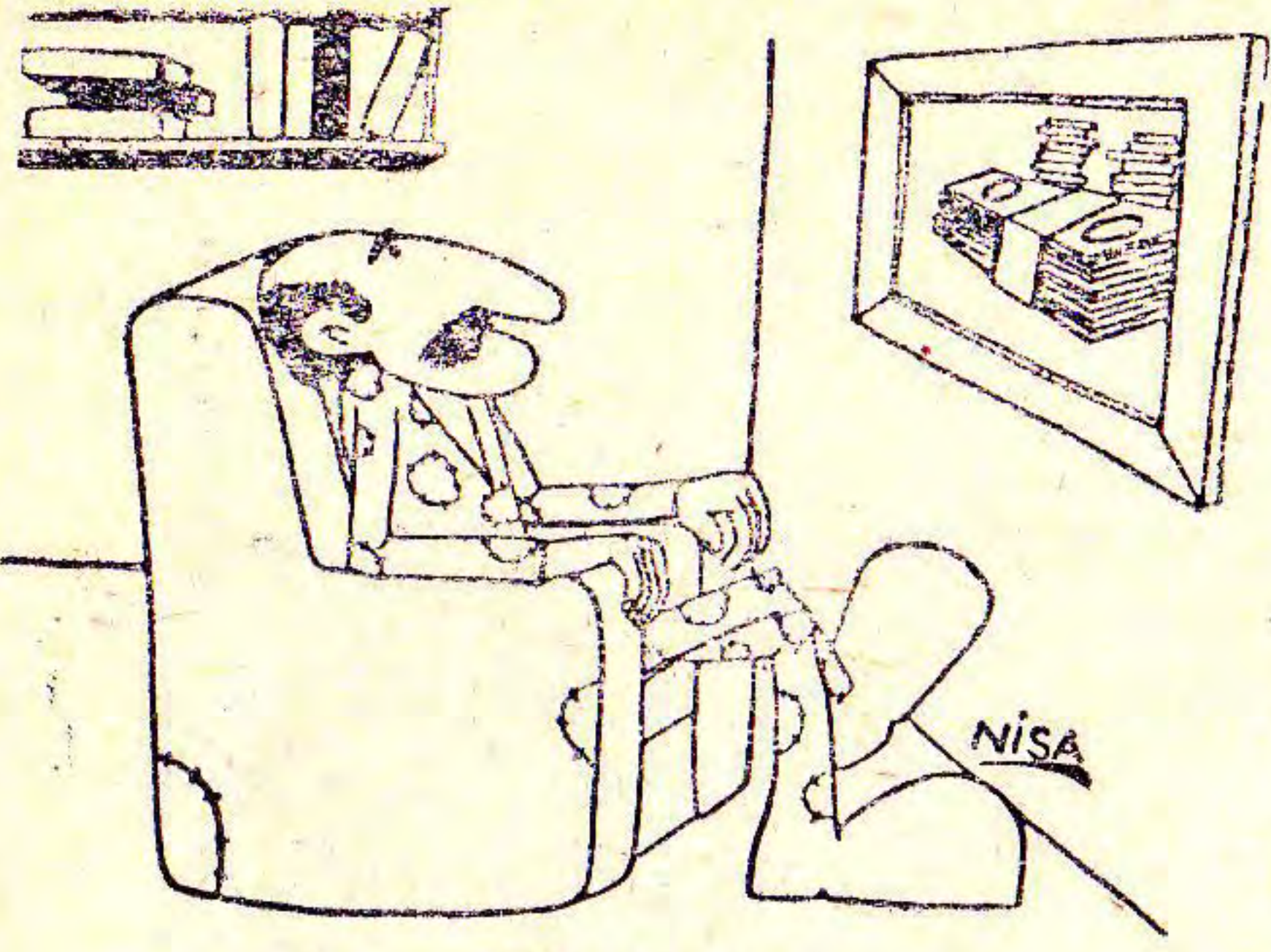
— Anlaşıldı... Ya ben orada bir
Ahmet bey bulamıyordum?...

O zaman nasıl olsa bana gele-
cektin, ben de seni Mehmet beye
gönderecektim. Baktım yine olmadı,
el altından oradakilerin adlarını öğ-
renip, adı değişik başka bir Ahmet
beye gönderecektim.

Kenan AKINCI



Yazılı



Yazısız
(S. AYDIN — İzmir)

«BEBEK Mİ?»

Göbekli adamın biri ana okulunun önünde dolaşırken, zabıta memurunun biri yanına yaklaşır: — Beyefendi bebek mi bekliyorsunuz? der.

Buna kızan göbekli adam, memura dönerek:

— Memur bey bu gördüğünüz bebek değil; göbek, göbek! der.

Rafet ÖZDİNÇ

İspet Paşa Cad. No: 5 kat: 2
ÖDEMİŞ

VİZİTE

Meşhur doktor, hastasına:

— Evvelâ hatırlatayım. Vizitem yüz liradır ve ancak iki sualinize cevap verebilirim, der.

Hasta bozulur biraz:

— Aman doktor bey, iki sual için yüz lira biraz fazla değil mi? Doktor:

— Hayır, fazla değildir. İkinci sualiniz lütfen?...

Bedri APPAK

P.K. 90 — ÖDEMİŞ/İZMİR



NE ARIYORSUN?

Öğretmen Serpil hanım karneleri dağıtırken sıkı sıkı tenbih etti:

— Kim karnesini kirletir, yırtar, kaybederse ona ağır ceza veririm! Götürüp babalarınıza, annelerinize gösterin. Velinize imza ettirip tekrar bana getirin.

Sörestre dönüşü sınıfa giren, arkadaşlarını selamladıktan sonra öğretmeninin elini öpüyor, karnesini vererek yerine oturuyordu. Kapı açıldı. Ali Parlak girdi. Ne arkadaşlarını, ne de öğretmenini görmemiş gibi sıraların altına eğilerek bir şey bakıyordu.

— Ne arıyorsun Ali? dedi Serpil hanım.

Ali yine hiç kimsenin yüzüne bakmadan:

— Karnemi öğretmenim, diye cevap verdi.

Mürsel MANAV

Temel Eğitim Yatılı Bölge
Okulu öğretmeni
İspir/ERZURUM

YELLENİR ÖĞRETMENİM

Bir kimya dersinde, öğretmen konuyu açıklarken, sodayı örnek göstermiş ve sormuştu:

— Sodanın kapağını açınca ne olur?

Arka sıralardan bir öğrenci seslendi:

— Yellenir öğretmenim.

Osman Serhat ERKEKLİ

Aydın Sk. 34 - 12 Bostancı/İST.



NECİ OLUYORUZ?

Okula yeni bir müdür yardımcısı atandı. Yardımcı genç olduğu gibi kibar, kibar olduğu gibi de gençti.

Boşuna yazmamışlar helâ kapısına «öğrenciler içindir» diye; sağolsunlar yönetici ve öğretmenler pek uğramazlar bu gibi yerlere. Bizimki bu konuda henüz toy olduğundan, bir gün, orta bölüm öğrencilerine dalıverdi. Sigara kokusu malûm kokuyu bastırıyor, sizin de anladığınız gibi veletler efkâr dağıtıyordu. Velet dediysek, hepsi de maşallah askerlik çağında delikanlılar. Bu genç ve kibar yardımcı, çocuklarda hiçbir tepki göremeyince nezaketi bıraktı ve içlerinden birinin sigarasını göstererek:

— Ne bu yahu, insaf be! Biz burada neci oluyoruz?... diyecek oldu.

Ama «Biz burada» dan sonrasını getiremedi. Çünkü lâfı kendine alan genç, kendi gibi genç olan yardımcıya doğru ellerini açarak:

— Görüyorum kardeşim görüyorum, ben Samsun içerken sen Birinci içiyorsun, görüyorum ama bende de bir tane vardı. Ne yapalım...

Osman Serhat ERKEKLİ

Aydın Sokak 34 - 12 — Bostancı/İSTANBUL

HEDİYELİK HOROZ

Vaktiyle bir fabrikada çalışıyordum. Patron bizlerle ilgilenmez, her işe Ali usta bakardı. Bir işimiz oldu mu ondan izin alırdık. Ne var ki bu izinler hediye-siz olmazdı. Yerine göre Ali ustayı görmek gerekirdi.

Bursa'daki önemli bir işim için Ali ustadan izin istedim. Boyunumu bükiüp aman ustacığım ocağına düştüm sen bilirsin, dediğinde, cevabı şu oldu:

— Madem ocağıma düştün, ocağı boş komayalım, gelirken şöyle gencinden, besili bir horoz getir, ama dikkat et mahmuzları uzun olmasın, çünkü kart olur, dedi.

Dönüşte, kısa mahmuzlu ve iyice besili hediye horozumu Ali ustanın evine bıraktım. Ertesi sabah, festival meydana çıktı. (Meğer horoz çok kartmış, mahmuzlarını satmadan önce sökmüşler) Bu yüzden Ali ustayla aramızda şöyle bir konuşma geçti:

— Kaça aldın o körpeyi?

— Yirmi liraya usta.

— On lira tencerenin kalayı, on lira da yakacak parası. Horoz bize kırka geldi, uçları bakalım paraları! dedi.

Yılmaz KOCABALI

Tariş İst. Şb.si — Vefa/İST.



«1975 Kadınlar Yılı»!

(Semih PORAY — İskenderun)

ÇEKİLİŞE İŞTİRAK ETTİRMEM HAA!

Adam gırtlığa kadar borç içindeydi. Gören alacağını istiyordu. Bu yüzden evden dışarı çıkamıyordu. Yine bir gün تنها sokaklardan giderken mahalle bakkalı karşısına çıktı. Gırtlığına sarılan bakkala adamcağız gayet soğukkanlılıkla dert yanmaya başladı:

— Bak arkadaş, biliyorsun ki benim borcum olmayan kişi yok. Buna karşılık gayet az bir maaşım var, hepsini bir çırpıda ödememe imkân yok. Bu yüzden düşündüm, bütün alacaklıların ismini ayrı ayrı kâğıtlara yazıp torbaya attım. Her ay sonunda birini çekiyorum, talihlinin parasını ödüyorum!...

Biraz sonra ağzı burnu kan içinde kalan borçlu, bakkalı tehdit ediyordu:

— Bak, bir daha zor kullanırsan seni çekilişe iştirak ettirmem haa!...

(M. Faruk DALKILIÇ — Tarsus)

ŞARKILARDAN SEÇMELER

«Yalnız benim için bak yeşil yeşil»
Televizyon alacağım yok mu bana bir kefil?

«Dam üstüne çul serer»
Karım elinde merdane beni bekler.

«Açıl susam açıl»
Acaba benim kafam nasıl?

«Ben bir garip keloğlanım»
Büyüyünce de memur olacağım.

«Dertleri zevk edindim, bende neşe ne arar»
Vatandaşlar bu zamlardan sonra ne yapar?

«Ben sevdim de ne oldu?»
Ayakkabımın deliğinden içine su doldu.

«Kâtip arzu halim yaz yâre böyle»
Evlenmek istiyorsan git babana söyle.

«Neydi neydi neydi ne...»
Bunu bile bilemiyorsun, utanmıyor musun be?

«Uzun ince bir yoldayım»
Bu ay bütçem açık, çok dardayım.

«Sevemez kimse seni, benim sevdiğim kadar»
Soruyorum sana, Türkiye'siz NATO ne işe yarar?

SAFFET GÜLER

Musabeyli Nah. İlkok. Öğ. YOZGAT



— Başbaşa kaldığımızda sevgilim Orhan'ın
da elleri böyle çoğalıyor şekerim!..

(Metin PÜTMEK — İzmir)

PERMA-SHARP ÇELİK SANAYİİ A.Ş.'nin son aşaması:

Kılı kırk yaran ULTİMA

Gerçek paslanmaz çeliktendir Ultima.
Günlerce suda kalsa bile paslanmaz.

Kesici yüzleri, elektronik işlemlerle,
platin/saf krom bileşimiyle kaplanmıştır.
Rahat, yumuşak ve bugüne kadar görmediğiniz
konforlu bir traş sağlar.

Yalnız Türkiye'de değil, dünyada da bir
yenilik olan özel metal koruyucunun
içindedir Ultima.

"Fabrikadan traş makinalarına" kesici yüzlerine
el değmez.

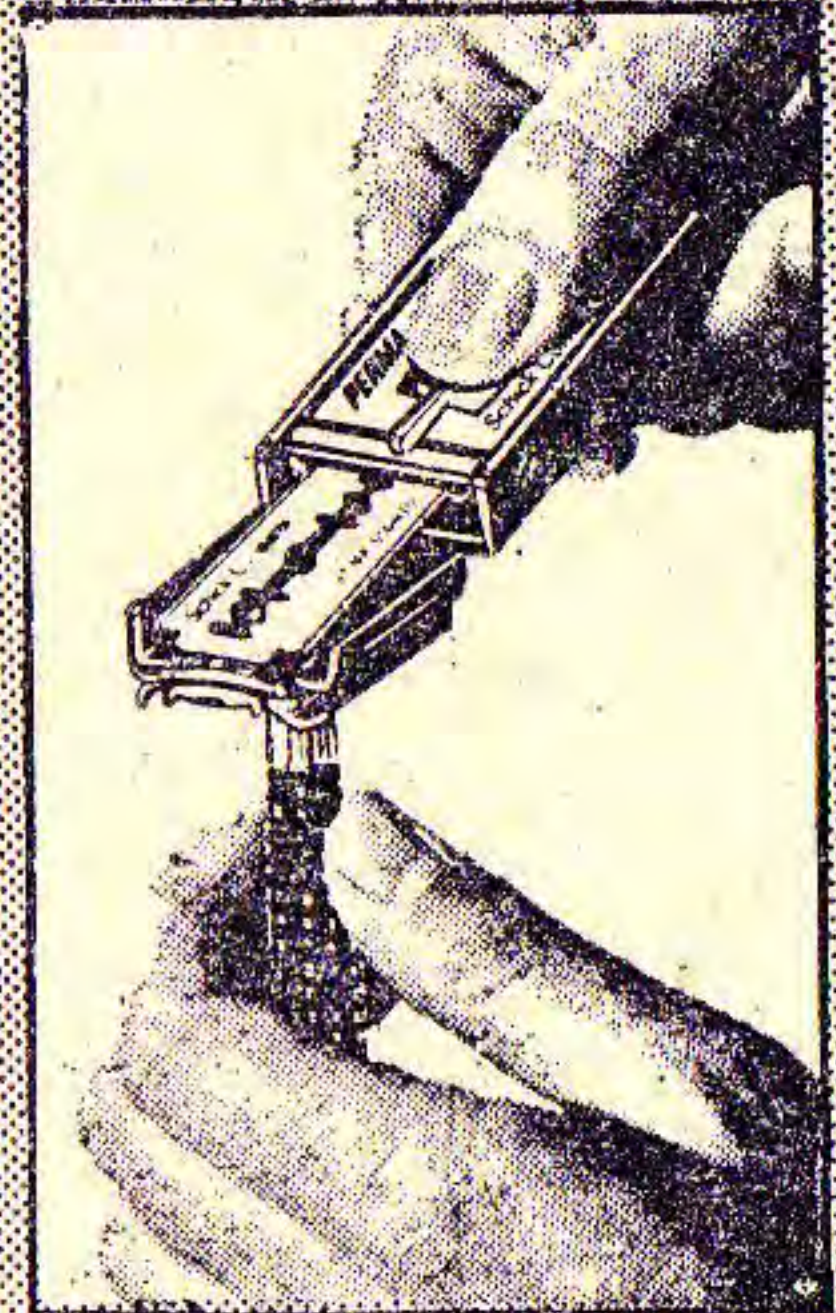
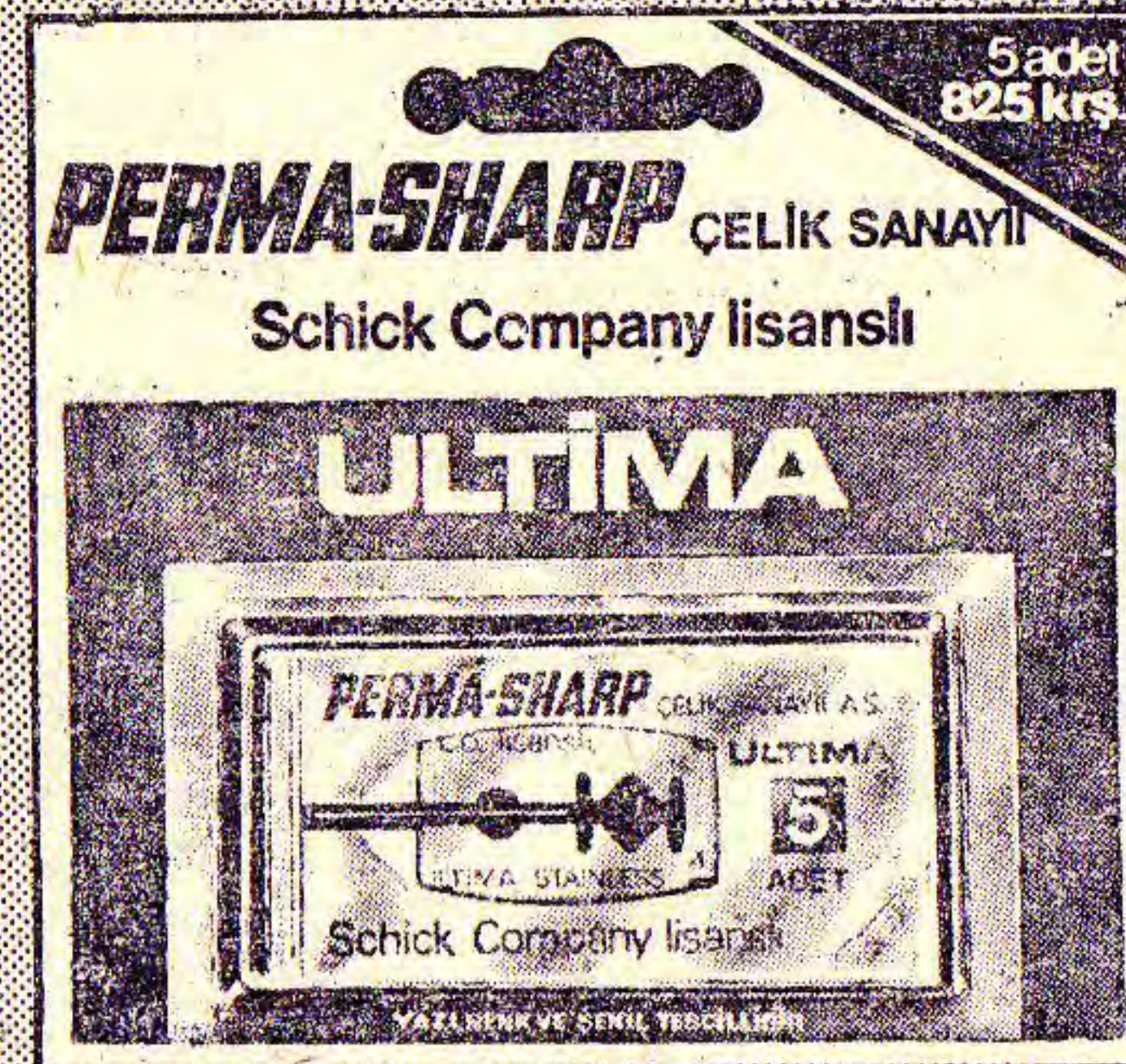
Vakumlu bir ambalaj içinde sunulmuştur.
Bir başka Ultima yeniliği! Dış etkilere
tümüyle korunması için.

Ve kılı kırk yaran bir kalite kontrolünden
sonra ulaşır size Ultima.
Kendini aşan bir markanın (Perma-Sharp'ın)
adına, ününe ve size duyduğu saygıdan ötürü.

Bütün bu özellikleriyle Ultima
bugüne kadar tatmadığınız rahatlıkta,
yumuşaklıkta, konforda bir traş sağlar size.
Nice nice sabahlar boyu...

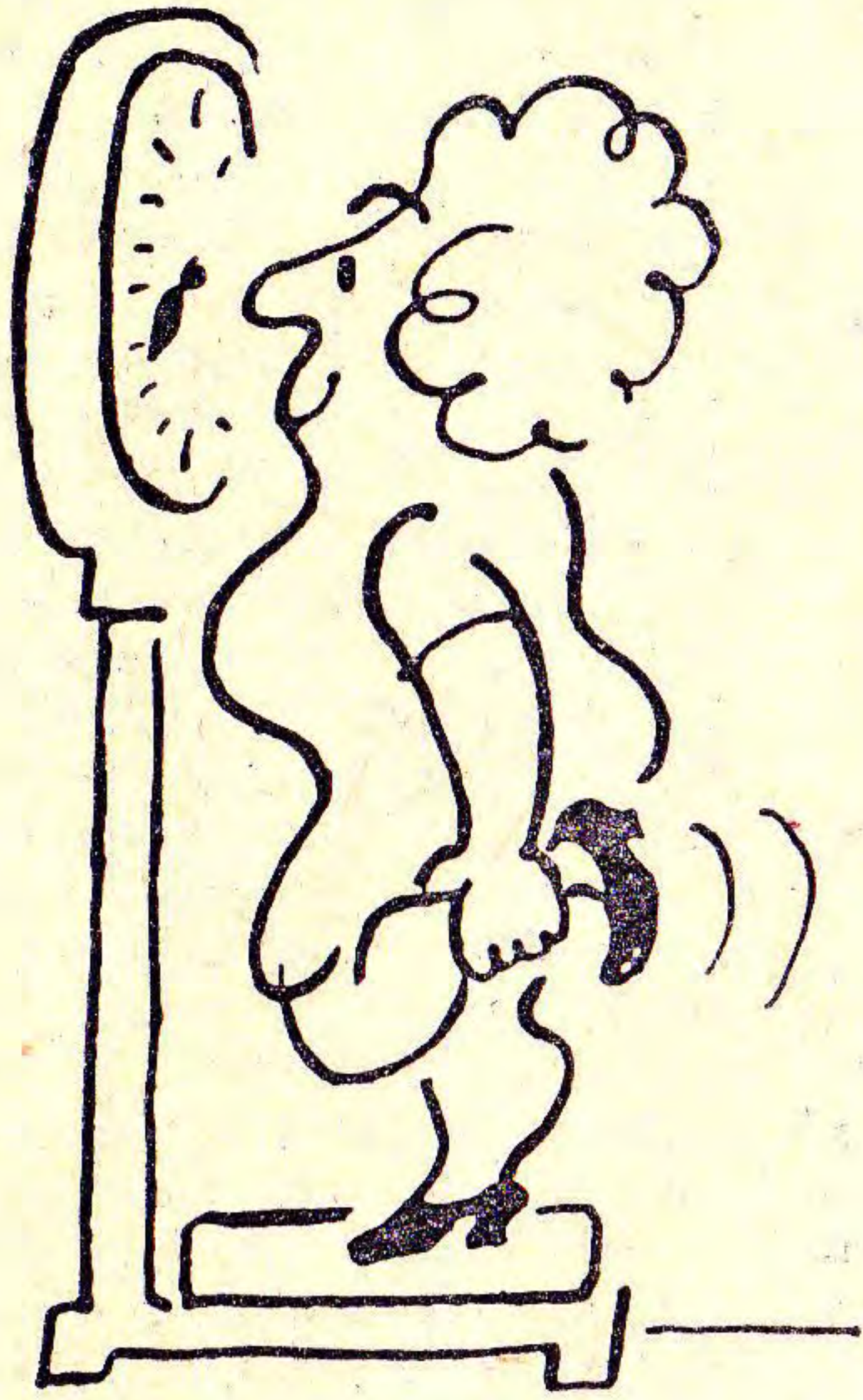
ULTİMA
"Tekniğin şaheseri"

DIKKAT! Ultimayı, tek olarak değil, 5 adetlik özel koruyucusunda isteyiniz.
Çıplak bıçak en ufak darbeden zedelenir ve keskinliğinden önemli ölçüde kaybeder.



**BİR TRAŞ BİÇAGİNİN KORUYUCUSU
BİR TRAŞ BİÇAGİNİN KENDİSİ KADAR ÖNEMLİ**

Tıraşta aranan yumuşaklığın sağlanması için, traş bıçağının tüm dış etkilere korunması gerekir. Kesici yüzlerine değen her şey (mumlu kâğıt ambalaj dahil) kesici yüzü zedeler. Traş konforunu azaltır. Bu nedenle, Ultima özel metal koruyucunun içindedir. (çıplak olarak) Böylece kesici yüzleri tüm dış etkilere kesin olarak korunmuştur. Bu metal koruyucu, ayrıca vakumlu bir ambalajın içinde satışa sunulmuştur. "Fabrikadan traş makinalarına" Ultima'ya bir toz bile değmez.



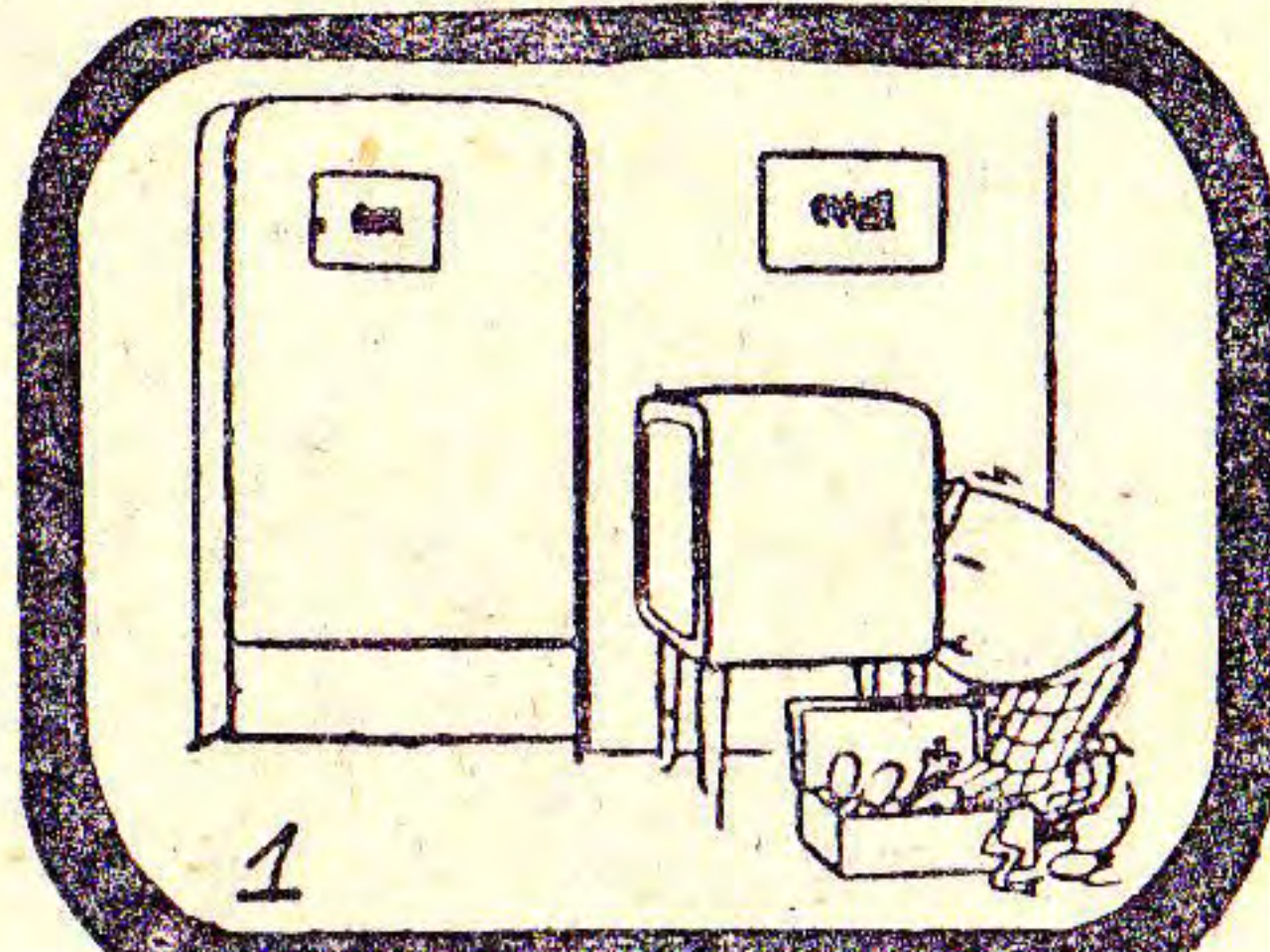
YAZISIZ

Dünya Karikatürleri

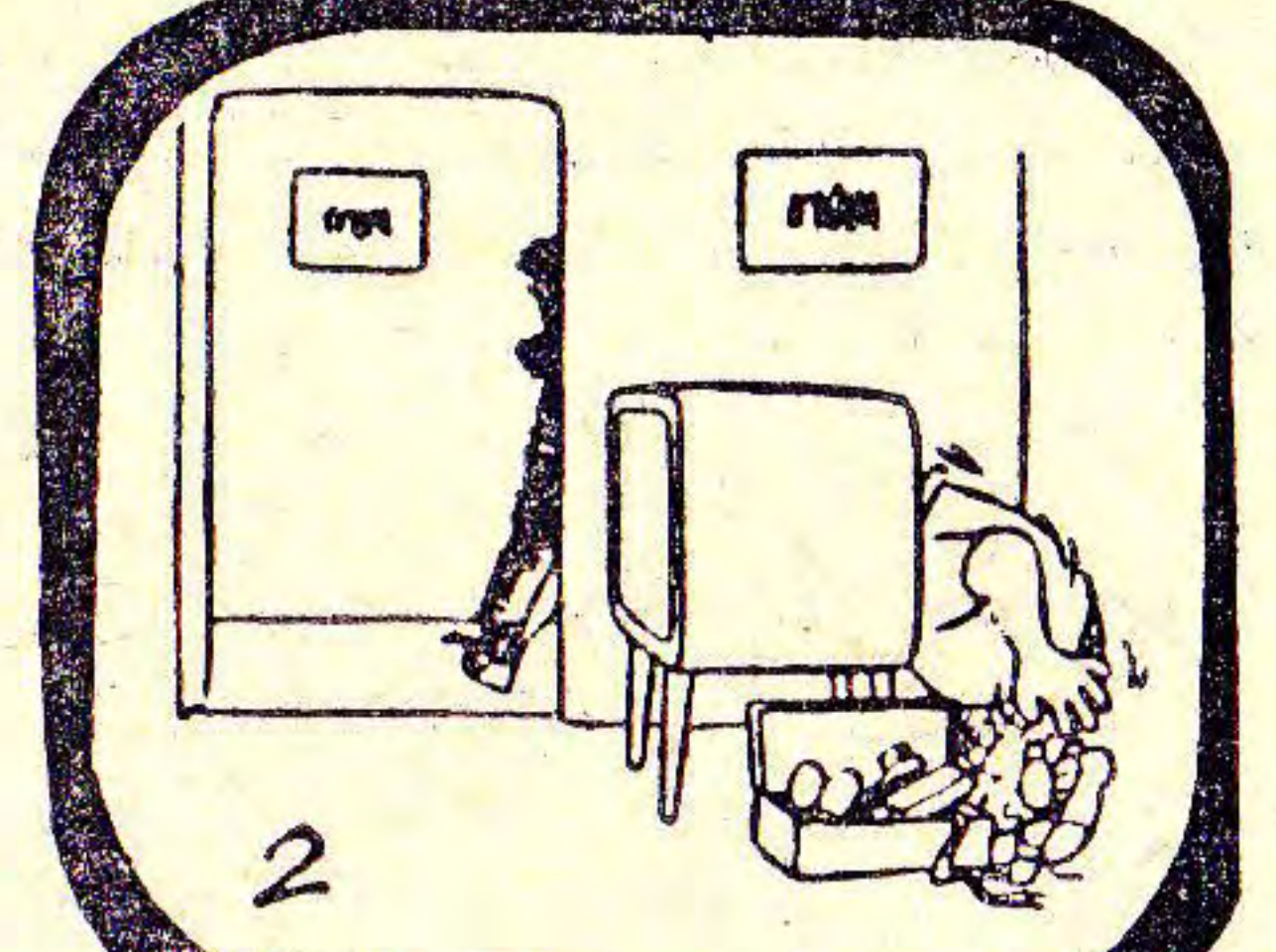
Bu HAFTA SAYFAMIZDA
"KADIN DENEN MEÇHUL"
YER ALIYOR.
BU BAKIMINDAN BU
SAYFAYI SEVECEKSİNİZ
KUŞKUSUZ!



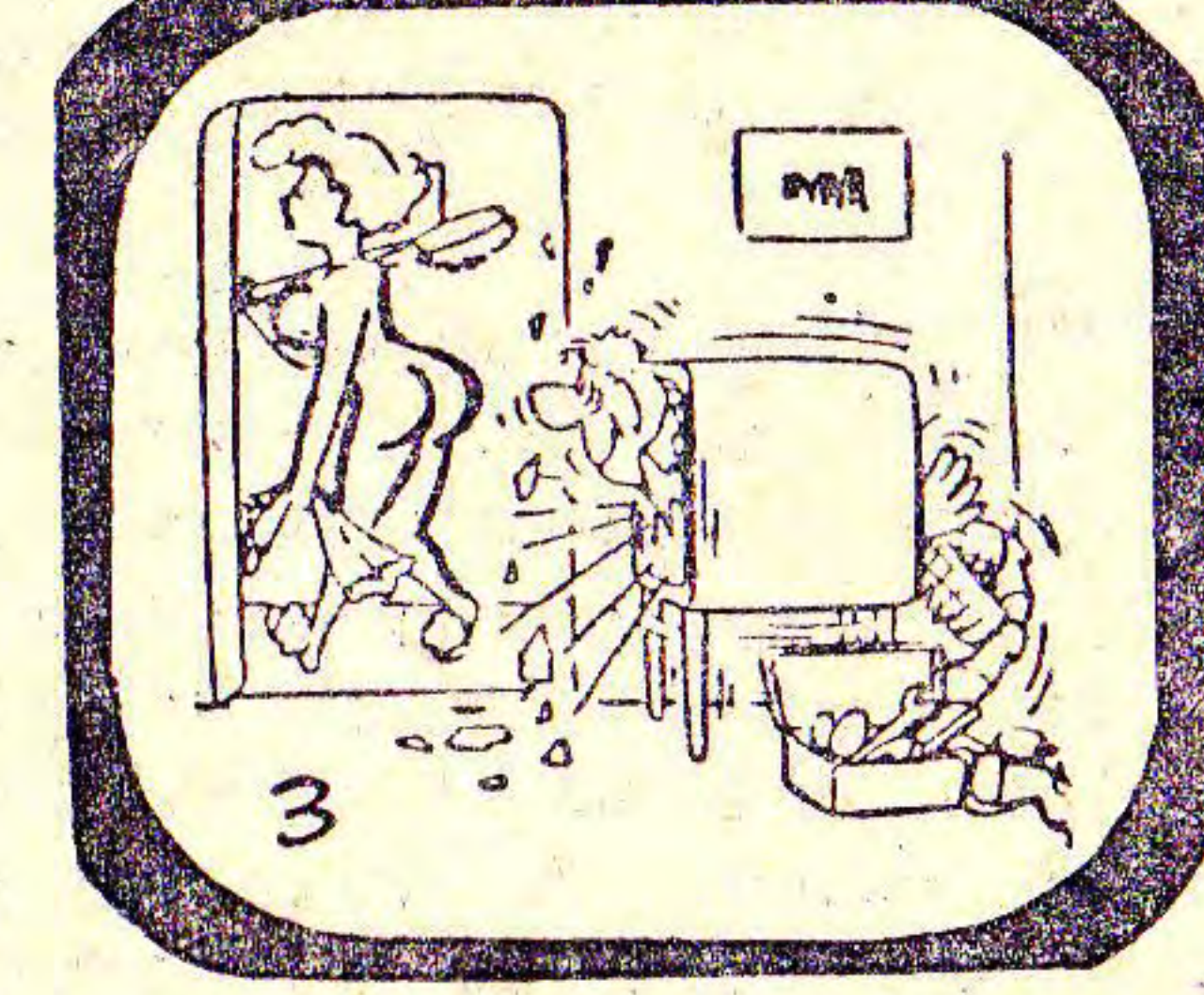
MERSİ, GÖRDÜM.
GİR KAFESİNE
ARTIK!



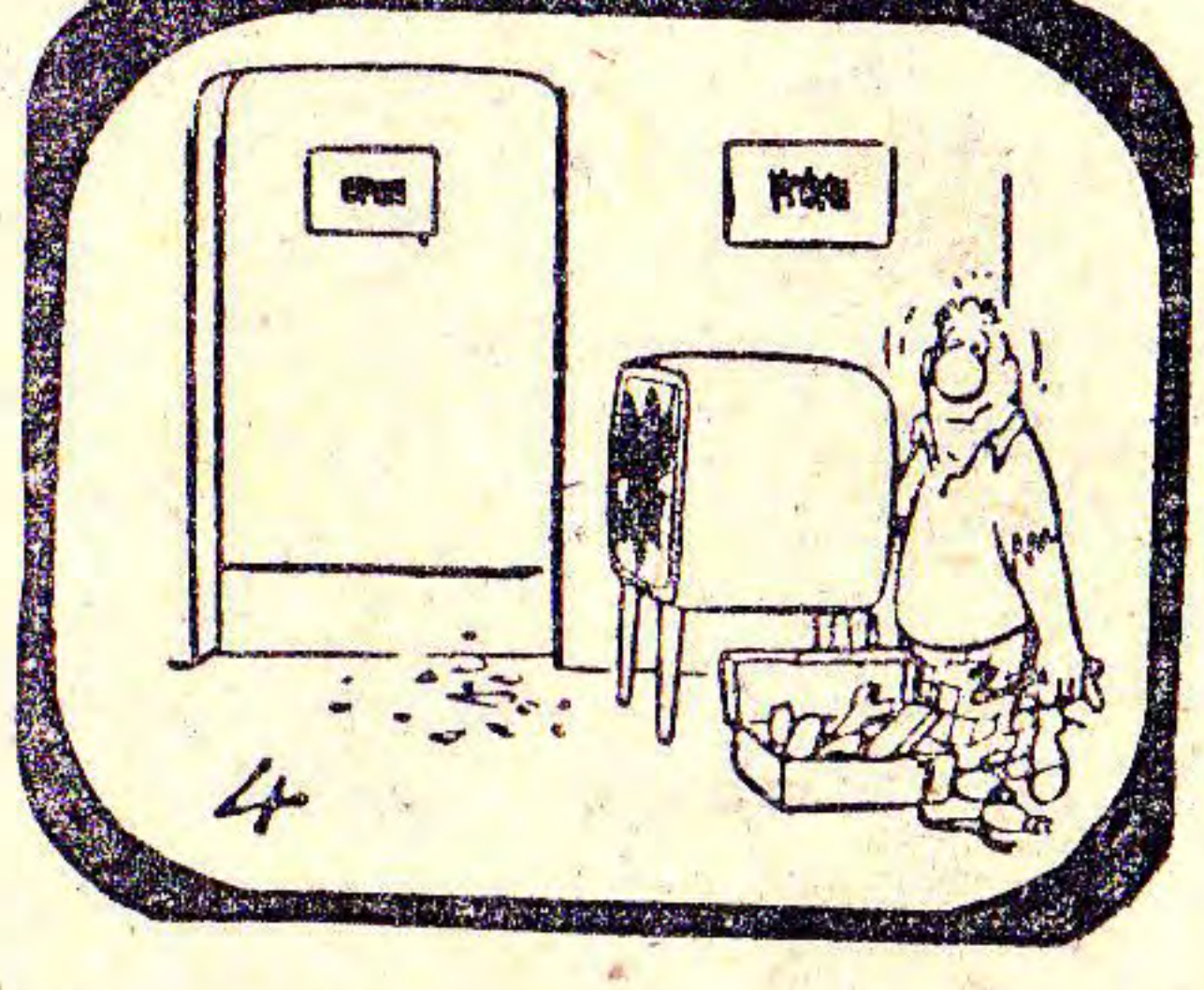
1



2



3

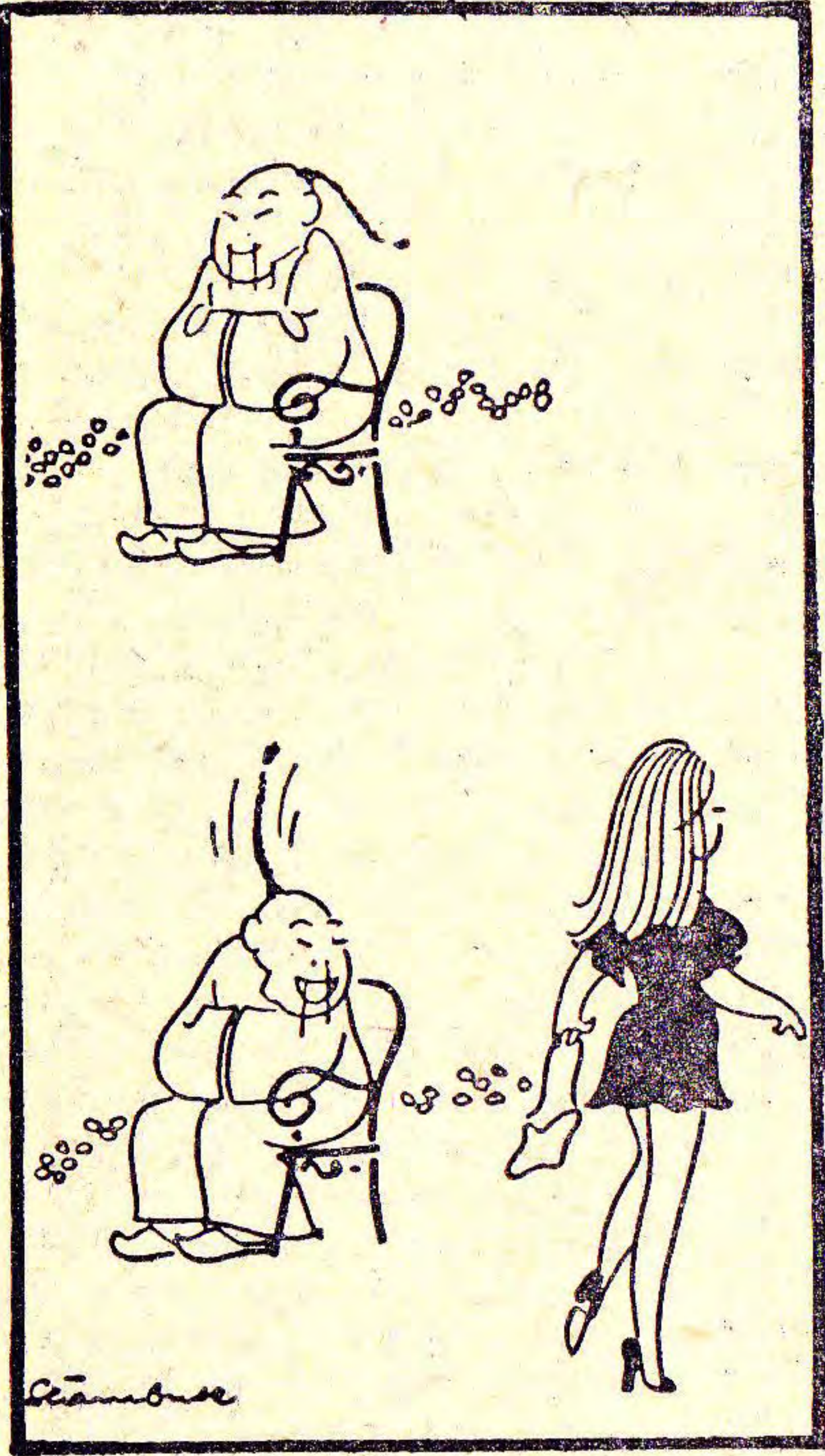


4

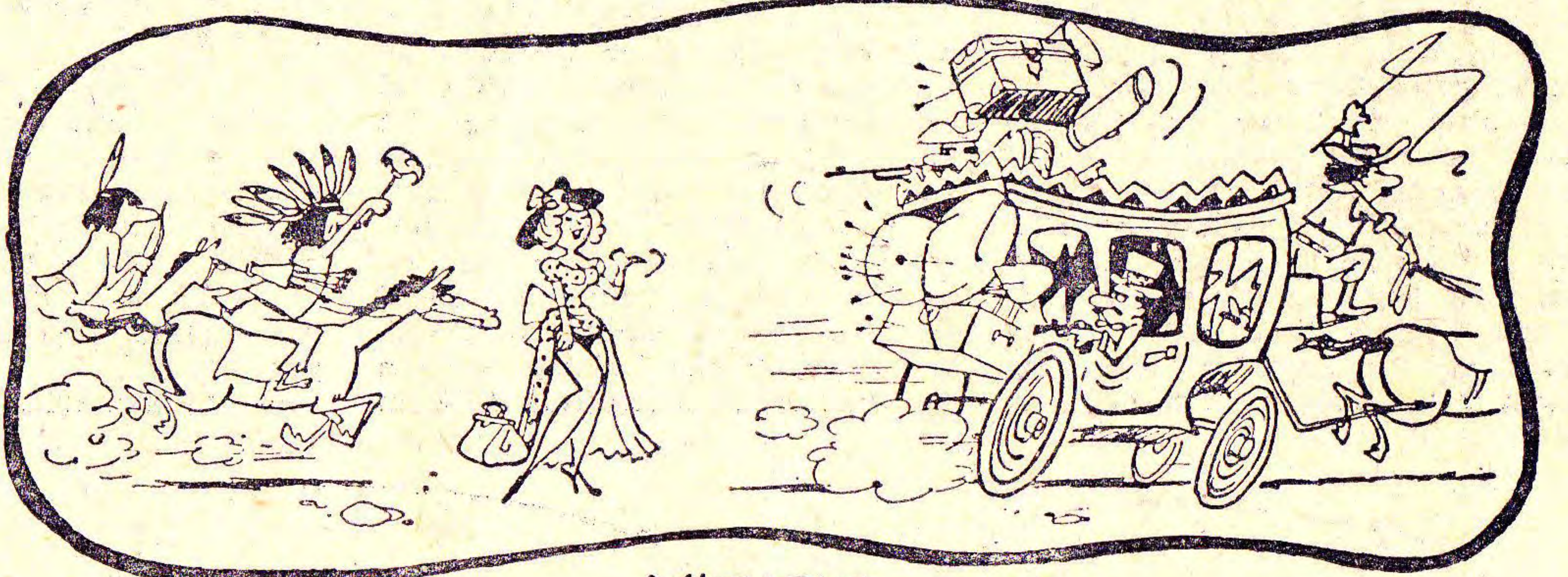
YAZISIZ



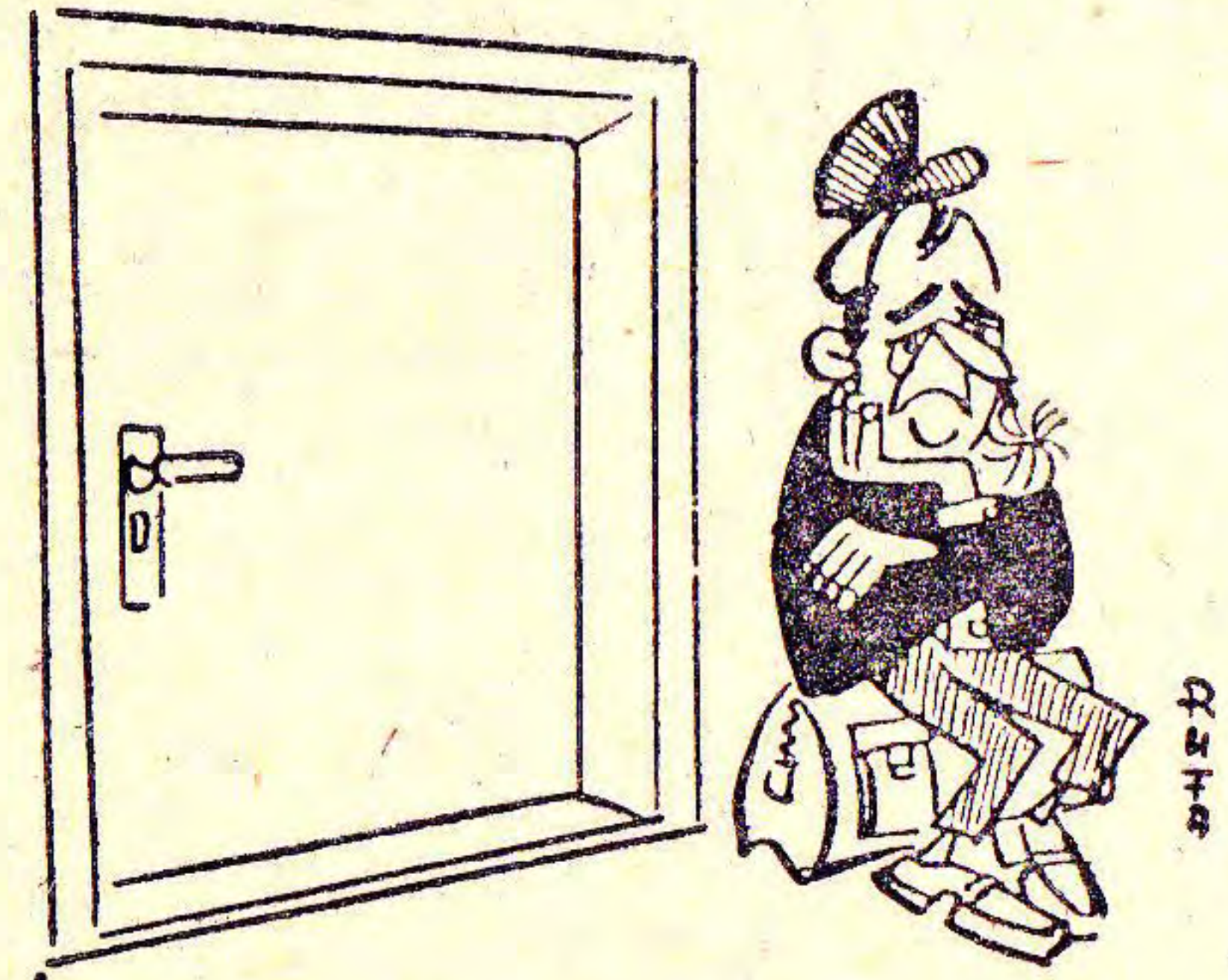
YAZISIZ



YAZISIZ



YAZISIZ



YAZISIZ



BU KADINLA
İLİŞKİNİ DİBİNDEN
KESEYİM DE
GÖR!

MEKTUPLA TEDAVİ sayfa-
mızın gördüğü ilgi umut et-
tiğimizden de fazla oldu sev-
gili okurlar. Hekiminize danışma sa-
dece hastalık konusunda değil da-
ha geniş bir anlamda giderek art-
makta. Bakın, bir okuyucumun il-
ginç sorusuna:

**SAMSUN'DAN «A.B.C.D.» simge-
siyle:**

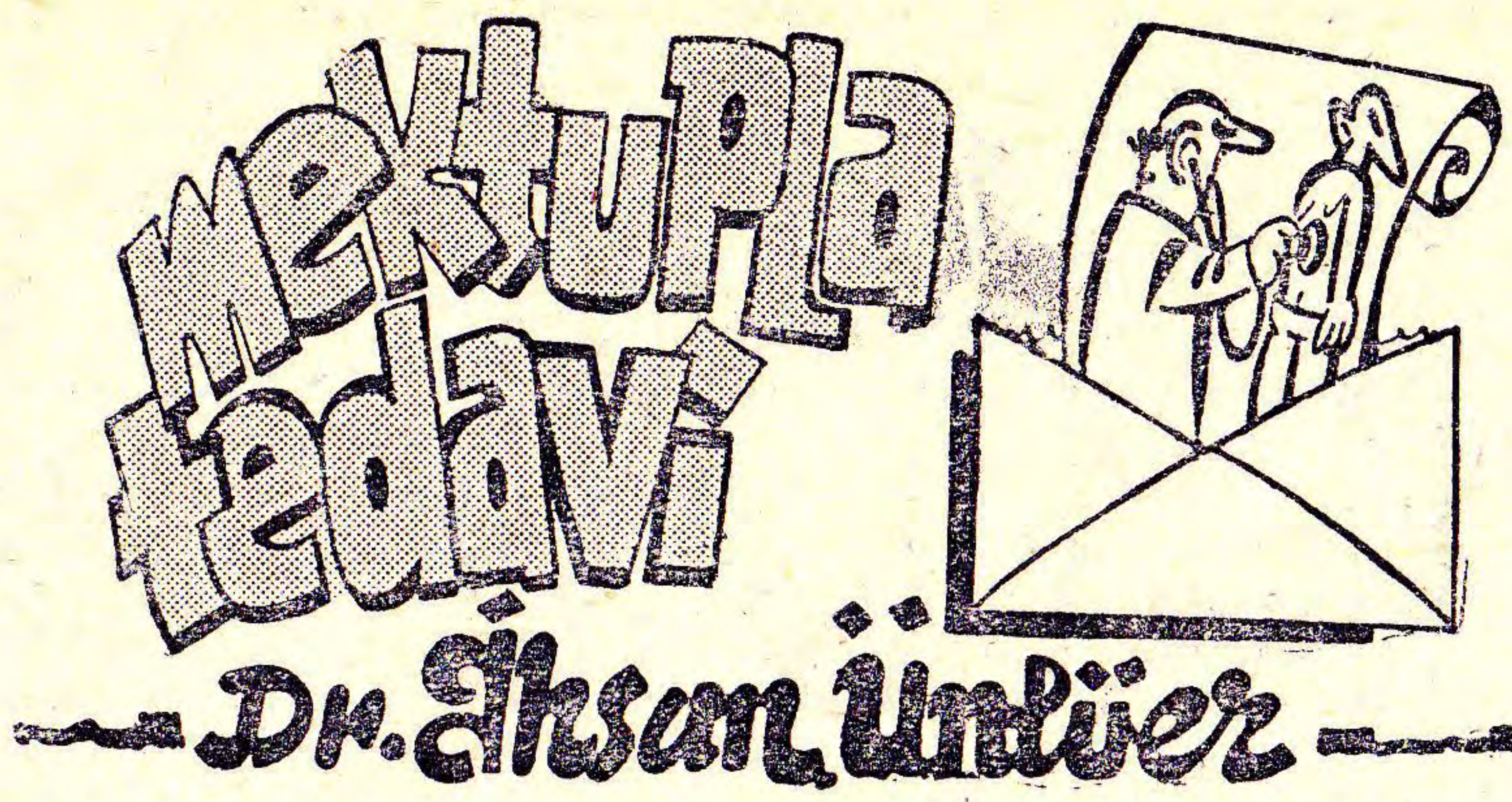
«Çok şeyler yapmak, çok çalışmak
büyük işlere girişmek istiyor, tam
çalışmaya başlayacağım sırada bana
bir sıkıntı basıyor, yayıveriyorum,
tarif edilmez bir sıkıntı... Kendime
güvenimin kaybolduğunu duyuyor,
beceriksiz ve âciz hissediyorum ken-
dimi... Sonra o denli büyük bir iç
sıkıntısı kaplıyor içimi ki... Neden
sonra aradan bir süre geçip bu du-
rum kaybolunca tekrar büyük işler
yapmak arzusu beliriyor içimde:
(Bir şeyler yapmalıyım) diye âde-
ta kendi kendimi yiyorum.»

Okuyucum, üstelik aşırı hayaller
kurup bunları gerçekleştirememek-
ten de şikâyetçi... Şimdi bu okuyu-
cumun ilkin derdini tanıyalım, son-
ra da ona uygun bir yöntemle teda-
visine yönelelim.

Halk arasında çok yerinde bir de-
yim var: «Herkes kendinin doktoru-
dur.» diye. Bu sözü daha da geniş-
leterek alabiliriz: «Herkes başkala-
rının da doktoru olma eğilimi için-
dedir...» Şimdi her okuyucumun
benden önce bu arkadaşımızın der-
dini teşhis edip devâ'sını sunmak is-
teyeceklerinden eminim.

Bu okuyucumun yaşı 18 henüz...
Yâni bonbon şekeri yaşı... Gelelim
davranışlarına: İtiraf ettiğine göre
«Başından büyük işlere...» yönel-
mekte, kendi yaşı, kendi başı, ken-
di aklına uygun olmayan daha geli-
miş yaşta yapılacak şeylere cüret et-
mekte... Bunun nedeni belki de çev-
resindeki kişiler tarafından daima
küçümsenmiş olması, önemsenme-
mesidir. Gerçi insanın boyundan bü-
yük işlere yönelmesi yararlı bir gü-
düdür de... Şimdi bu davranışın
psikodinamik sonuçlarına gelelim:

Beş yaşında bir çocuğa 15 yaşında-
ki bir çocuğun yapabileceği bir ma-
tematik problemi versek ve ona, ille
de bu problemi çözmesini önersek;
sonuç ne olur? Çocuk elbette ki bü-
yük bir tutku ile, yenme, üstün ol-
ma tutkusu ile bu problemi çözme-
ye atılır amma başaramaz haliyle.
Başaramayınca da bu kez daha da
katmerli bir küçüklük duyusuna
kaptırır kendini, umudunu yitirive-



rir... İşte bizler bu çocuğa hemen
tembel damgasını vuruyoruz. Bu,
gerçekte akli bir tembelliktir. İşte
yeni öğrenim yaşlarındaki çocukla-
rın tembelliklerinin biricik nedeni
budur: Başlarından büyük işlere yö-
nelmeleri... Bu okuyucumunki de
öyle... Arzularla dolu bir kişi... El-
bette güzel bir şey bu amma şuna
uyumak gerekir ki, insanlar menzili
maksuduna yâni amaçlarına yavaş
yavaş gitmekle erişirler. Batının ba-
şarısı da zekâ üstünlüğünden değil
salt metodik dediğimiz yöntem uy-
gunluk yüzündendir. Okuyucumuza
tavsiyemiz de bir günde 28 saat ye-
rine 24 saat yaşaması, yâni yaşının
sorunlarını yaşının gereği olan uğ-
raşlarla yetinmesi gerek kişinin...
Yoksa aşırı basarma tutkusunun ye-
niliği sonucu böyle bir durum çıkar
ortaya. Kişi, bunaldıkça, küçüklük
duyusuna kapıldıkça, daha da bir a-
şırılığa kaçır ve aşırılığa kaçtıkça
daha da başarısızlığa uğrar...

BAY ZİYAFETTİN'İN TATLI HASTALIĞI

AŞIRI yemeğe düşkün bir o-
kuyucum «Ziyafettin» rümu-
zu ile dert yanıyor:

«Günde üç öğün olan yemek rej-
mimi günde altı kereye çıkardım.
Amma ne kadar yesem yine de doy-
muyorum. Ağız yolu ile olan vücut
ithalâtım'ın böyle fazlalaşması bir o-
bur gibi yememin ve kovalarla su
içmemin yanı sıra ihracatım da para-
lel olarak arttı. Eskişinden üç dört
misli su koyuyorum. Bu arada da
ne oldu biliyor musunuz doktorcu-
ğum.. eriyip bir mum gibi süzülme-
k. Ne ensemdeki katmerler, ne
gerdanımdaki puf börekleri... Hepsi
kayboldu eridi... Üretim ve tüketi-
mim aşırı olarak fazlalaştıkça ben
de zayıflamaktan kürdana döndüm

vallahi kendi kendime söylenip du-
ruyorum o eski türküyü:

«Bana ne oldu da ben bilemem
Eski halimi hiç göremem»

Ziyafettin bey bu belirtiler çıkın-
ca korkusundan hemen doktor Pro-
fesör Tüccarettin beye varıp 300 tek-
liği toslamakta bulmuş çareyi... Pa-
rayı alan Tüccarettin beyse zevkten
dört köşe olup Ziyafettin'in katmer-
leri erimiş ensesini okşayarak:

«— Sen ne tatlı bir adamsın tat-
lım... Yoksa sen şekerli misin vay
vay...» deyince, Ziyafettin bey:

«— Vallahi azizim su doktor bir
bakışta benim şekerli olduğumu an-
layıverdi» diye seviniyor.

Ertesi gün Ziyafettin bey, lâbo-
rant Zeki'ye koşarak yüzüne gül-
ler bir lâzımlık dolusu idrar götür-
müş... Lâborant Zeki idrarı tahlil a-
nalizini yaptıktan sonra:

«— Sana çok tatlı bir haber vere-
ceğim Ziyafettin ağabey: Senin şe-
kerin fırlamış» diye söylenince, Ziya-
fettin beyin aynı zamanda tansiyonu
da fırlayıvermiş...

Ziyafettin beyin hanımı ise şimdi
kocasını ile alay ediyor şu şarkıyı söy-
leyerek: «Karabiberim biberim —
Top top şekerim şekerim...»

Ziyafettin beyin şekerinin fırladığı
duyulduktan sonra o, ne zaman Ka-
nun Esası Kiraathanesine adımını
atsa, ocakçı Hüsnü hemen bağırır
takaza ederek:

ŞEKERLİ BİİR...

Şekerli çıktıktan sonra zavalı Ziya-
fettin beyin ziyafetlerden ayağı çe-
kilmiş. Artık pilâvı, ekmeği, kadın
budunu, kadın göbeğini, kadın par-
mağını... Elhasıl tatlı diye ne var-
sa hepsini boykot etmiş Ziyafettin
bey... Şimdi çayı bile kıtlama içi-
yor... O:

«— Şu tadı tuzu kalmayan kava-

noz dipli dünyada tatlı namına be-
nim için yalnız idrarım mı kaldı?»
diye yakınıp duruyor mektubunda...

ŞEKER HASTALIĞI VE İTHALÂT — İHRACAT

Ziyafettin beyin şeker hastalığını
hekimce eleştirelim şimdi de... Bili-
yoruz ki çok habis, çok tehlikeli,
çok acılı, ağrılı hastalıklar vardır...
Amma «Hiç hastalığın da tatlısı o-
lur muymuş?» demeyin, zira şeker
hastalığı bir tatlı hastalıktır. Buna
Diyabetes mellitus, Şekerli Diyabet
diyoruz. Gerçekte diyabet yâni şe-
ker, hastalık değil bir arkadaşdır in-
sanlar için... Şeker hastalığı birta-
kim kurallara uyulmak suretile has-
talık olmaktan çıkar da bir dost o-
lur insana... İnsan şeker hastalığına
karşı uyguladığı rejim (pehriz) sa-
yesinde kendi sağlık koşullarına da
saygılı olmanı öğreniyor mu?

GELELİM ŞEKERİN TEDAVİSİNE

Şeker hastalığı (Diyabet) denilen
bu gerçekten tatlı hastalığın üç şek-
li var: Birincisi hafif diyabet: Yal-
nız yenilen besinlerden pehriz et-
mekle kontrol edilebilen şeker has-
talığıdır bu.

İkincisi: Orta şekerli Diyabet: Pehr-
iz ile birlikte şekeri muhafaza e-
den, tutan insulün hormonu vermek-
le geçirtilen şekli...

Üçüncüsü ise: Ağır Diyabet'tir ki
hastaya kan şekerini yoluna soka-
cak olan insulün hormonunu vermek-
le tedavi olunur.

Ziyafettin beyin şekeri, yaşlılıktan
ötürü genel damar sertleşmesinden
meydana gelmiştir. Gerçekten, yaşlı-
larda şeker hastalığının nedeni o
yaşlı kişilerin tatlı oluslarındandır.

COK saygı duyduğum emekli
bir dostum da hıvle tatlı-
lardan biriydi. Bir gün sene-
lerce önce çarşı pazarındaki manav-
ların birinin sergisine yanasır ve
sapsarı, tropik kokular saçan be-
rekli muzlara bakarak manav İsa'-
ya iştahla sorar:

«— Oğlum, evlâdım manav efendi..
muzların kilosu kaç?»

Manav, bir muzlara bakar bir de
müşteriye... Onu gözü tutmaz her
halde ve muzun erişilmez fiyatını
haykırır müşteriye:

«— Yirmibeş kayme.. beybaba...»

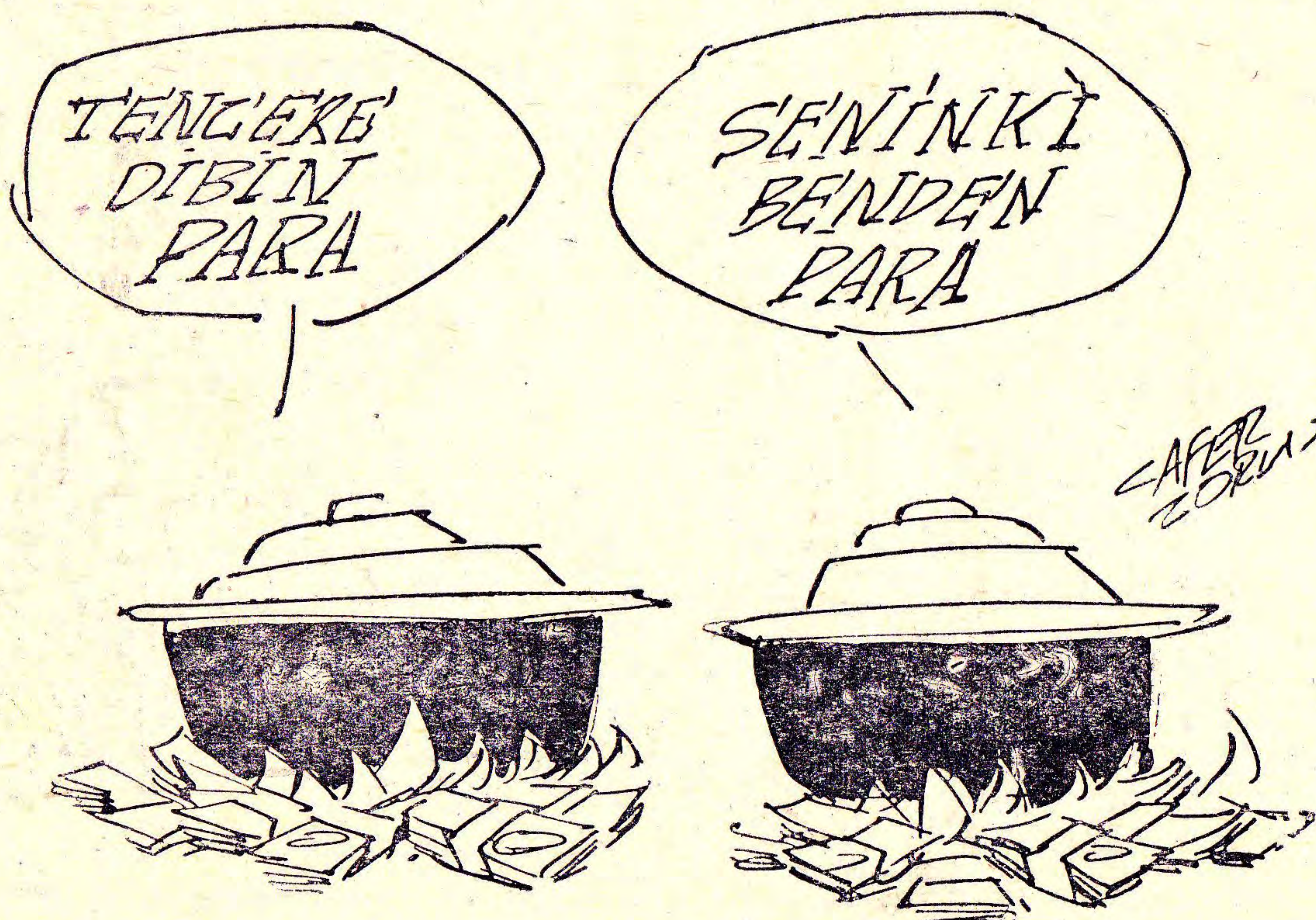
Emekli dostum, bu yirmibeş kay-
melik muzun fiyatını, bir de maa-
şından elinde kalan rakamı düşünür
ve kıyaslar...

«— Teşekkür ederim evlâdım...»
deyip yüz geri dönerken, arkasından
manav söylenir durur:

«— Sen bu muzdan yiyemezsin...»
Ve emekli dostum da, manavın sö-
zünü duyunca kendi kendine söyle-
nir:

«— Acaba bu manav bende şeker
hastalığı olduğunu nereden bildi?»

Dr. İhsan ÜNLÜER



Akbaba

Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası

SAHİBİ:

Ergin Ortaç

Yazı İşleri ile idare eden:

Kadri Yurdatap

Sekreter: Selami M. Yurdatap

Dizlediği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

İDARE YERİ:

Divanyolu Klodfarer Caddesi

No: 3. 10. Daire: 3, İstanbul

Telefon: 22 13 11

İLAN FİYATI: Kapak içi, san-

tizmi 55 lira, iç sayfalar 60 lira

Fiyatı: 250 kuruş.

ABONE FİYATLARI: Yurt içi

yıllığı 125.— TL. Altı aylığı 62.50

TL. Yurt dışı yıllığı 250.— TL.

Altı aylığı 125.— TL.



«Bana mı sordunuz? Herşey bekliyorum. Hakkım bu. Gençim, yakışıklıyım, kızları, içkiyi, yaşamayı, herşeyi seviyorum. Bunun için çevreyi biraz tanımak yeter. Boşver, ne derse desin peder. Evet, amacım bir yere ulaşmak, hayatımı kazanmak elbette. Fakat o yere ulaşmaya kadar yaşamayacak mıyım? Bütün mesele bu. Eskiler yaşamayı bilmemişler, hâlâ da bilmiyorlar. Bu kötü örneklerle göre mi hayata hazırlanalım, yoksa yeni ve çağdaş örneklerle göre mi? Benim hayattan beklemediğim şeyler kısaca tanımlanabilir. Yaşamayı sevmek ve severek öğrenmek.»

«Halil Akıpgiden»

«İnsanlık, dürüstlük, mertlik bekliyorum. Seviyorum dedi yalanmış. Geleceğim dedi palavra çıktı. Yazacağım dedi yazmadı. Fakat ben ona iyi bir ders olsun, insanlığın n'olduğunu anlatsın diye yine de bekliyorum. Evet, böyle yazın. Ben hayatta onu bekliyorum.»

«Sibel Sabırlı»

«Boşver yahu, hayat kim ki nesini bekleyeceksin? Çek ipini çekip gitsin. Otuz yıl geçti başımdan, tam otuz yıl. Bekliyorum hâlâ. Her bekleyene birşey mi verecek bu hayat, söyle yahu ne verecek, ne veriyor? Yoo, öyle ucuz yollu bir karamsar değilim ben. Evvet, pahalı tarafımı söyleyeyim. Hayat bana çalışarak kazanmayı haram etti. Zar atıp, kılıç çekiyorum. Bin bereket. Parmaklarımın nasırı... Boşver. Nerde hareket orda bereket. Haa, onu diyecektim. Beklesem beklesem ne beklerim ben daha? Şöyle milyoner bir hovar.

da çıkıp diyecek ki, gel lan... Karşılık göstermene gerek yok. Bir koy bin al. Yedim onu, sevdim onu. Yaa... Beklesem beklesem böyle birini beklerim.»

«Kurtlu Recep»

«Hayat ne kadar enteresan, ne anlaşılmasız olaylar getiriyor insana. Size uzun uzun hikâye anlatacak değilim. Kısaca arzedeceğim husus şudur: Şanssız, bahtsız, zavallı bir kadının ben. Dokuz evlilik yaptım ama, hayatın mutluluk vaadettiği günleri bulamadım. Dokuz evlilikten her biri... Haa, evet onları geçeyim. Beklediğim şey... Bunun ayıbı olur mu canım. Açıkça söylüyorum. Beni tam anlamı ile mutlu edecek bir koca. Zenginim, güzelim, ellisinde göstermediğim için kırkında diyorum. Nüfus cüzdanım ise altmışında... Ya-



geldi. Nasıl oldu, neden oldu bilmiyorum. Yüzüm soldu, aynalarda başka başka yüzler benim yerime bana bakmaya başladı. Anlatamıyorum dahasını. Hastalandım deyip doktorlara, kliniklere gittim. Deli gibi deli olmuştun dediler. Neyin delisiymişim ben? Şu sıralarda aklım iyice karışmak üzere. Ben... Ben iyi olmayı isterim elbette. Fakat, sizin sorduğunuz gibi birşey, önemli birşey beklemem gerek. Nedir o, neyi bekliyorum ben?»

«Sabire Dağatmış»

«Bizim gibi mütevazı insanlar.. Ne bekleriz hayattan? Bir ekmek parası. Ekmek parasını kazanırız, cigara parası. Cigarayı tütürünce kafamız bozulur, bir bardak içki parası. Haa... kafayı dumanlayınca iş değişir biraz, kusura bakma. Kadın dersin, eğlence dersin, ne varsa beri gelsin. Diyeceğim ve arzım odur ki, bizim gibi gönlü zengin, hayatı kafasında bekleyen insanlar açken başka, tokken başka şeyler beklerler. Bunun içindir ki, ben hayatta hiçbir şey beklemiyorum, sadece içip içip unutmayı deniyorum demekle ukalalık etmiş olamam. Şu içki olmasaymış... mış diyorum. Ne olacaktı? Hiç kimse unutmayı bilmeyecekti. O zaman n'olacaktı insanların hali? Herkes yarını değil dünü yaşayacaktı ve uygarlık çağı hep geride kalacaktı. Evet, şimdi söyleyebilirim artık. Ben yarını bekliyorum ve nasıl beklediğimi de biliyorum. Şerefe...»

«Şarapçı Bekir»

«Hayatı tanımıyordum o yıllar. Önüme çıkan ve seni seviyorum diyen ilk erkekle kaçtım. Sonuncusu ile yakalandığımda hayat ben den geçmiş, ben de hayatı bırakmıştım. Çabuk toparlandım. Aklını başına al, henüz yaşıyorsun ve yaşamaya devam etmelisin dedim. Saçıma süpürge edemezdim. Rahata, kolaya, konfora ve paraya alışmıştım. Koca iki yıl romanlardaki gibi yaşadım. Gece ve gündüzü ayırt etmeden. Sonra... O kötü günler yine

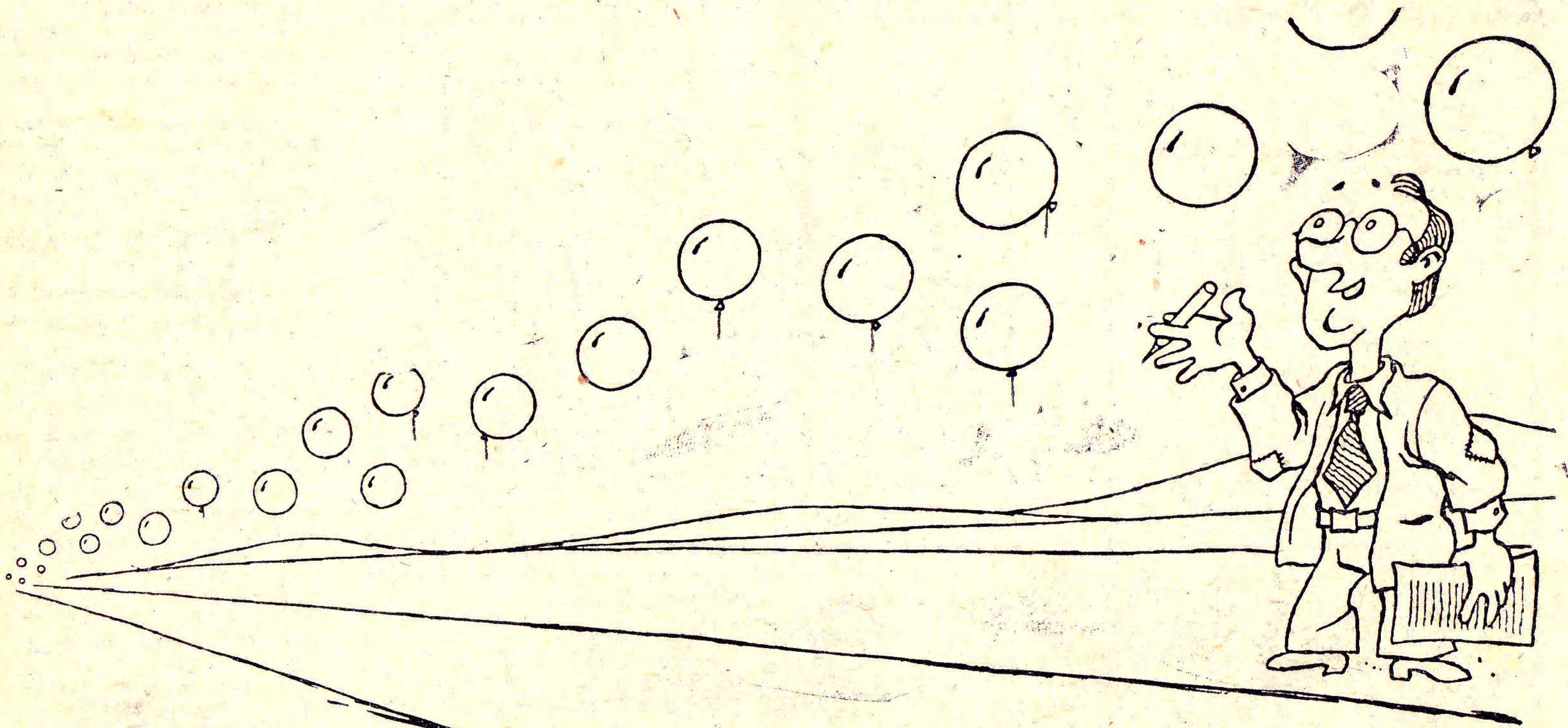
«Benli Belma»

Nurettin TÜRKER

HAFTANIN ANKETİ

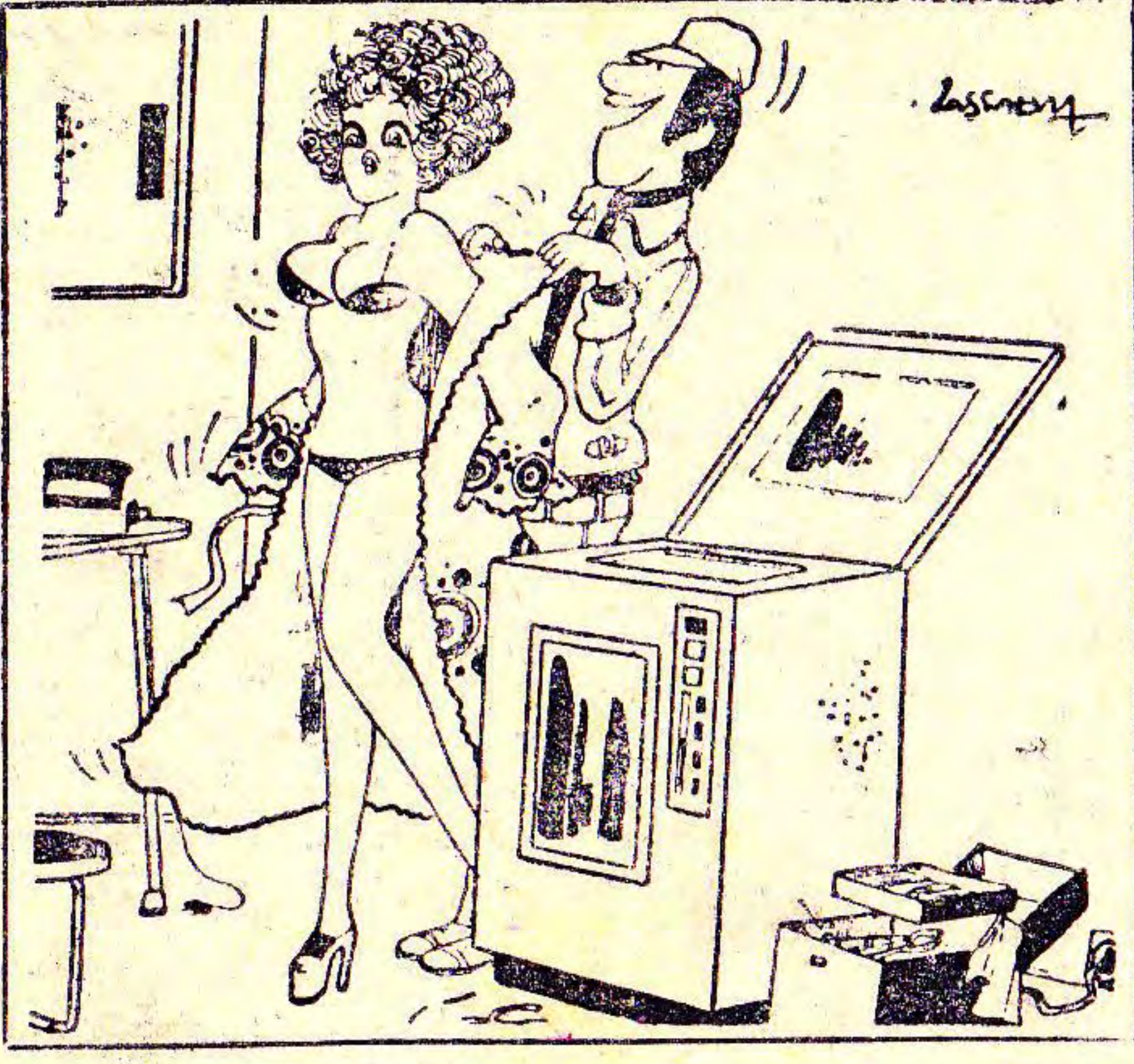
Hayattan Ne Bekliyorsunuz?

ni, hayatta beklemekten bıkan benim kadar bahtsız bir kadın olabilir mi?»



NİYAZI
YOLTAŞ

— Oooo, bu yoldan Necmeddin Hoca geçmiş!..



— Tamam! Şimdi de makine iyi çalışıyor mu, bir kontrol edelim... Çıkarın şu çamaşır-larınızı!..

Doksanlık yaramaz

Doksaniki yaşında bir kadın düşüp bacağını kırmıştı. Doktor kırık bacağı alçıya koydu. Sonra:

— İyileşmek istiyorsanız, iki ay yatağınızdan ve odanızdan çıkmamanız gerek, dedi.

Yaşlı kadın inledi:

— Oh! Korkunç bir şey bu! Ama doktor, ben hareketli bir kadını... Demek şimdi merdivenlerden inip çıkamıyacağım iki ay öyle mi?

— Evet. Bunun aksı, çılgınlık olur.

İki ay sonra doktor hastasını yokladı ve alçıyı çıkardı bacağından.

Yaşlı kadın:

— Ne kadar mutluyum! dedi. Artık merdivenlerden inip çıkabilecek miyim doktor?

— Evet. Ama eskisinden daha dikkatli olmanız şartıyla.

— Harikulâde birşey bu! Çünkü.. biliyor musunuz, iki aydan beri pencereden atlayarak sokağa çıkmak ve dönüşte su borusuna tırmanarak odama girmek beni o kadar çok yormaya başlamıştı ki!..

Klâsik müzik

Bir istatistik yapılabilseydi, dünyada konserlere giden insanların yüzde doksanbeşinin, klâsik müziği gerçekten sevdiklerinden değil, seviyor görünmeleri gerektiğini düşünen, orada toplanmış, hayat çirpimmalarından yorgun düşüp de dinlenmeye gelmiş kimse-lerden ibaret olduğunu anlamış bulundunuz...

Pişkin hizmetçi

Madam yeni gelen hizmetçiye sordu:

— İyi hal kâğıtlarınız var mı?

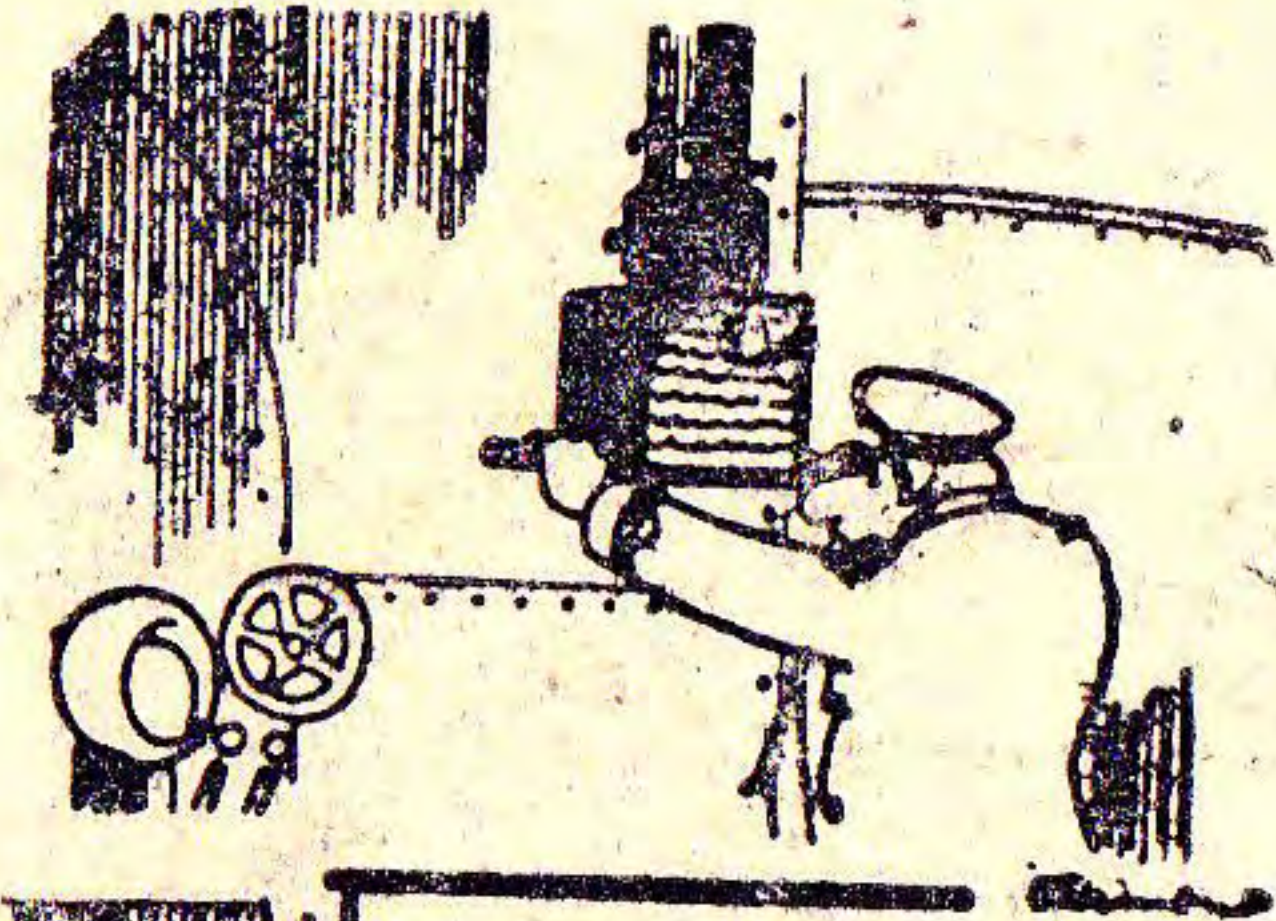
— Evet madam.

— Yemek pişirmesini biliyor musunuz?

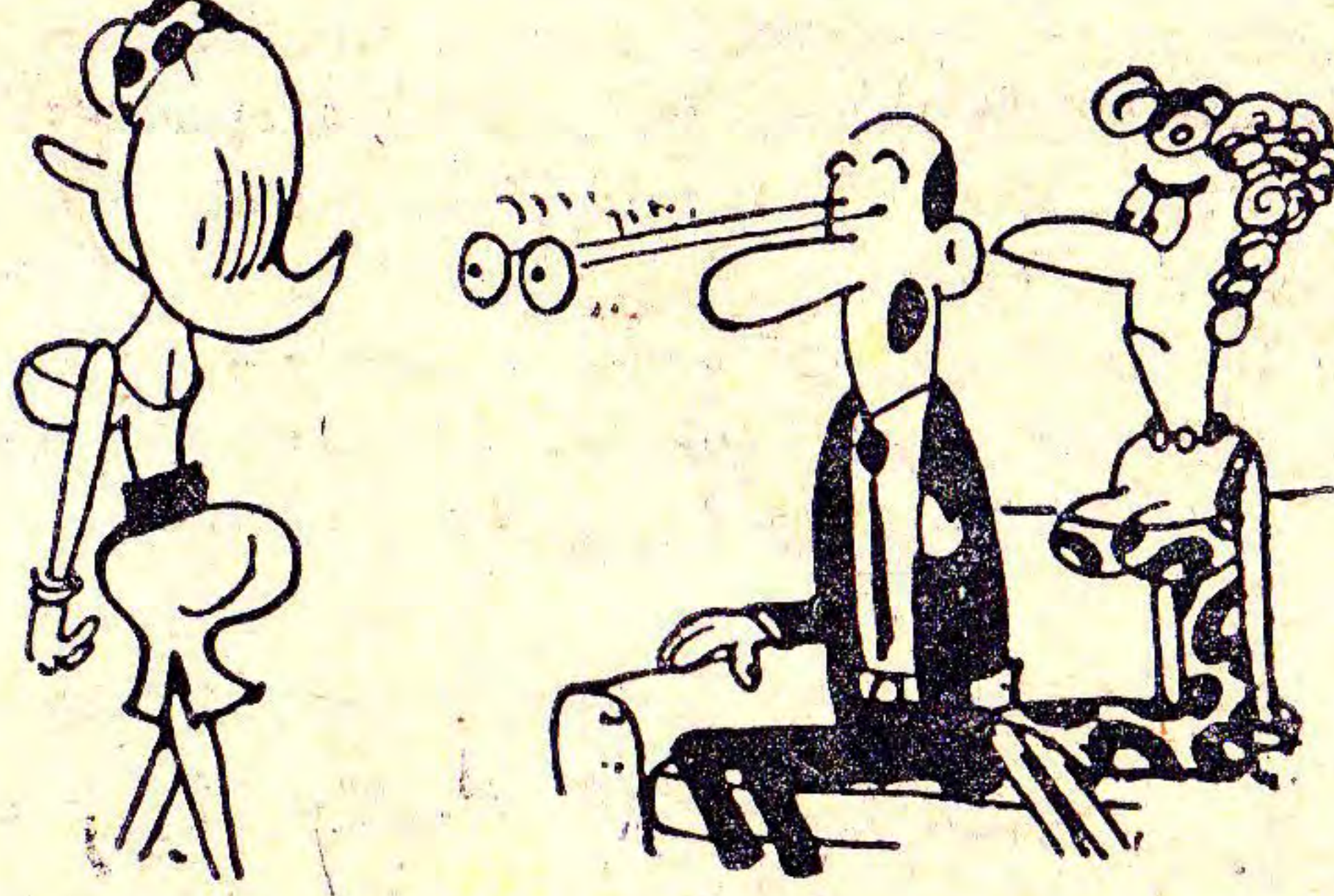
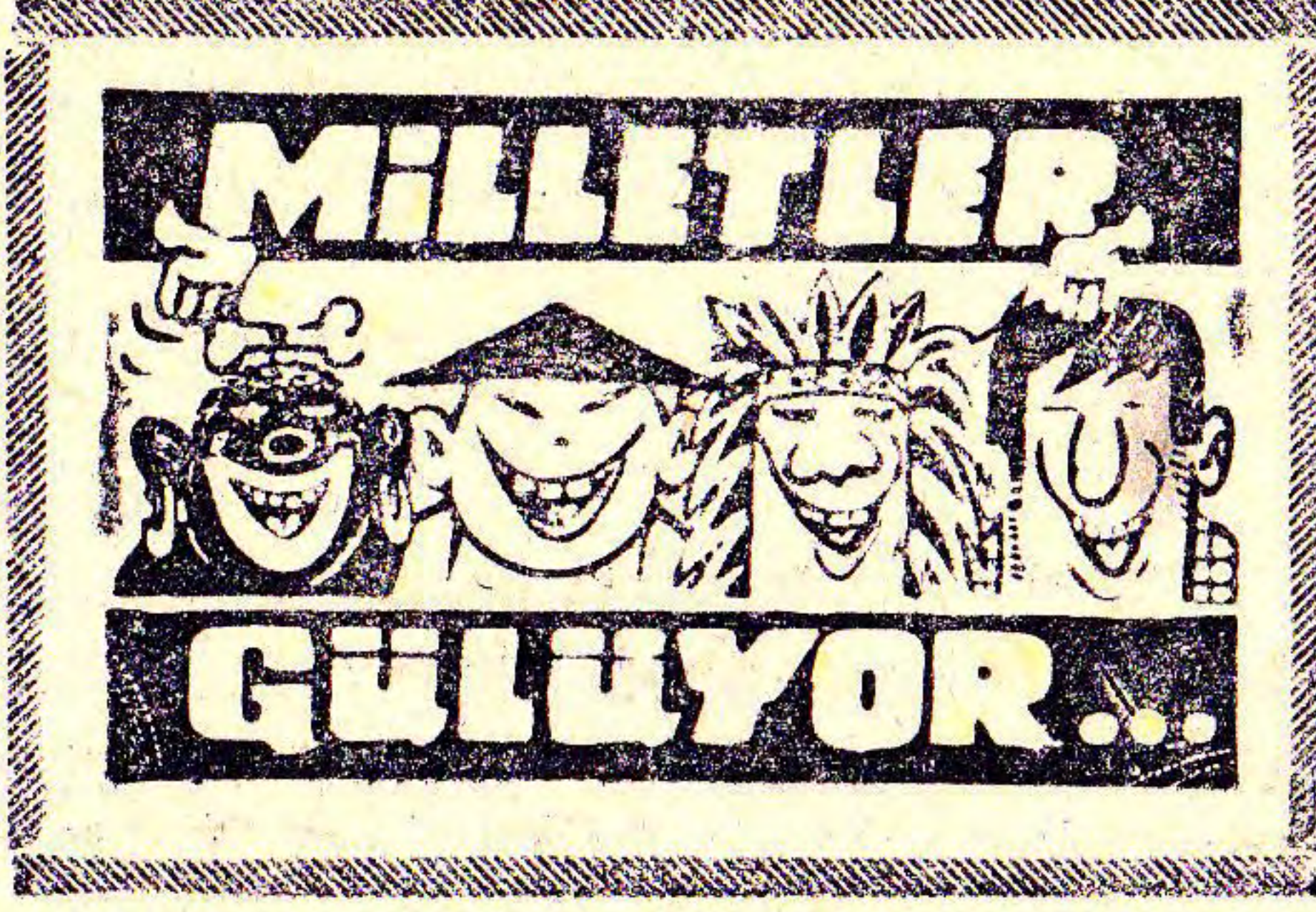
— Evet madam.

— Çocukları sever misiniz?

— Evet madam. Merak etmeyin, bu hususta çok dikkat etmesini eşinize söyleyeceğim.



Yazısız



— Hadi canım.. bu kıızı görünce gözleri-min dışarı fırladığını da nereden çıkardın?..

Spor araba

Adam, arabasıyla yolda giderken, başaşağı olmuş bir spor arabasının yanbaşında iri yarı birini gördü. Hemen fren yaptı:

— Kazada ölen kalan var mı beyim? diye sordu.

— Ne kazası! dedi adam. Lâstığım patladı, başaşağı edip tekerleği değiştiriyorum.

Tiryakilik

Kadın, kocasına bağırdı:

— İradesiz adamın birisin sen! Bak dostun Gaston'dan ders al... Sigarayı bırakacağım, artık içmeyeceğim, dedi ve on günden beri ağzına tek sigara almıyor...

Erkek kızdı:

— Ya öyle mi! dedi. Ben mi iradesizmişim? Bu akşamdan itibaren odalarımızı ayırıyorum işte... Yanına yaklaşmıyacağım!... Göreceksin irademi!...

Dediğini de yaptı. Günler geçti, bir ay, iki ay geçti aradan. Bir gece, kadın sıkılgan bir şekilde kocasının oda kapısını vurdu.

— Ne var? Ne istiyorsun? diye sordu erkek.

— Sena şunu söylemek istiyorum: Dostun Gaston... şey... si-gara içmeye başlamış.



— Bisikletine binersen daha iyi edersin... Koltuğunun altındaki bu silâhla, otobüste çabucak farkedilirsin!..

Delinin telefonu

Bir deli, diğer bir deliye telefon ediyordu:

— Alo, orası 326,18 mi?

— Hayır, burası 326,18 değil.

— Emin mısınız?

— Elbette eminim, mademki size öyle söylüyorum. Hem zaten benim telefonum yok ki!

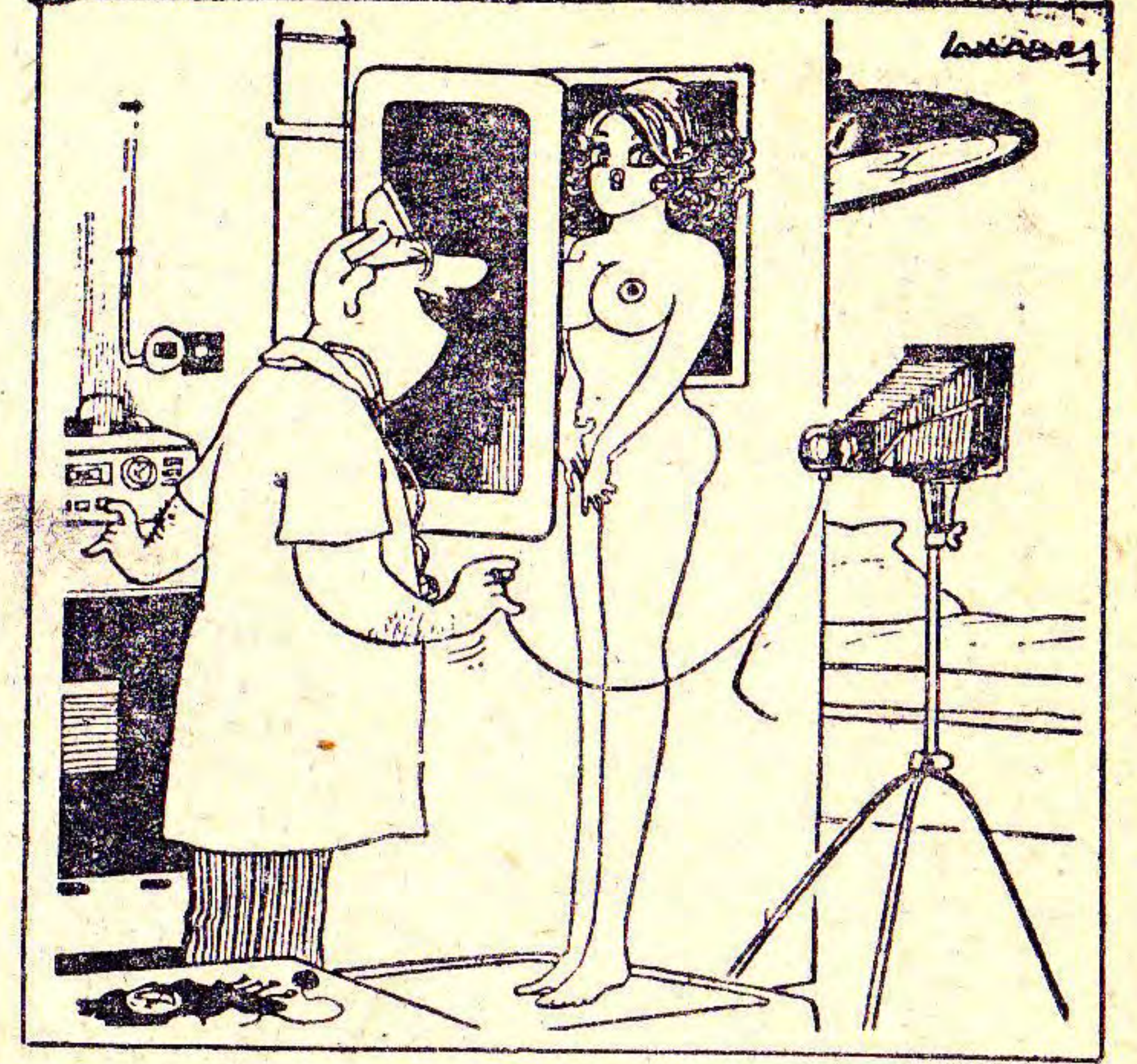
Yaya!

Çocuk, annesine sordu:

— Anne, yaya kime derler?

Çocuğun annesi otomobil kullanan kadınlardan biriydi. Biraz düşündükten sonra:

— Beklenmedik bir anda otomobilin önüne çıkan insan! cevabını verdi.



— Hayatta herkesin bir merakı vardır. Benim ki de fotoğraf çekmek!..

Nasıl zengin olmuş

Beşyüz milyon dolardan fazla serveti olan doksan yaşında bir Amerikalıya, bir gazeteci sordu:

— Bu büyük paraya nasıl sahip olduğunuzu anlatır mısınız?

— Elbette. Onsekiz yaşında iken New York'a meteliksiz ayak bastım. Gezerken yolda bir elma bulmuştum. Elmayı 10 sente sat-tım.

— Güzel!

— Sonra, bu 10 sentle iki elma satın aldım ve onları 20 sente sattım.

— Çok güzel!

— Yirmi sentle dört elma satın aldım ve onları beş dolara sattım.

— Ticarete başladınız desenize, bu şekilde!..

— Evet, beş dolarla bir sepet elma satın almış ve onları tam satmaya hazırlanıyordum ki...

— Eeee?

— Şikago'da ölen amcamdan bana beşyüz milyon dolar kaldığını öğrenerek işi bıraktım.

Önemi yok!

Müşteri hiddetle bağırdı:

— Garson! Deminden beri bakıyorum, bardakları mendilinizle kuruyorsunuz!..

Garsonda cevap hazır:

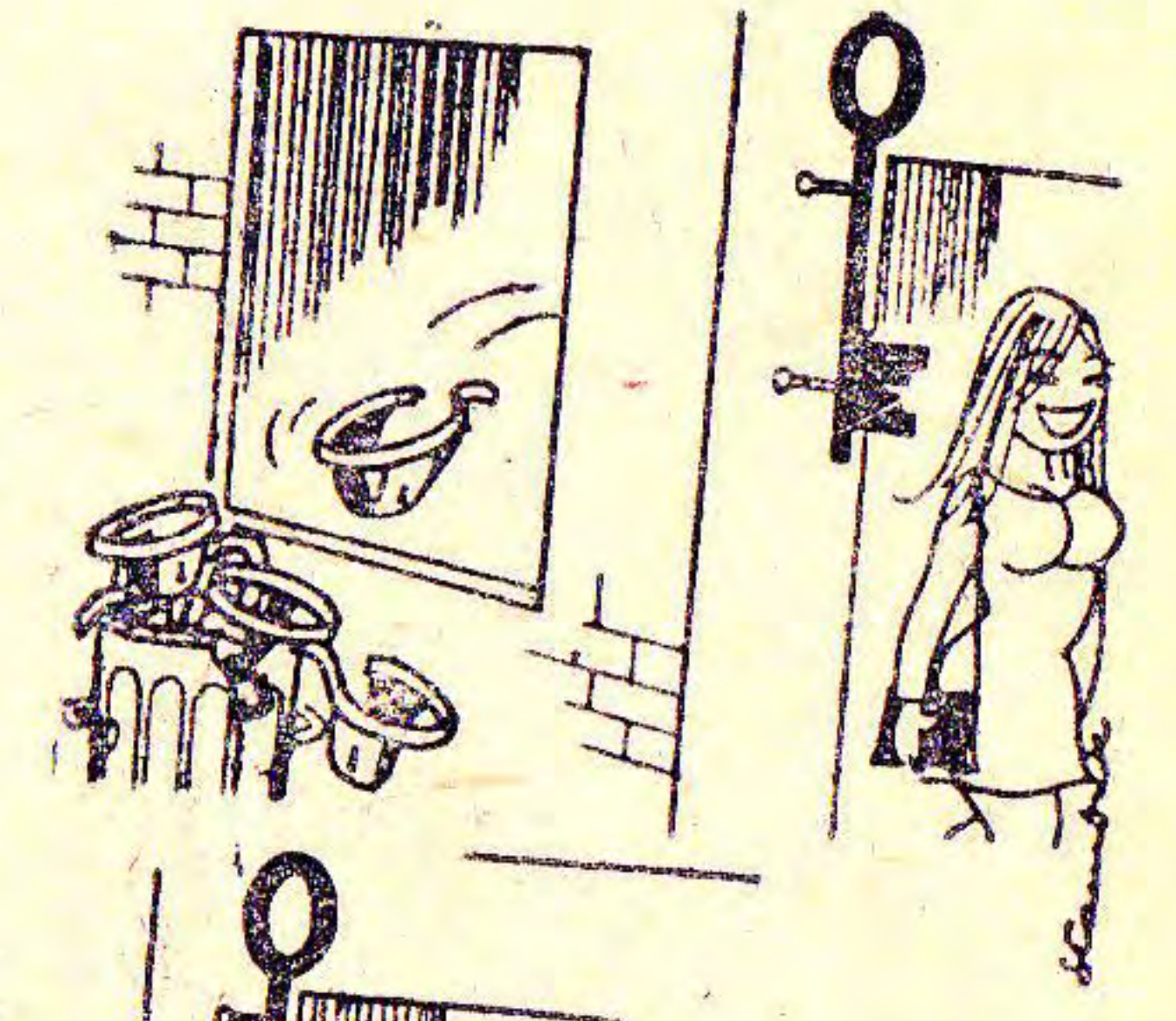
— Hiç önemi yok efendim. Öylesine nezleyim ki.. mendil zaten sırlıklam ıslaktı. Bunun için, bardakların ıslaklığına aldır-mam, çünkü onu nasıl olsa artık kullanacak değildim.

Herşey tamam!

Belediye müfettişi güzel bir kasabayı teftiş ediyordu.

— Etfaiye teşkilâtınız ne âlemde? diye sordu.

— Tamamlanmak üzere, dedi kaymakam. Kadro hazır, bu sene elbiseleri diktirdik gelecek sene ki bütçeyle de etfaiye âletleriyle su tulumları satın alacağız.



Yazısız

bir anda

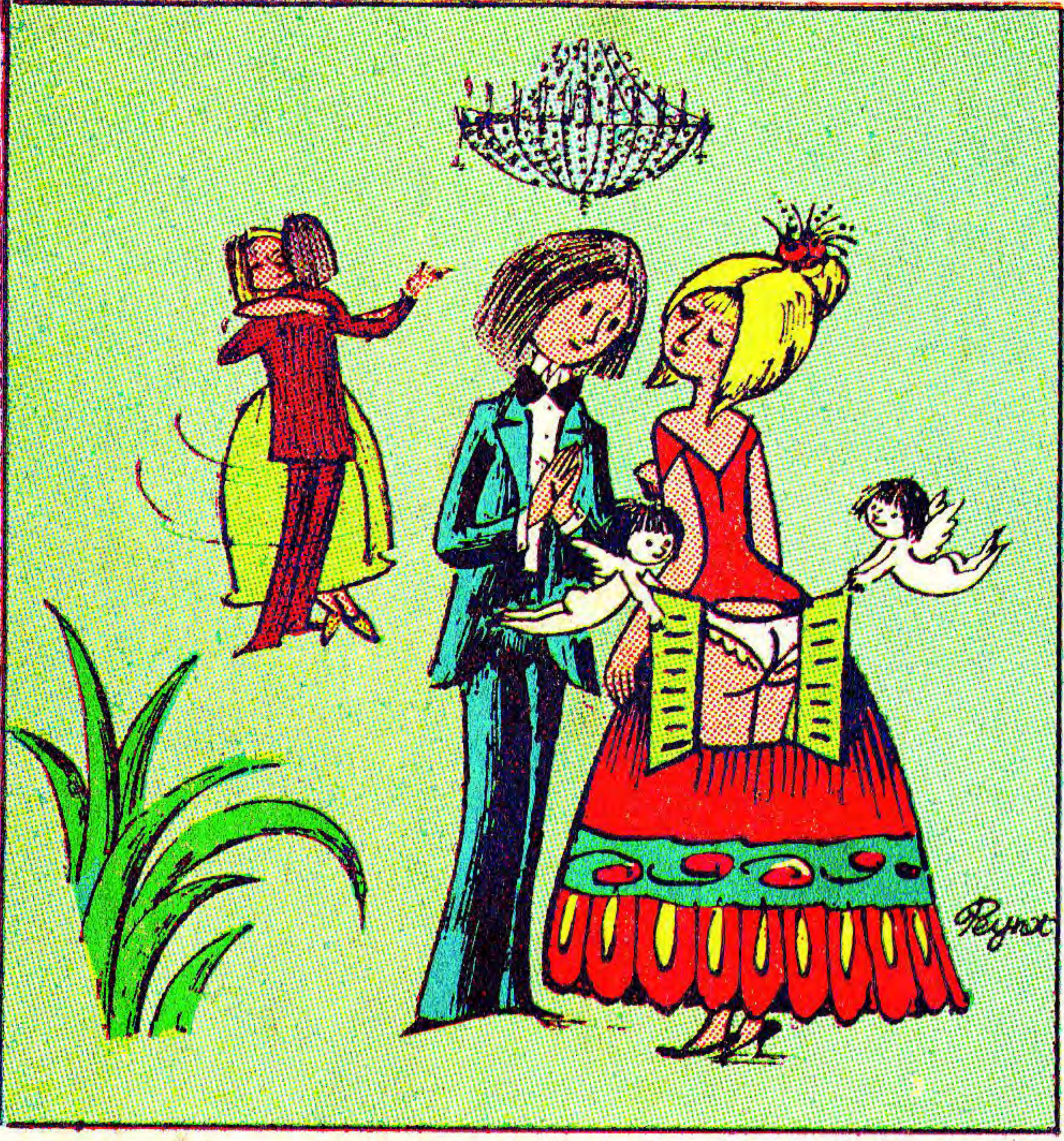
yıl sonu çekilişinde

75

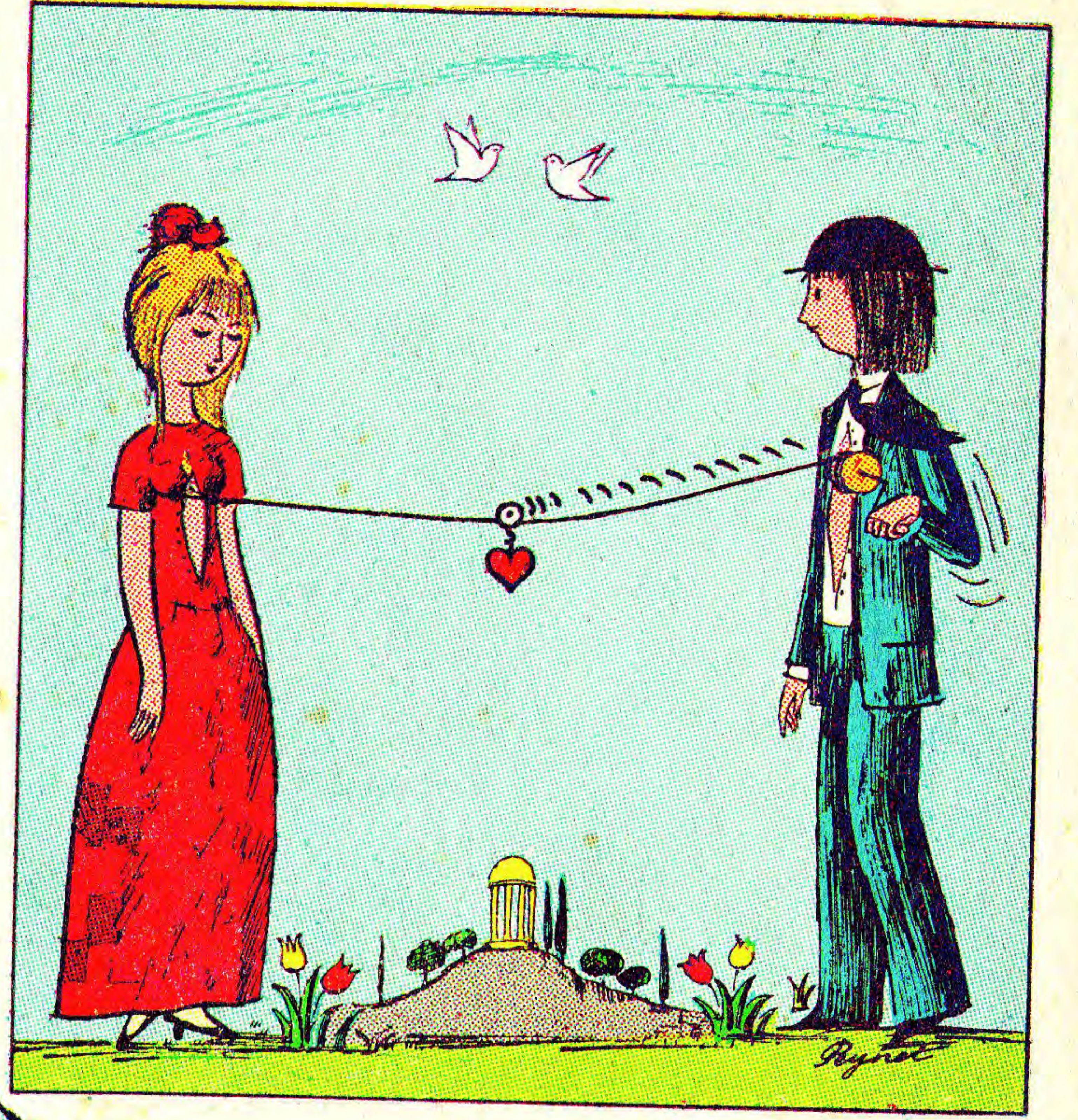
milyon
kazanacaksınız



GARANTİ BANKASI



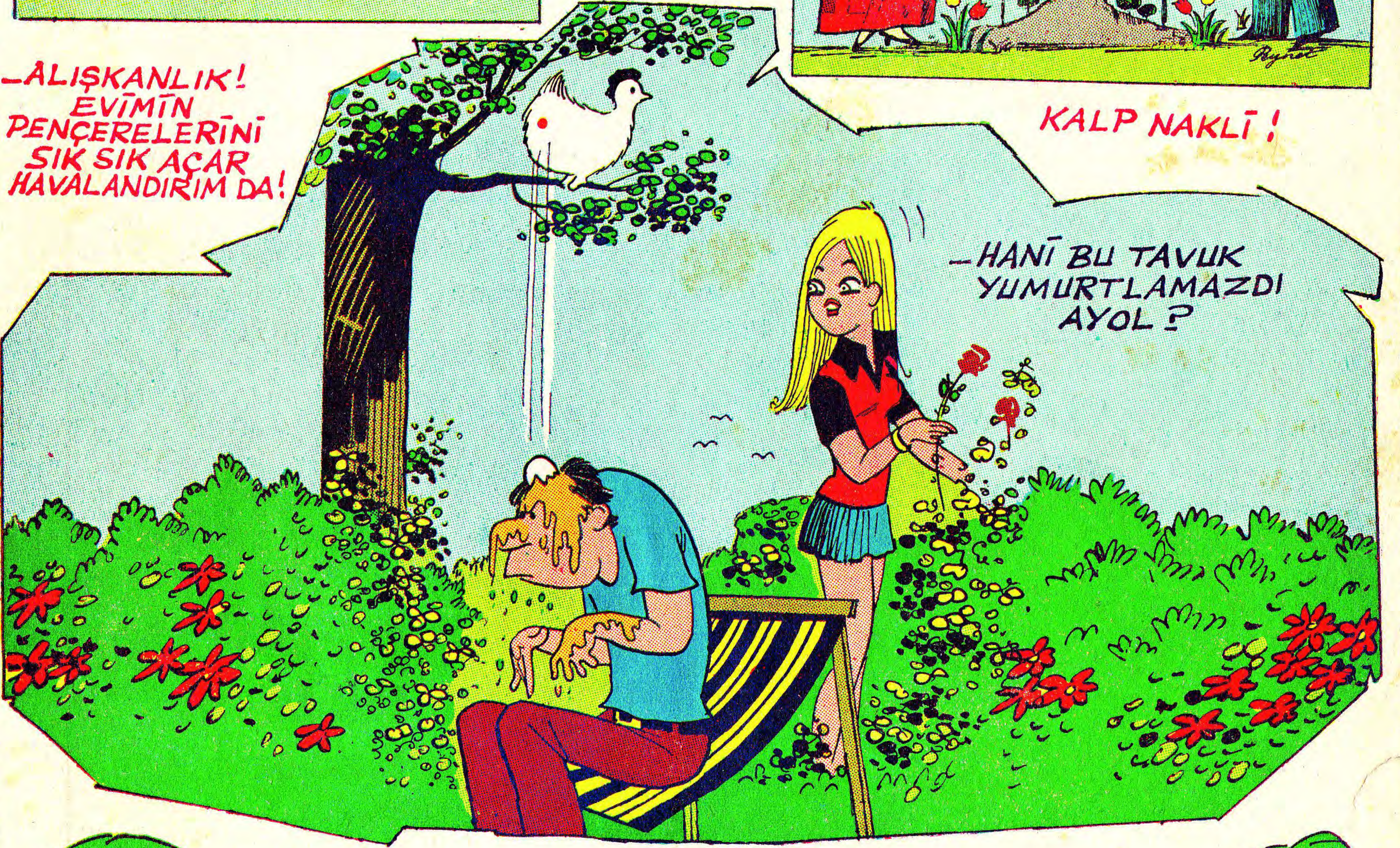
**Ak
ba
ba**



**-ALİŞKANLIK!
EVİMİN
PENÇERELERİNİ
SIK SIK AÇAR
HAVALANDIRIM DA!**

KALP NAKLİ!

**-HANİ BU TAVUK
YUMURTLAMAZDI
AYOL?**



-ŞÜKÜR KAVUŞTURANA!

